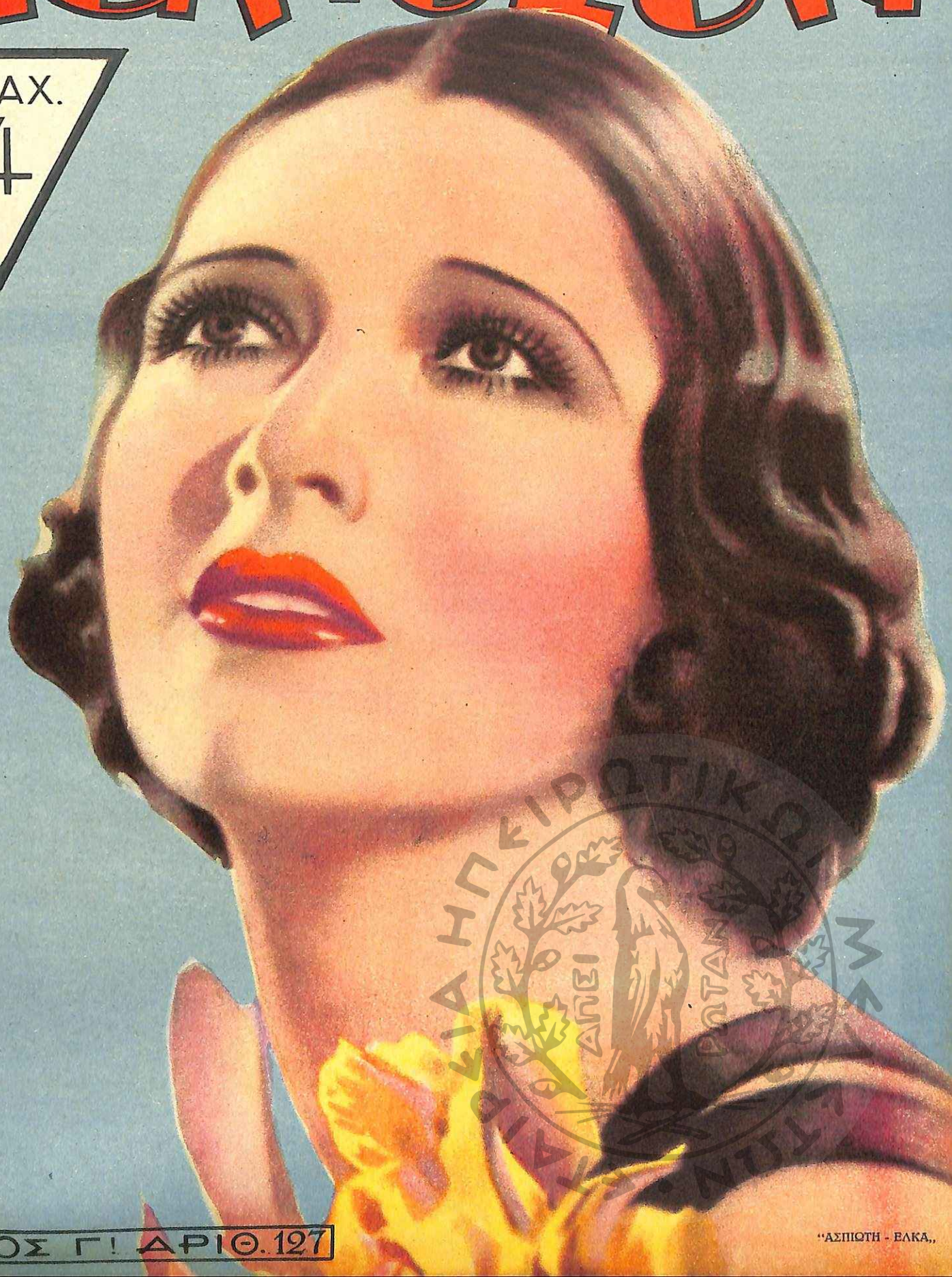

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

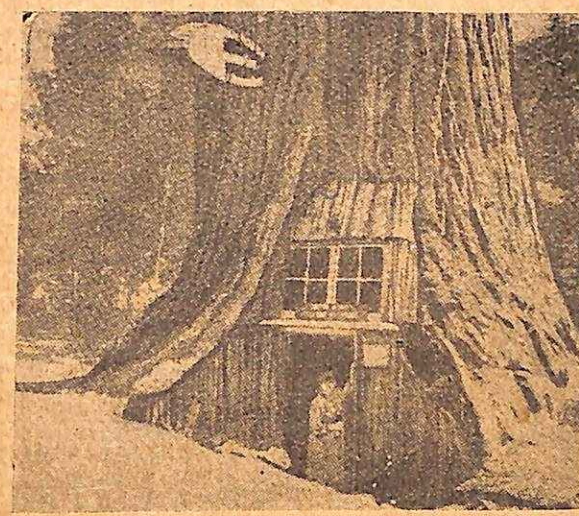
ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 127

“ΑΣΠΙΟΤΗ - ΕΛΚΑ,”

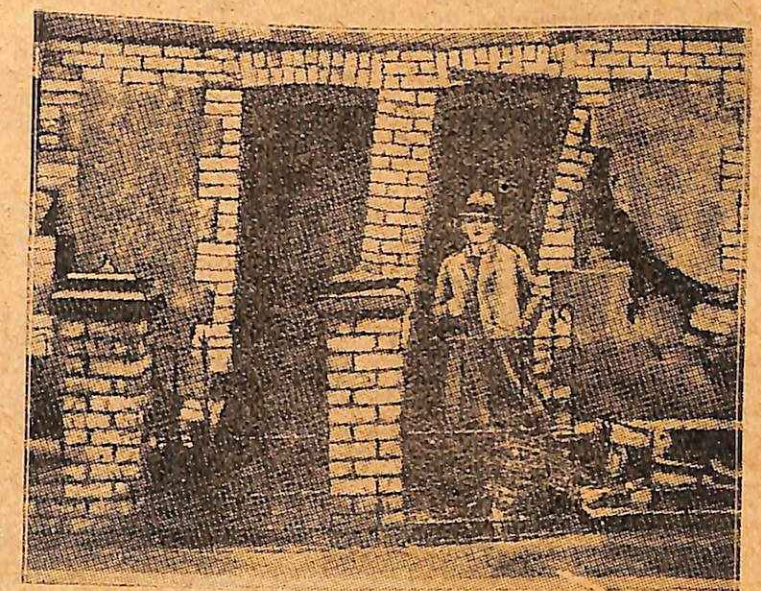
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΛΕΙΤΟΥ 18
ΕΒΔΟΜΙΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩΠΗ ΛΙΡ. 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΟΛ. 6
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

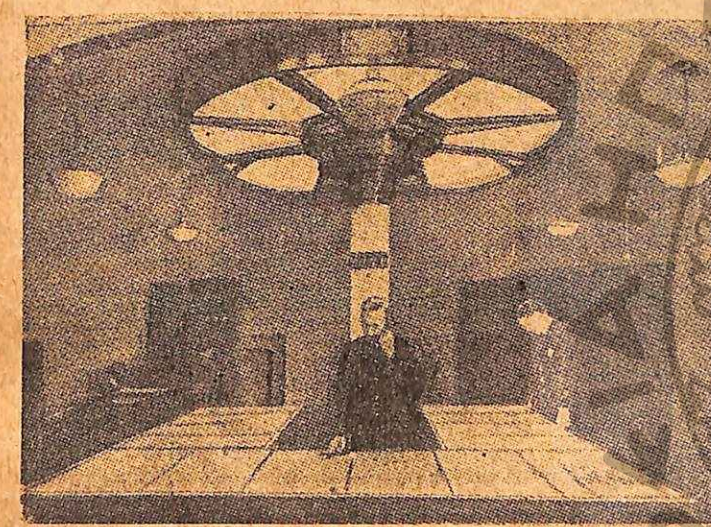
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΙ

Ένας εὐφύεστατος Ἰρλανδὸς μαραγκὸς σκέφθηκε νὰ κατασκευάσῃ τὸ σπίτι του, στὴν βάση ἑνὸς μεγάλου κορμοῦ μιᾶς ἐληῆς. Τὸ σπίτι αὐτὸ ὅπως βλέπετε ἔχει ὅλα τὰ κομφορ.

Τὰ ἀποτελέσματα ἑνὸς σεισμοῦ σὲ μιὰ νότιο ἐπαρχία τῆς Γαλλίας. Τὸ εἰκονιζόμενον σπίτι μολοῦν ἔχει συνθιβεῖν ἀπὸ τὴν δόνηση τοῦ σεισμοῦ πύραυλοι δρόμο.

Ἡ Νέα Ὑόρκη ἔχει τὸν τελειότερο ραδιοφωνικὸ σταθμὸν ὃ ὁποῖος χρησιμοποιεῖται ἀποτελεσματικῶς ἀπὸ τὴν ἀστυνομία. Ὁ σταθμὸς αὐτὸς εἰδοποιεῖ ραδιοφωνικῶς ὅλα τὰ περιπολοῦντα ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα. Ἡ εἰκὼν παριστᾷ τὸν εἰδικὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, στὸν πομπὸ τοῦ ραδιοφώνου περιβαλλόμενον ἀπὸ ἕναν χάρτην τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὁ φυσιοδίφης Έουεν Πόουελ μεταξὺ τῆς συλλογῆς τῶν πουλιῶν του ἔχει καὶ μιὰ κουρούνα ἥ ὁποία τόσο πολὺ ἔχει ἐξοικειωθῇ μαζί του ὥστε κατὰ τὶς ὥρες τῆς σχολῆς του τοῦ ἀνάβει τὸ πούρο του.

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΪΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1 Τόμος
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-35
ΑΡΙΘ. 36017

ΕΥΘΥΜΗ Στίχοι Πώλ-Νόρ

ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Σάν ε Μαρί

Ήταν ο Γιάννος κ' η Μαριώ
από το ίδιο το χωριό
κι' αντίμα μεγαλώναν
κι' αν αγαπιόντανε πολύ
κι' ήταν από ξρωτά τρελλοί,
μά που και που μαλώναν.

Με την αυγουλά τσκαγαν,
τά πρόβατά τους βόσκαγαν,
εκεί κατά το γέμα,
περίφημα περνάγανε,
τόν κόσμο κυβερνάγανε
κι' ως μη φορούσαν στέμμα.

Όμως μια μέρα η Μαριώ,
ξεκίνησε από το χωριό
και στην Αθήνα φτάνει
για ν' ακολουθήσει το γραφτό,
χωρίς να έχη ένα λεφτό
και δεύτερο φουστάνι.

Πέρασαν μήνες και καιροί
και η Μαριώ η δροσερή,
πούχε ξεθι στην Αθήνα,
έμαθε κ' έλεγε «σερί»
κι' απόχτησε... καροσερί
και θαύμα λιμουζίνα.

Αλλά κι' ο Γιάννος ο παλιός,
τά έφερε έτσι και άλλοις
κ' έκανε και παράδες
κ' είνε παρέα με τους τρανούς,
τους ξένους και τους χωριανούς
και με τους ταλαράδες.

Κι' όταν ο Γιάννος κ' η Μαριώ,
τόρ' ανταμώνονται κι' οι δυο
μες στη μεγάλη Αθήνα
αυτ' είνε την λέει: «μαντάμ Μαρί!»
ξεχνώντας το παλιό: «μωρή!»
και με, στη λιμουζίνα

καμαρώτοί, καμαρώτοί,
κι' οι δυο πηγαίνουν φτερωτοί.
ανάμει' απ' τα φώτα
εύτυχ σμένοι προφανώς,
αυτός ζωέμπορος τρανος
κι' αυτή τρανή κοκοττα...

ΘΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΙΗΣΙΣ

Μύθος χωρίς επιμύθιον

Ένας Λύκος—και οι λύκοι
πην παθαίνουν που και που—
ερωτεύθη—ω ρεζίλι!—
μιά πεντάμορφη Άλεπού.

ΣΕΛΙΣ

ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΣΕ ΣΤΙΧΟΥΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΜΑΣ

(Ανώνυμος άσπονδος φίλος των
Αθηναϊκών περιοδικών μας απέστειλε
τους κατωτέρω στίχους).

ΕΒΔΟΜΑΣ

Ανθη και μύρα και μπαξέδες
και μαγαμμένοι μενεξέδες
Και καλαμπούρια και ρωμάντσα
γλύκες, σορόπια και μπουνιάτσα
και που και που καμμία... παξιμάς.
Νά ή Έβδ ο μ α ς!

ΕΛΛΑΣ

Κάμποσε μεταφράσεις εξωφρενικές
πού ξαλιζόμαστε νά τις διαβάσουμε,
Καμπάνιες ένα δυο καλές, κακές...
Νά ή Έλ λ α ς! Σας την παρουσιάζουμε!

ΘΕΑΤΗΣ

Εγκυκλοπαίδεια και βιομηχανία,
Ειδήσεις της Πολιτείας και της Ταϊτής,
Εικόνες και σκηνές απ' την Αβυσσηνία,
Πώς βγαίνουν οι λεκέδες... Νά δ
(Θ ε α τ ή ς.

ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟ

Μαχαίρια και πιστόλια
ξυράφια, κάμες, βόλια
και κλεφτοφάναρα στυλέτα και σκιοινιά,
Η φάτσα ενός γκάγκστερ ή φονηά,
Κλοπές και έμπρησμοί, φόνος, πτώματα
βλαστήμιες και ληστείες σ' όλα τα
σε κύκλο και μαθητικό κ' ευρύτερο
αυτό ήταν τό... Κ α λ λ ι τ ε ρ ο.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Μυσέ και Σάνδη και Δουμάς
Κι' ό,τι παλιό απ' τα καθ' ήμας
Αποδοσμένο μ' ένο τρόπο πολύ σκέτο.
Αντιγραφή και μεταφράσεων Μπουκέτο

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΤΥΠΟΣ

Χειρομοντία και μαγειρική,
Καμμο καμπάνια Κινηματογραφική
Άλλου δ' ό πόνος και άλλου δ' χτύπος,
Καταπλάσμα, Πανάδες, νά ο Τύ π ο ς!

ΤΟ ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο Μωραϊτίνης με τους πειρασμούς του
Ο Σύλβιος με τους λυρισμούς του
Ο Πώλος Νόρος με τις τρέλλες του
Ο Γιαννουκάκης με τις μονιβέλλες του
Κι' άλλοι διάφοροι σοφοί μ' α και χαζοί
Τό Π ά ν θ ε ο ν αποτελούν όλοι μας

ΣΙΓΜΑΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ

Η Νινέτ επέστρεψε στα παρα-
σκήνια του υπαιθρίου Ιπποδρο-
μίου, όπου εργαζόταν ως χο-
ρεύτρια με την καρδιά σφιγμένη από
τόν πόνο. Τά τολμηρά της όνειρα την
είχαν διαψεύσει κατά τόν χειρότερο
τρόπο. Ο άνθρωπος πού νόμιζε πως
την αγαπούσε και π' ό τόν αγαπούσε
και κεινη περισσότερο, είχε ποδει-
χθή πως ήταν ένας ψυχρός ύπολογι-
στής με εγωϊστικούς σκοπούς.

Ο Γκράς—έτσι λεγοταν ο άσπη-
μένος της—είχε ένα μεγάλο άγρόκτη-
μα, ένα λαμπρό σπιτάκι, κι' ένα αυ-
τοκίνητο. Κατοικούσε τρία χιλιόμετρα
μακριά από τό μέρος όπου είχε κατα-
σκηνώσει τό Ιπποδρόμιο. Η γνωριμία
τους ήταν τυχαία και μολονότι ήταν
ερωτευμένη, όπως νόμιζε τουλάχιστον
τότε, με τόν συγχορευτή της τόν Πώλ,
ώς τόσο δέχθηκε τό ραντεβού του
Γκράς στο έξοχικό ρεστωράν του
Ζουανβίλ. Έ εί, ενώ έτρώγαν, πλησία-
σε στο τραπέζι τους μια νέα, την ό-
ποίαν ο Γκράς σύστησε στην Νινέτ ως
Ντενίς Βερνιέ.

Η Ντενίς δ' ως δίχως νά περιμένη
συνείχεια της γνωριμίας, κύτταξε και
τους δυο μ' ένα οίνιγματικό βλέμμα
και άπομακρύνθηκε.

—Καταλαβαίνω, έκαμε η Νινέτ,
νιώθοντας μειωμένο τόν εγωϊσμό της
Μ' έφερες εδώ για νά μ' ας δ' ή αυτή ή
γυναίκα μαζί και νά ζ' ήψη.

Ο Γκράς διαμαρτυρήθηκε και την
καθούσχασε, λέγοντάς της ότι με την
κοπέλλα αυτή τον συνέδεε μιά άπλη
φιλική και ότι ή συναντησίς τους ήταν
έντελως τυχαία.

Η Νινέτ ήσυχασε και τό γεύμα συ-
νεχίστηκε μ' εύθυμία. Το άλλο πρωί
ο Γκράς κάλεσε την Νινέτ στο ά-
γροκτημά του.

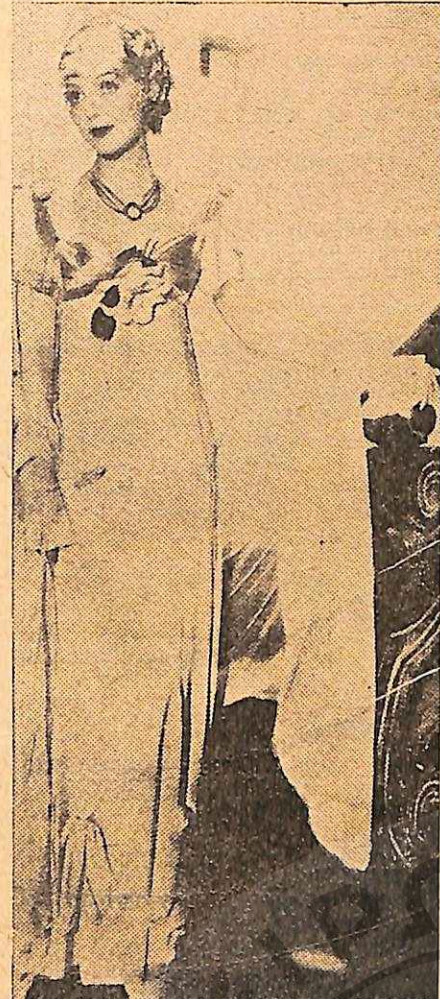
Ο συγχορευτής της Πώλ, πού είδε τό
αυτοκίνητο του Γκράς ν' αναχωρή ά-
πό τό Ιπποδρόμιο με την λατρευτή του
μόνο πού δέν έκλαψε από την άπελ-
πισία του. Ήταν δ' ως υπερίφανος

και δέν θέλησε νά της κάμη λόγο για την άνεξήγητη συμ-
περιφορά της. Σκεπτόταν έξ άλλου ότι πιθανόν νά την παν-
τρευόταν ο Γκράς κι' έτσι ή Νινέτ θα έξησφαλίζει τό μέλ-
λον και την εύτυχία της.

Πώς ήταν δυ' ατόν αυτός, ένας χορευτής με άσήμαντο
μισθό νά διεκδικήση την σταθερότητα μιάς γυναικείας καρ-
διάς; ή όπ' αία έίρεφε τά πιδ τολμηρά όνειρα.

Οι έπισκέψεις της Νινέτ στην άγροικία του Γκράς συνε-
χίστηκαν όλη την έβδομάδα. Κάθε πρωί ο νέος κήγαινε
σίς εννιά στο Ιπποδρόμιο, την έπιρνε με τό πολυτελέ-
στατο αυτοκίνητό του και την έφερε στο άνετο και ζεστό
σπίτι του με τόν δ' αλανισμένο κήπο.

Η καρδιά της Νινέτ σκιρτούσε από άκοθόριστη εύτυχία.
Τό περιβάλλον, μαζί με την λεπτ και εύγενική συμπερι-
φορά του άγαπημένου της, της ζωογονούσε τις έλπίδες ότι
μια μέρα, πού νέν θάταν πολύ μακριά θ' γινόταν ή νυκο-
κυρία του σπιτιού. Από την πρώτη μέρα πού παησε τό πό-
δι της στην άγροικία προθυμοποιόταν ν' ανακατεύεται
σε όλα. Βοηθούσε την οίκονόμο κυρά Ζανίν σε όλες τις
δουλειές του σπιτιού. Έτρεχε από την κουζίνα, στον κήπο
και από τόν κήπο στην τραπίζουρα νά έτοιμασ' τό γεύμα.
Οι άσυχλίες αυτές την πλημύριζαν χαρά. Την καλλιτε-
χνική ζωή, την τόσο άκαταστατή και άκαθόριστη την είχε
βραδεί και τα βραδυνά νούμερά της στο Ιπποδρόμιο, τά έ-

Η Νινέτ έμεινε άμίλητη, άφηρημένη...

κτελούσε με φανερά άκεφία.
Η συνεχής ότή μεταβολή είχε ρίξει
τόν Πώλ στην μεγαλύτερη άπόγνω-
ση και περίμενε καρτερικά τό τέ-
λος, έλπίζοντας νά είναι εύτυχέ, αν
όχι γι' αυτόν, τουλάχιστον για την
Νινέτ.

Δυστυχώς όμως τό τρελλό αυτό ό-
νειρο δέν κράτησε πολύ. Ένα άπό-
γευμα ή Νινέτ πού βρισκόταν στο σα-
λόνι μόνη, άκουσε νά χτυπά τό τηλέ-
φωνο στο χάλ και σε λίγο την κυρά
Ζανίν νά τρέχη από την τραπεζαρία
νά ξεκρεμά τό άκουστικό και νά τη-
λεφω ή. Δέν μπορούσε βέβαια ν' ά-
κούση τί έλέχθη άλλα ή κυρά Ζανίν έ-
κανοποίησε σε λίγο την περιέργειά
της την με φιλαρία της. Μηκέ γελα-
στή και της έίπε:

—Ο κ. Γκράς θά χαρή με τό νέο!
Η Ντενίς Βερνιέ κλέφτηκε άπόψε με
κάποιον.

Η Νινέτ κύτταξε την οίκονόμο
σαστισμένη.

—Η Ντενίς Βερνιέ... τραύλισε. Μοϋ
φαίνεται ότι ο Γκράς μού την συνέ-
στησε την πρώτη μέρα. Μ' ας είδε στο
ρεστωράν και τους δυο, και ή στάσις
της...

—Αυτή είναι, την διέκοψε ή Ζανίν,
Αγαπούσε τόν κ. Γκράς πέντε όλόκλη-
ρα χρόνια. Έίχε γίνει ο έφάλτης του,
και όλα τά μένα πού εκείνος μεταχει-
ρίστηκε δέν μπόρεσαν νά την άποκαρ-
δώσουν. Όταν όμως σ' ας είδε μαζί,
έγινε τρελλή από ζήλεια και για
έκδικηθή κλέφτηκε με τόν ζ' αν Όνεγκά
Ο κύριος Γκράς πρέπει νά σ' ας κάνη
ένα όμορφο δώρο για την έκδόλωση
αυτή. Τόν γλυτώσατε από μιά γυναίκα
νυχτερίδα πού δλον αυτόν τόν καιρό
τούπινε τό αίμα με τόν γελοίο έρωτά
της.

Η Νινέτ στα λόγια αυτά της οίκο-
νόμου στάθηκε άμίλητη, άφηρημένη.
Ενώ εκείνη άγνώστως την δυσά-
ρεστη έπίδραση πούχαν τ' άποκαλυ-

πτικά λόγια της, συνέχισε:

—Αν όμως ή Ντενίς είχε όρθή αντίληψη, θάπρεπε νά
γνωρίζη ότι ο κ. Γκράς δέν ήταν δυνατόν νά παντρευτή
μιά χορεύτρια του Ιπποδρόμιο. Και νά σ' ας τό ζητούσε
αυτό τό πράγμα ο ίδιος έμ' ας βεβαία ότι σεις δέν θα δε-
χόσαστε αυτόν τόν γάμο. Δέν εί' ας έτοι, δις Νινέτ; Αλλά
ή Ντενίς τόν αγαπούσε και δέν είχε την ψυχραιμία νά σκε-
φθή λογικά ποια ή' αν ή όμορφή πού ο κ. Γκράς έπεθύμησε
την συντροφία σ' ας. Παρασ' ας έίσι από τη ζήλεια της
και άθελά της έξυπηρετήσε τα σχέδιά του.

Η Νινέτ είχε γίνει πελιδνή. Όσις οι ύπόνοιές της εί-
χαν κάποια βάση πού τη δικαιώναν τά γεγονότα; Ο Γκράς
έπέδωξε τη γνωριμία της για ν' άποθαρρύνη την ένοχη-
τική Ν. ενίς και όχι γιατί την αγαπούσε. Και κεινη πιστέψε
στα λόγια του. Η προσβλητική φρεσίς της οίκονόμου,
βούιζε σ' ας αυτιά της. Ο Γκράς δέν είναι δυνατόν νά παν-
τρευτή μιά χορεύτρια του Ιπποδρόμιο.

Όταν σε λίγο συνάντησε τόν Γκράς στον κήπο είχε πά-
ρει την άπόφαση πως έπρεπε νά τελειώση αυτή ή κωμω-
δία.

—Πρόκειται νά παντρευτώ, του έίπε σχεδόν άμέσως.
Έλπίζω ότι θα έρθης στο γάμο μου.

(Συνέχεια εις την σελ. 1227)

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Πάνω στην μικρή σχεδιά που έπλεε στον ωκεανό βρίσκονταν δυο άνδρες και μία γυναίκα :

«Ο Σέλτον με την γυναίκα του την Άννα και ο Γκράντ Σ' αυτή την τραγική κατάσταση βρίσκονταν επί δυο συνεχή ημερών».

Το πλοίο είχε ναυαγήσει έντελως άπρόοπτα, κατά την διάρκεια ενός χορού. Την στιγμή εκείνη η Άννα χόρευε με τον Γκράντ ενώ ο άντρας της συζητούσε με κάποιον γνωστό του, τον Φόρεστερ, άνιςυχος και νευρικός γιατί είχε αντίληφθῃ ότι ο Γκράντ είχε πολιιορκήσει στενά τη γυναίκα του δίχως εκείνη να φαίνεται ότι άποκρούει τὰ αίσθημάτά του. Αυτό είχε πολλούς προηγούμενους λόγους νὰ τὸ πιστεῖν.

Έξαφνα έπακολούθησε ἡ τραγωδία. Πρώτοι άποβιβάστηκαν στίς βάρκες οί γυναίκες και τὰ παιδιά. Μία τελευταία θέσις είχε μείνει ακόμα που προωριζόταν γιά την Άννα. Εκείνη όμως θέλησε ν' ακολουθήση τὸν άνδρα της και τὸν Γκράντ οί όποιοι είχαν καταφυγει πάνω σε μία τετράγωνη σχεδιά. Όσο γιά τὸ Φόρεστερ, ό όποιος παρακολούθησε τίς κινήσεις και τὼν τριών, έμενε πάνω στο κατάστρωμα καπνίζοντας τὸ τσιγάρο του με τὴν μεγαλύτερη ψυχραιμία.

Οί τρεῖς επιβάται της σχεδίας προωροῦσαν τώρα σὸν Ωκεανό δίχως τροφή και νερό αντι-μετωπίζοντας δίχως ψυχή και ήθικό τὸ πεπρωμένο. «Ο Γκράντ με τὴν Άννα καθύονταν μπροστά και ό Σέλτον κοπιλατούσε.

«Έξαφνα ό τελευταίος βλέποντας τὸν Γκράντ νὰ σκεπάζη τὸς όμους της γυναίκας του με τὸ σακάκι του, λησμόνησε τὴν τραγική θέση του, και εἶπε :

— Φαντάζεστε οτι εἰμαι τυφλός και δὲν ἔχω αντιληφθῇ πὼς αγαπιόσαστε ;

— Τί άνοήσιες εἶν' αὐτὲς Σέλτον, εἶπε ό Γκράντ.

«Ο άλλος ἔγινε άπειλητικός, πράγμα ποῦκαμε τὸν Γκράντ νὰ φέρη τὸ χέρι στήν τσέπη του πανταλονιού του, έτοιμος νὰ τραβήξη τὸ ρεβόλβερ που είχε πάρει μαζί του.

Δὲν προχώρησε όμως στήν κίνηση γιατί ό Σέλτον φάνηκε νὰ ύποχωρῇ.

— Η Άννα διατηροῦσε τὸ παγερό μυστηριώδες ὕφος της.

— Εγὼ εἰμαι ἡ αἰτία αὐτῆς της διαμάχης ; εἶπε. Κρίμα !

— Άννα ! της τραύλισε με τραγική φωνή ό σύζυγός της. Με άπατάς.

— Τὸ ξέρω, τοῦ απάντησε εκείνη με άπάθεια. Ἀφοῦ τὸν αγαπῶ θάναί άστειό νὰ στο κρύψω.

«Ο Σέλτον δέχθηκε τὸ πρῶγμα με ήρωισμό. Κάθησε σὸ πίσω μέρος της σχεδίας, άφησε τὸ κουπί, κι' έπεσε σὲ σκέψεις. Ἀναλογιζόταν τὸ εὐτυχισμένο του παρελθόν, ἐνῶ μπρὸς στὰ μάτια του ἡ γυναίκα του που πάντα λάτρευε σάν θεά ήταν άγκαλιασμένη με τὸν Γκράντ.

Νύχτωσε και οί τρεῖς τραγικοί άνθρώποι διατηροῦσαν τίς θέσεις τους.

— Τί γελοῖοι που εἰμαστε, Γκράντ, ψιθύρισε ἡ Άννα με άπόγνωση. Νὰ διατηροῦμε στήν καρδιά μας άγάπη και μίσος ἐνῶ εἶμαι άγνωστο ἂν ξεμερωθούμε ζωντανόι.

«Ο Γκράντ της χάιδεψε τὰ ξανθὰ μολλιά.

— Μὴν άπογοητεύεσαι τόσο πολύ. Εγὼ άπεναντίας ἐλπίζω οτι θὰ σωθούμε...

«Η Άννα είχε γύρει και άκουμπήσει τὸ πρόσωπό της στὰ πόδια του. Σὲ λίγο άποκοιμήθηκε.

Τὸ πρῶί πάνω στήν σχεδιά βρίσκόνταν μόνον δύο. «Ο Σέλτον

είχε χαθῇ. Πρώτος παρατήρησε τὸ γεγονός αὐτὸ ό Γκράντ, ό όποιος ξύπνησε τὴν Άννα.

— Άννα, Ἀννα ! φώναξε. «Ο άντρας σου έπεσε στή θάλασσα ! Ἡ Άννα άλαφιάστηκε, σηκώθηκε και ἔνα δάκρυ κύλισε σὲ μάγουλό της.

— Δυστυχισμένη Τσάρλυ, ψιθύρισε.

Τὸ ἴδιο βράδυ τὸ δυσάρεστο αὐτὸ γεγονός διαδέχθηκε ἔνα άλλο εὐχάριστο Πρώτη ἡ Άννα εἶδε κάποιον σημάδι σὸν σκοτεινὸ ὁρίζοντα.

— Τί εἶναι αὐτό ; ρώτησε με χαρὰ τὸν Γκράντ.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι μία βάρκα, ἐξήγησε, ό Γκράντ. [Μία ἀπὸ τίς βάρκες τοῦ ναυαγισμένου πλοίου.

«Η βάρκα είχε πλησιάσει άρκετά.

— Εἶναι ἡ βάρκα στήν όποίαν μοῦ είχαν κρατήσει θέση εἶπε ἡ Άννα. Τὴν άνεγνώρισα. Τὴν άνεγνώρισα ἀπὸ τὸν ναῦτη που

εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς τὼν ναυαγῶν και κοπιλατεῖ. Λὲς νὰ μὰς εἶδανε ;

— Μοῦ φαίνεται ὄχι.

— Δώσε μοῦ τὸ ρεβόλβερ σου, τοῦ εἶπε τότε ἡ Άννα.

— Τὸ ρεβόλβερ μου ;

— Τί νὰ τὸ κάμης, Άννα ;

— Νὰ πυροβολήσω σὸν ἀέρα γιά νὰ προ-

σελκύσω τὴν προσοχή τους.

«Ο Γκράντ της τῶωσε σιωπηλός. Ἡ Άννα ὕψωσε τὸ ρεβόλβερ και πυροβόλησε δυο φορές. Περιμεναν ὥσπου οί άχτίνες τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ κατευθύνθηκαν πρὸς τὸ μέρος της σχεδίας.

— Μὰς εἶδαν ! Μὰς εἶδαν ! φώναξε μ' ένθουσιασμό ό Γκράντ κι' ἔκοιμε ν' άγκαλιάσει τὴν Άννα.

— Μὴν μ' άγγιξεις ! τοῦ φώναξε εκείνη και τραβήχθηκε πίσω.

«Ο Γκράντ τὴν κῦτταξε κατάπληκτος.

— Τί έπαθες Άννα και μοῦ μιλάς ἔτσι ; εἶπε και ἄπλωσε πάλι τὰ χέρια του νὰ τὴν πιάση.

— Σιάσου ! βρυχήθηκε ξανά. Ἡ κάννη τοῦ ρεβόλβερ της κατευθυνόταν στήν καρδιά του.

— Θεέ μου ! Πὼς με κῦττάξεις ἔτσι ;

— Ἡλίθιε ! Φαντάστηκες, λοιπόν, πὼς αγαπῶ ἑσένα ;

«Ο Γκράντ ξεροκαταπνε.

— Ὡς ε με γελασες, ὅπως γελασες και τὸν καῦμένο τὸν Σέλτον ; τραύλισε.

— Εὐς εἶσαι υπεύθυνος γιά τὸν πνιγμό του. Με τίς άνόητες ἐρωτικές ἐκδηλώσεις σου

— Ψεύτρα ! Εἶχες τὸ σκοπό σου κι' ἐγὼ ἤμουν α' ὄργανό σου. Ἐννοια σου όμως και δὲν εἰμαι ἀπὸ αὐτοῦ, τοῦς άνδρες στοῦς ό-

— ἡ τραγωδία νὰ τὴν πῦναι—κρύβεται ἔνας τρίτος άνδρας.

— Τὸ βρήκες, παραδέχθηκε με ψυχρότητα ἡ Άννα.

— Και ποῦς εἶναι ;

— «Ο Φόρεστερ. Αὐτὸν αγαπῶ.

— Εἶναι πλούσιος, γι' αὐτό, της απάντησε ό Γκράντ με δεικτι-

— Και ζητιάνος νὰ ἦταν πάλι θὰ τὸν αγαποῦσα. Εἰμαι ἔνας άδιαφορώντας γιά τὸν τρόπο που θὰ μεταχειριστῶ... Κι' ὄχι μό-

Δὲν τελείωσε τὴν φράση της, και τραβήξε τὴν σκανδάλη. «Ο Γκράντ δέχθηκε τὴν σφαῖρα κατάστηθα, τσίγκισε και έπεσε σὸ πῆδησε. Οί επιβάτες της βάρκας που είχαν αντίληφθῇ τὸ δράμα κῦτταξαν τὴν Άννα κατάπληκτοι.

«Ο Γκράντ τοῦς ἐξήγησε, τρελλάθηκε και τὴν νύχτα ἔρριξε τὸν άνδρα μου στήν θάλασσα. Εἶχα παραλύσει ἀπὸ τὸ φόβο μου, κι' ῥίξε και μένα στήν θάλασσα. Πρόλαβα όμως και πυροβόλησα.

«Όταν τὴν πῆραν στήν βάρκα ρώτησε γιά τὸ Φόρεστερ. «Ο ναῦτης κούνησε θλιβερά τὸ κεφάλι του.

— «Ο κύριος Φόρεστερ δὲν βρίσκεται μαζί μας, εἶπε τοῦ προσφέ-

ραμε τὴν θέση σας στή βάρκα ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν δέχθηκε. Νόμιζε κανεῖς οτι ἤθελε νὰ χαθῇ μαζί με τὸ καράβι.

ΣΤΕΦΕΝ ΦΙΛΙΠΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ Ο ΚΑΝΤΙΛΑΡΑΣ ΤΙΜΟΥ ΜΩΡΑ'Ι'ΤΙΝΗ

— Στὴν Ἑλλάδα γράφουν με τὴν ὁκά, μοῦ εἶπε ό φίλος μου, δεικνύων τὸ πλῆθος τὼν περιοδικῶν και φυλλαδίων που εἶχαν καλύψει ὀλόκληρον τὸ περίπτερον.

«Η λέξις που μετεχειρίσθη ό φίλος μου γιά νὰ δείξη τὴν γραφμανία που μὰς κατέχει δὲν ξέρω πὼς μοῦ ἔφερε εἰς τὴν μ' ήμην μου μίαν δημοσιογραφικήν μου ἐπιτυχίαν.

Δηθῦνα τότε τὴν «Ἐσπερινὴν Ἀκοόπολιν». Ἐνα μεσημέρι ό ὑπνρέτης τοῦ γραφείου με εἰδοποίησε οτι με ζήτησ ό Γαβριηλίδης Ἐπήγα σὸ γραφεῖο του. «Ο άλλημόνιος διευθυντῆς της «Ἀκροπόλεως» μοῦ εἶπε :

— Ξέρετε οτι στὰς Ἀθήνας ὑπάρχει ἔνας άνθρωπος που κάνει θαύματα. Ἐχει γράψει άπειρα συγγράμματα. Και τώρα τελευταίως ἔφευρε τὸ πηδάλιον τοῦ αεροστάτου.

Και ἐγέλασε δυνατά.

— Και τί πρέπει νὰ γίνῃ ;

— Νὰ τοῦ πάρης συνέντευξη.

Και ξαναγέλασε.

— Ποῦ νὰ τὸν εὔρω ;

Τώρα ἔπαυσε νὰ γελά. Ἐγινε σκυθρωπός. Και ἐσιώπησε.

«Ο Γαβριηλίδης ἐπίστευε οτι διὰ τὸν δημοσιογράφον δὲν ὀ-

πάρχει δυσκολία.

— Τέλος πάντων, μοῦ εἶπε, πηγαίνετε και ψάξτε.

— Τοῦλάχιστον ἂν εἶχα τὸ πηδάλιον τοῦ αεροστάτου!...

ἐψιθύρισα δειλά.

«Ο Γαβριηλίδης ἐσυνήθισε νὰ βραβεύη και με αὔξῃσιν μισθοῦ ἀκόμη, ἔνα ἔξυπνο άσιεῖο. Κάποτε ἔνας μικρός ρεπόρτερ ἐζή ησε μίαν προκατοβολὴν ν' αγοράσῃ παπούτσια ἐπειδὴ αὐτὰ που εἶχε, ὅπως ἔλεγε, ἔχάλασαν γιά νὰ τρέξη γιά τὸ ρεπορτάζ. Τὸ μαιώνον τοῦ ἡονήθη. «Ο μικρός ἔστειλε τότε μίαν ἐπιστολήν, γραμμένην με πολλὴν αὐθάδειαν.

«Αποτέλεσμα ὕηρξεν ἡ ἀπόλυσις του. «Ο ρεπόρτερ τότε ἔστειλε δευτέραν ἐπιστολήν εἰς τὸν Γαβριηλίδην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔγραφε οτι τὰ παπούτσια του τὰ ἔχάλασε γιά νὰ τρέξη γιά τὸ ρεπορτάζ της «Ἀκροπόλεως». Και ἐτελείωνε τὸ γράμμα του με τὸ ἔξης παραπόνον : «Γώρα που ἔχάλασαν μοῦ τὰ δίνετε σὸ χέρι ;» «Ο Γαβριηλίδης ἔσκασε στὰ γέλια, ἔκάλεσε τὸν διαχειρῆσθῃν και διέταξε ὄχι μόνον νὰ διατηρηθῇ ό συντάκτης, ἀλλὰ και νὰ τοῦ αὐξηθῇ ό μισθός.

«Ἀλλ' ὅπως ἀνέβαινε ξαφνικά ό μισθός, ἔτσι ἐκινδύνευε νὰ κατέβῃ ἐάν τὸ άστειό ἦταν άνοστο. Φαίνεται δὲ οτι τὴν στιγμήν ἐκείνην ό μισθός μου διέτρεψε αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

«Ἐπειδὴ δὲν μπορεῖτε, μοῦ εἶπε, νὰ ἔχετε τὸ πηδάλιον τοῦ αεροστάτου, πάρτε ἔνα ἀμάξι.

Και ἔσκυψε πάλι ἐπάνω στὰ χειρόγρατά του.

«Ἐπὴρ τοῦς δρόμους. Ποῖος άνθρωπος έχει γράψει τόσα συγγράμματα και ἔχει ἐφεύρει και τὸ πηδάλιον ; Και άνθρώπους μὲν που είχαν γράψει πλῆθος βιβλίων μοῦ ἔδειξαν πολλοῦ. ἔφευρετὴν όμως κανένα. Μετὰ περιπλάνησιν ὀρῶν και ὕστερα ἀπὸ μακρὸν ἔρευναν, ἔφθασα σ' ἔνα σπητάκι κοντὰ στὸ Ἀστεροσκοπεῖον. Αὐτός ἦταν, δὲν μπορούσε νὰ ἦταν άλλος. Ἐνας άνθρωπος κοντός, ξηρός, λιγνός και με γυαλιά. Δὲν ξέρω γιατί ἐφανταζόμουν ἔτσι τοῦς ἐφευρέτας. Μόνον εἰς τὸ ὄνομα ἀπέτυχα. Ὡς ομῶζετο Καντιλάρας.

«Ἐνα τέτοιο ὄνομα θὰ ἐπήγαυινε πὸ καλὰ εἰς ἔνα νεωκόρον, παρὰ εἰς ἔναν ἐφευρέτην και σοφὸν άνδρα. «Ο κ. Καντιλάρας εἶχε τὴν καλὴν συνήθειαν νὰ μὴ κοιμάται τὸ μεσημέρι. Ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν φορῶν ποδήρη ἀπὸ χασε νυκτικὰ και παντοφλες οἰκιακῆς κατασκευῆς, κεντημένες με πολλὰ κυττηρὰ χρώματα. Τοῦ ἐδήλωσα άμέσως τὸν σκοπὸν της ἐπισκέψεώς μου. Ἐδείξε πὼς συνεκινήθη και παρεμέρισε με μίαν βραθείαν ὑπόκλισιν. Τὸ δωμάτιόν του ἦταν ἔνα ὀλόκληρον ἐργαστήριον ἀλχημιστοῦ. Ἐργαλεῖα περιέργα, μπουκαλάκια και δοχεῖα με ὑγρὰ, μυστηριώδη κουτιά με σκόνες και ἔνας πελώριος χάρτης ὀγνώστων χωρῶν εἰς τὸν τοῖχον. Ἡτο ό χάρτης τοῦ οὐρανοῦ.

«Ἐργάζεσθε πολύ, κ. Καντιλάρα.

— Πάρα πολύ, φίλε μου, μέρα και νύχτα.

— Εὐτυχῶς οτι αἱ προσπάθειαι σας ἐπέτυχον. Λέγεται οτι ἡ ἐφεύρεσις τοῦ πηδαλίου εἶναι γεγονός.

— Ναι, ἀλλ' ἀκόμη τίποτα δὲν ἀνεκοίωσα ἐπισήμως.

«Η «Ἀκρόπολις» θὰ ἐλογίζετο εὐτυχῆς, ἐάν εἶχε πρῶ-

τὴ τὰς ανακοινώσεις σας.

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Πολὺ εὐχαρίστως. Τὸ πηδάλιον, ὅπως θὰ ἰδῇτε, εἶναι ἔνα ἀτλούστατον πρῶγμα.

— «Ολαί αἱ μεγάλαί ἐφευρέσεις στηρίζονται σὲ ἄπλουστάτους συνδυασμούς.

«Ἐμειδίασε ἀπὸ εὐχαρίστησιν. Ἐπειτα ἔπῃρε ἔνα χαρτί, τὸ ἐξεδίλωσε και μοῦ εἶπε :

— Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται, αγαπητέ μου. Δὲν εἶναι παρὰ ἔνα εὐκολώτατον μηχανήμα που ἡμπορεῖ νὰ τὸ χειρισθῇ και ἔνα μικρὸ παιδί. Εἰδὼ νὰ εἰποῦμε, εἶναι ἡ σφαῖρα τοῦ αεροστάτου. Εἰς τὴν κορυφὴν της σφαῖρας ὑπάρχει ἔνας ἐξυλινος στύλος ὁρθιος τὸν ὁποῖον στρέφει κατὰ βόλῃσιν ό αεροπόρος. Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ στύλου θὰ ὑπάρχη ἔνα ἀρνί.

— Ἀρνί ;

— Μάλιστα ἔνα ἀρνί.

— Ζωντανό ;

— Ζωντανό, σφαγμένο, τὸ ἴδιο κάνει. Εἰς τὴν βάσιν τοῦ στύλου θὰ ὑπάρχη ἔνας αἰετὸς δεμένος ἀπὸ τὰ πόδια... «Ο αἰετὸς βλέπει τὸ ἀρνί, φυσικὰ θὰ θέλει νὰ τὸ φάῃ. Θὰ ὀψοῦται λοιπόν πρὸς αὐτό. Και θὰ σύρῃ μαζί του και τὸ αεροστάτον. «Όταν ό αεροπόρος θὰ θέλῃ νὰ στρίψῃ δεξιὰ θὰ γυρίσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ τὸ ἀρνί. Τότε και ό αἰετὸς θ' ἀκολουθῇ τὴν ἰδίαν διευθύνσιν πάντοτε διὰ νὰ φθάσῃ τὸ ἀρνί.

«Ἐπέρασαν λίγα λεπτά διὰ νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξιν. «Όταν συνήλθα, ἤρωτησα τὸν ἐφευρέτην.

— Δὲν φοβεῖσθε μήπως σὸ τέλος ό αἰετὸς φάῃ τὸν αεροπόρον ;

«Ο Καντιλάρας ἔμειδίασε με μειδίαμα οἴκτου και εἶπε.

— Ἐχω προβλέψει περὶ ὧν. «Ο αἰετὸς θὰ εἶναι εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν αεροπόρον, ὥστε νὰ μὴν διατρέχῃ ὁδὸς τὸν κίνδυνον νὰ φαγωθῇ.

— Δὲν νομίζετε, κ. Καντιλάρα, οτι πρέπει και τὸ ἀρνί νὰ εἶναι εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν αεροπόρον ;

— «Ολα ἔχουν κανονισθῇ, φίλε μου. «Ο μηχανισμός στηρίζεται εἰς ὅτι σὰς εἶπα. Τὸ ζήτημα εἶναι ἄπλοῦν.

— Εἶναι δηλαδὴ ζήτημα ὀρέξεως.

— Ἀκριβῶς.

— Ἐλάβατε ὅπ' ὅψιν σας τὸ ἐνδεχόμενον αἰφνιδιας ἀδιαθεσίας τοῦ αἰετοῦ ;

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Ἐὼν ἔξαφνα ό αἰετὸς πάθῃ καθ' ὁδὸν ἀπὸ άνορεξίαν και παύσῃ νὰ καταδιώκῃ τὸ ἀρνί, δὲν θὰ σταματήσῃ ἡ λειτουργία τοῦ πηδαλίου,

— Ἐχω φροντίσει γιά ὅλα. Σημειώσατε οτι μελετῶ ἔνα χρόνο. Εἰ, ἐκείνῳ τὸ κιβώτιον που βλέπετε ἔχω μίαν μελέτην ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ τριῶν ὀκάδων !

— Τριῶν ὀκάδων.

Τότε πρώτην φορὰν άκουα τὴν λέξιν τὴν ὁποίαν μετὰ χρόνια άουσα διὰ δευτέραν φορὰν χθὲς ἀπὸ τὸν φίλο μου.

— Μάλιστα μοῦ εἶπε, ἔτσι γράφω ἐγὼ !

— Με τὴν ὁκά ;

— Μάλιστα. Δὲν ἀκολουθῶ τὰ τετριμμένα νὰ ἀριθμῶ σελίδας. Γράφω ἔνα σύγγραμμα, μὴ μελέτῃ, ἔνα διήγημα, ἔνα μυθιστόρημα και ἔπειτα τὸ ζυγίζω. Κι' ὅσο βγῇ. Κυττάξτε αὐτὸ ἐκεῖ, προσέθεσε δεικνύων σειρὰν χειρογράφων, εἶναι ἔνα διηγηματάκι ἑκατὸν πενήντα δράμια.

«Ἐπίστευα και τότε οτι πᾶν προῖον σκέψεως ἐν Ἑλλάδι πωλεῖται με τὴν ὁκά μόνον δταν ἐκδοθῇ εἰς βιβλίον. «Ο Καντιλάρας ὅμως ἐδικαιολογοῦσε τὴν καινοτομία αὐτῇ οτι τὸ μυαλό δὲν λογαριάζεται με σελίδες, ἀλλὰ με δράμια.

— Πὼς κάνετε όμως, τὸν ἡρώτησα δταν γράφετε ἔνα ποίημα ἀπὸ ὀκτὼ στίχους ;

— Ἀν εἶναι κάτω ἀπὸ ἔνα δράμι, μοῦ εἶπε και δὲν μπο-

ρῶ νὰ τοῦς ζυγίσω τοῦς γράφω σὲ χαρτόνι.

«Ἀπεχαιρέτησα τὸν δαιμόνιον ἐφευρέτην και ἔφυγα. Δὲν μοῦ ἦτο δυνατόν νὰ φαντασθῶ τότε οτι θὰ ἤρχοντο ἡμέραι που ἡ μέθοδος τοῦ Καντιλάρα θὰ εὑρίσκε τόσων διάδοσιν και οτι ὅλοι οί Ἕλληνες θὰ ἔγραφον με τὴν ὁκά.

Τ. ΜΩΡΑ'Ι'ΤΙΝΗΣ

1191

ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η Ντόρα Ουόρντ βρισκόταν σε τελεία απόγνωση. Ένας έφιπλος της πέρασε την καρδιά. Την άλλη μέρα θα γινόταν ο γάμος της με τον Φρανκ Λερόν. Ούτε η ημέρα που για κάθε κορίτσι είναι η πιο σημαντική στη ζωή του, για την Ντόρα ήταν η πιο αγωνιώδης και ανεπιθύμητη.

Από μικρό κορίτσι ήταν ένα άτυχο πλάσμα. Σε ηλικία 15 χρόνων έχασε τον πατέρα της. Η απόλυτη αυτή της δημιουργήσε τον ανάγκη να εργασθεί για να μπορεί να συντηρήσει τον εαυτό της και την μητέρα της που ήταν παράλυτη στο κρεβάτι, υποφέροντας από χρόνιους ρευματισμούς. Εύτυχως στάθηκε τυχερή και βρήκε μια θέση δακτυλογράφου στο έμπορικό γραφείο του κ. Μπουρμόν. Στην αρχή δεν τα κατάφερε στην δουλειά της αλλά ο προϊστάμενός της ήταν επιεικής. Αδελφώσε θάρος στην Ντόρα και την έκανε να ελπίζει ότι αργότερα η πείρα θα άρπαινε τις έλλειψεις της. Πέρασαν δυο μήνες έτσι. Οι νέες συνθήκες της ζωής έφεραν τη λήθη στο παρελθόν. Και η καρδιά της Ντόρας άρχισε να χτυπά με τον παλιό παιδικό ρυθμό. Στην αλλαγή αυτή συνετέλεσε και μια μικρή αύξηση του μισθού της και κάποια ιδιαίτερη ευμένεια που της έδειξε ο προϊστάμενός της.

Ένα βράδυ ο κ. Μπουρμόν την κάλεσε να φάνε μαζί. Απόφυγε να δεχθεί την πρόσκλησή του. «Όσοι όμως πήγε είχε συνηθίσει τον προϊστάμενό της δίχως κι αυτή να καταλάβει πως. Ο γλυκός του τρόπος, η άσπρη του έμφανισ, τα νειάτα, η έμπορική δλαμαζι είχαν προετοιμάσει το αίσθημά της. Ακολούθησε δεύτερα συνάντησις κι ύστερα άλλες, όπου το μοιραίο επήλθε. Έγινε έρωμένη του. Τού δόθηκε χωρίς ένδοιασμό, τυφλή από τον έρωτα, τον πρώτον που γνώριζε η παιδική καρδιά της. Πέρασαν δυο μήνες γεμάτοι έρωτική χαρά.

Έξαφνα ένα πρωί ο κ. Μπουρμόν της ανήγγειλε ότι οι έμπορικές του υποθέσεις τον καλούσαν επείγοντως στο εξωτερικό. Την άλλη μέρα αναχωρούσε κιόλας. Από το μυαλό της άπραγης νέας δεν πέρασε καμιά ύποψια. Είχε απόλυτη έμπιστοσύνη στον αγαπημένο της. Γι' αυτό κι η συντριβή της ήταν απέραντη όταν μια μέρα, ύστερα από ένα μήνα, έλαβε ένα γράμμα του—το τελευταίο μιας θερμής έρωτικής αλληλογραφίας—που της ανήγγειλε ότι ήταν παντρεμένος κι έπρεπε να ξεχάσει ότι είχε συμβεί μεταξύ τους. Έγκατέλειψε το καταραμένο γραφείο του καταστρεφώς της, έφυγε για την πατρίδα του πατέρα της στην Βόρειο Γαλλία, κι εκεί ανάμεσα στους άπλοϊκούς συγγενείς της, ζήτησε την λησμονιά.

Πέρασαν τρία χρόνια. Τα σημάδια του πόνου είχαν σβυστεί από το νεανικό πρόσωπο της Ντόρας, η οποία με νέες τώρα δυνάμεις και καινούργια όνειρα ξαναγύρισε στο Παρίσι να συνεχίσει την σκληρή ζωή της, αφήνοντας την παράλυτη μητέρα της στις φροντίδες των συγγενών της στο χωριό. Η ύλη της χαογελούσε πάλι. Βρήκε γρήγορα δουλειά σε ένα κατάστημα νεωτερισμού ως πωλήτρια κι εκεί σε λίγον καιρό ο μικρός φτωχός θεός ξανακτύπησε την πόρτα της καρδιάς της. Στο ίδιο κατάστημα που εργαζόταν ήταν ο άλλος κι' ο Φρανκ Λερόν. Ένας λυτός και ήσυχος νέος. Γνωρίστηκε μαζί του στη δουλειά και σ' αυτή οι νεανικές καρδιές τους ενώθηκαν σε ένα ήμερο αλλά βαθύ και δυνατό αίσθημα. Η Ντόρα δεν τόλμησε να αποκαλύψει στον αγαπημένο της το παιδικό της ατύχημα κι' όταν ακόμη ο Λερόν, ελκρινής στο αίσθημά του, της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Αρραβωνιάσθηκαν κι' είχαν όλη την ημέρα του γάμου των δυο, ξαφνικά, η Ντόρα έλαβε ένα γράμμα του Μπουρμόν που άγνωστο πώς, είχε μπει στη νέα της διεύθυνση. Της έγραφε ότι είχε πει διαζύγιο από τη γυναίκα του κι' ήταν πρόθυμος να ανανεώσει μαζί της τις παλιές τους σχέσεις.

Αγανακτισμένη από τον κυνισμό του η Ντόρα, του απήντησε ότι δεν θα έλεγε με κανένα τρόπο να ξαναβίη μ' αυτόν τον άνθρωπο που τόσο άσυνείδητα κατέστρεψε τη ζωή της.

Σε λίγες μέρες ήλθε η απάντησις του Μπουρμόν. Πεισμένος από το προσβολικό για τον έγωισμό του γράμματός της μικρούλας που ήταν άλλοτε ένα παινίδι στα χέρια του, της δήλωνε ότι δεν ζητούσε πια την αγάπη της αλλά αυτή την ίδια, το κομμάτι της κι' είχε την αξίωση να γίνει δική του. «Αν αυτό δεν γινόταν, θα έστελνε στον άνδρα που αρραβωνιάστηκε της τα γράμματά της—τα παλιά εκείνα έρωτικά γράμματά—που τ' είχε γράψει όταν την άφησε με την πρόφαση ότι πήγαινε σε ταξίδι για τις δουλειές του.

Μόλις η Ντόρα διάβασε το γράμμα του σωριάστηκε ζαλισμένη σε μια πολυθρόνα. Τα γράμματά της! Δεν θα μπορούσε ποτέ να το πιστέψει πως ο κακός δαίμονας της ζωής της θάφτανε ως εκεί. «Έβλεπε την ευτυχία της να

συνετρίβεται μπροστά της το γλυκό της όνειρο να σβύνει. Κι' ήταν η παραμονή του γάμου της.

Μα ήταν άλλη μια τόσο άσυνείδητος αυτός άνθρωπος; Με μια άμυδρη ελπίδα στην καρδιά της θά έπεφτε στα πόδια του, θα τον ικέτευε να μη θελήσει να καταστρέψει για δεύτερη φορά τη ζωή της.

Εφθασε στο σπίτι του συντριμμένη από το ψυχικό μορτίριο που της είχε ο ίδιος δημιουργήσει.

Την δέχθηκε γελαστός, αδιάφορος στον πόνο της, στον σπασμό της ψυχής της. Οι ικεσίες της δεν είχαν καμιά αποτέλεσμα.

—Έδω τα έχω ακό-

κόμα, Ντόρα! της είπε. Τους δρους μου τους ξέρεις. —Τό ξέρω ότι είσαι άτιμο! του φώναξε η Ντόρα, αλλά δεν υποχώρησε! Είσαι ελεύθερος να κάμεις ότι νομίζεις.

Καθώς γύριζε σπίτι της συντριμμένη, μια σκέψις πέρασε από το νου της και της φώτισε το πρόσωπο. «Ετσι θα γίνει», είπε αποφασιστικά.

Τό άλλο βράδυ κατά τις 10 έμπαινε κρυφά στο σπίτι του έκβιαστού της. Στην τσάντα της είχε και το ρεβόλβερ της για κάθε ένδεχομένο. Μόλις όμως βρέθηκε στο δωμάτιο της βιβλιοθήκης, άκουσε έναν θόρυβο κι' είδε έξαφνα τον Μπουρμόν να παρουσιάζεται μπροστά της.

Στασιμμένη, μη ξέροντας τι κάνει, τράβηξε το περιστροφικό και πυροβόλησε χωρίς να προφέρει λέξη ο Μπουρμόν σωριάστηκε κάτω νεκρός.

Εφθασε σπίτι της, ζαλισμένη από τα δραματικά γεγονότα. Μόλις όμως άνοιξε το φως άφησε μια κραυγή. Επάνω στο τραπέζι ήταν τα γράμματά της κι' ένα σημείωμα του Μπουρμόν που της έγραφε πως πώς μετανοούσε και της εύχόταν να ευτυχίσει με τον αρραβωνιαστικό της.

Είχαν θάσει στο σπίτι της την ίδια ώρα που εκείνη σκότωνε τον Μπουρμόν.

ΓΚΑΣΤΟΝ ΧΑΓΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η Λίζα ήταν όρεκτά εκνευρισμένη. Για πρώτη φορά έπρόκειτο να προσδώσει τον άντρα της κι' είχε την ανησυχία που νοιώθει κάθε άρχαριος σ' οποιαδήποτε δουλειά. «Όλη τη νύχτα δεν έκλεισε μάτι και τώρα το πρωί βαζόταν να ιδεί τον άνδρα της να φεύγει από το σπίτι για το γραφείο του.

—Θεέ μου! Πώς άργεί!.. Πόση ώρα κάνει να δέση τη γραββάτα του!

Επί τέλους ήταν έτοιμος. Την έπλησίασε, της έδωσε το συνηθισμένο του φιλάκι κατέβηκε ύστερα τις σκάλες.

Μόλις η σιλουέτα του χάθηκε στη γωνιά του δρόμου, η Λίζα άρχισε να ντύνεται βιαστικά.

Την περιμένει ο Γουσταύος Λορέντι σ' ένα μικρό απόμερο σπιτάκι, που είχε νοικιάσει μόνον και μόνον για να στηθούν εκεί την έρωτική φωλιά των. Η Λίζα ήξερε ότι έπρόκειτο να κάνει μια κακή πράξη.

Ο άνδρας της την αγαπούσε, της ήταν άφοσιωμένος, πιστός. Δεν έλειπε ποτέ από το σπίτι του, δεν την πρόσβαλλε ποτέ. Ίκανοποιούσε όλες, τέλος, τις επιθυμίες της και τις ιδιοτροπίες της ακόμη. Αλλά ο Γουσταύος Λορέντι. Αυτός την είχε μαγέψει. Δεν μπορούσε να αντισταθεί στη γοητεία του. Αισθανόταν την ανάγκη να γίνει δική του.

Όθρια μπροστά στον καθρέφτη, πρόσεχε κάθε λεπτομέρεια της τουαλέτας της. Ο Γουσταύος ήταν άνθρωπος μ' εξαιρετικό γούστο και δεν έπρεπε να τον απογοητεύσει. Ένω δοκίμαζε το καπέλλο της, άνοιξε έξαφνα η πόρτα του δωματίου και μπήκε μέσα η ηπρέτρια.

—Δεν σε φώναξα! της είπε νευριασμένη η Λίζα. Πήγαινε! Πήγαινε!

—Τό ταχυδρομείο, κυρία.

—Άφησέ το τώρα. Να μου τό φέρης τό βράδυ.

—Μά είναι ένα γράμμα που γράφει με μεγάλα γράμματα «Επείγον».

—Επείγον! Επείγον! Τι ποτέ δεν μπορεί να είναι πιο επείγον από τη δουλειά που έχω. Άλλά φέρε το τέλος πάντων να ιδούμε τι τρέχει.

Η Λίζα άνοιξε με μεγάλη νευρικήτητα το γράμμα και μόλις άρχισε να το διαβάσει έγινε κατάχλωμη. Τα χέρια της έτρεμαν.

—Κυρία, έγραφε η επιστολή, ο άνδρας σας σάς άπατά. Τη στιγμή που έσείς διαβάζετε με δυσπιστία τις γραμμές αυτές, αυτός βρίσκεται στην άγκαλιά μιας άλλης που τον έχει ξετρελλάνει. Δεν υπογράφω γιατί δεν θέλω ακόμη να μαθετε ποιός είμαι. Και όμως δεν είμαι ούτε ψεύτης, ούτε συκοφάντης. Σε λίγο θα με γνωρίσετε και θα σάς δώσω άποδείξεις, άκλόνητες».

Η Λίζα έβαλε το χέρι στην καρδιά της και ρίχτηκε σ' ένα κάθισμα.

—Είθε άρρωστη, κυρία;

—Και πολύ άρρωστη.

—Καμιά κακή είδησις; Κάτι τρομερό; Ένα μεγάλο χτύπημα. Άχι! Η καρδιά μου! Χάνομαι...

Η γρηά ηπρέτρια έτρεξε να φέρη αίθερα και άρχισε να κάνει έντριβάς στην κυρία της.

—Νά φωνάξω τον γιατρό;

ΓΥΝΑΙΚΑ

—Όχι!

—Νά τηλεφωνήσω στον κύριο. Θα είναι τώρα στο γραφείο του.

Η Λίζα γέλασε ειρωνικά.

—Ο άνδρας μου δεν είναι

στο γραφείο του.

—Κυρία, πρέπει να πλανιάσετε. Δεν μπορείτε να βγείτε έτσι που είστε. Σας περιμένει κανείς; Θέλετε να είδοποιήσω;

—Ας πάη στο διάβολο όποιος με περιμένει.

—Δεν χάλασε ο κόσμος. Όποιος περιμένει σήμερα, θα περιμένει κι' αύριο, λέει η παροιμία.

—Όποιος περιμένει σήμερα, θα περιμένει κι' αύριο, έπανέλαβε μηχανικά η Λίζα. Όχι! Όχι! Ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο, ούτε ποτέ στη ζωή μου. Δεν μπορώ πια ν' άσχο- λούμαι με τέτοια πράγματα. Άλλα πράγματα με βασνίζουν τώρα. Γρήγορα ένα χαρτί. Πρέπει να γράψω ένα γράμμα.

Τό χαρτί ήρθε κι' η Λίζα άρχισε να γράφει.

«Συγχωρήστε με, Γουσταύε, συγχωρήστε με. Σας άρ- κίζομαι ότι θα κρατούσα την ύπόσχεσή μου, ότι θα έχό- μουν σε σάς, άν και ήξερα πως κάνω ένα έγκλημα. Ένα άπρόοπτο όμως εμπόδιο, την τελευταία στιγμή με σιαμά- τησε. Έχασα τις αισθήσεις μου κι' όταν συνήλθα μόρεσα να διαβάσω καθαρά στη συνείδησή μου. Έχω καταλάβει πιά ότι πρέπει να μείω τιμιά. Έχω καταλάβει πως είμαι πτενά συνδεδεμένη με τον άνδρα μου, και ότι δεν μπορώ να τον άπατήσω. Συγχωρήστε με, και μη θελήσετε, σάς ίκετεύω, μη θελήσετε άλλοτε...

Διεκόπη πριν τελειώσει το γράμμα της. Η ηπρέτρια μπήκε γεμάτη χαρά μέσα στο δωμάτιο.

—Κυρία! Κυρία!

—Τί συμβαίνει;

—Ένα ευχάριστο νέο. Τό γράμμα που σάς στενοχώ- ρησε τόσο πολύ δεν ήταν για σάς. Ήταν για την κυρία του

δευτέρου πατώματος. Μας τό άφησε κατά λάθος ο διανομέας.

Η Λίζα πήρε τον φάκελλο στα χέρια της κι' είδε, πράγματι, πως έγραφε. «Κυ- ρίαν Όρτενσίαν Βιβάτσι».

—Και πώς δεν τό εί-

δες νωρίτερα;

—Δεν φορούσα τα γυ- αλιά μου όταν ήλθε ο ταχυδρόμος. Τά μάτια μου έπεσαν στο «Επεί- γον», που είναι με μεγά- λα γράμματα.

Πρέπει να είσαστε ευχαριστημένη. Να σάς πω την άλήθεια, σάς εί- χα φοβηθή.

Η Λίζα τρελλή υπό τη χαρά της, γελούσε, πηδούσε, χόρευε, χτυ- πούσε τά χέρια της, άγ- κάλιαζε τη γρηά ηπρέ- τριά της.

—Είμαι ευτυχής!

Διό θωσε τά μαλλιά της, έβαλε κόκκινο στα χείλη της πήρε τά γάν- τια, τό τσαντάκι της και τό όποχαρεισιστό της γράμμα για τον Γουσταύο.

Μετά δέκα λεπτά της ώρας βρισκόταν στο σπι-

τι το...

—Σού έγραφα αυτό τό γράμμα, είπε στον Γουσταύο, κυτιάζοντάς τον με λατρεία στα μά- τια και όμως ήρθα. Διά- βασέ το για να καταλά- βης πόσο σ' αγαπώ...

P. ΟΛΙΒΙΕΡΙ

1193

Σκεπτόταν με αγωνία τα γράμματά της.

Σού έγραφα αυτό τό γράμμα κι' όμως ήρθα.

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

(Γνωστός και φίλος καθηγητής, ένας από τους καλύτερους επιστήμονες της Ελλάδος, είχε την καλωσύνη να μου δώσει μερικά φύλλα ανέκδοτου ημερολογίου του, μέσα στα οποία έχει κρατήσει ωραία εικασίες από το επανγγελματικό του στάδιο, γραμμένα με άφθα στο χιούμορ.)

Είκοσι πέντε ολόκληρα χρόνια επεράτωσα τις σημειώσεις αυτές, μέρα με την ημέρα. Είναι η μικρή ιστορία του επανγγελματικού μου σταδίου σε λακωνικές σημειώσεις, μέσα στις οποίες περνούν σαν ελόνες ένσταντες, πρόσωπα γνωστά, που προσάβησα να κρύψω κάτω από άλλα δνόματα. Θά επιθυμούσα να είμαι συγγραφέας για να πλέξω γύρω σ' αυτά ένα χιουμουριστικό βιβλίο. Δυστυχώς δεν είμαι παρά ένας γιατρός μόνο και γράφω έπεισδία των ασθενών μου σε μικρά σημειώματα.

Τί μανία που έχουν οι κοκέτες να είναι αδύνατες! Η Κυρία Δεμένου ήρθε να ζητήσει μίαν ιατρικήν συμβουλήν.

— Πώς παθαίνει κανένας ταινία, γιατρέ μου; — Εξαργάται, κυρία μου από τον οργανισμό. Από το χοιρινό κρέας, τα όμα λαχανικά, στρείδια, μύδια, άστα, κούς. Πολλές φορές από λουκάνικα, είδη άλλαντοποιίας... — Αχ! πώς ήθελα να πάρω ταινία! Ξέρετε, η φίλη μου ή κυρία Έρμη έχει ταινία κ' είναι τόσο γλαυμή, λεπτή, χαριτωμένη. Σε δέκα μέρες έχει χάσει 5 δκάδες από το βάρος της. Θαύμα!

Ο πλούσιος παντοπώλης Λιανός με προσέκαλεσε να ξετάσω την κυρία του, που ήταν έγκυος. Από το χτύπο των καρδιών μέσα στην κοιλιά κατάλαβα πως η κυρία θα κινήσει και το είπα.

— Θέλω να ναι αγοράκια! διέταξε ο πατέρας! — Θά ναι καλύτερα αγόρι και κορίτσι, απήντησα. Τα δύο διαφόρου φύλλου έχουν περισσότερες έλπίδες να ζήσουν.

— Θέλω δυο αγόρια, έπέμενε ο παντοπώλης. — Αλλά... κυρίε μου... εγώ δεν μπορώ να μεσολαβήσω σ' αυτό...

— Δυο αγόρια, είπα. Κομμένο το γελέκο! Μετά μιά βδομάδα με προσκάλεσαν επειγόντως. Πριν μπω στο θάλαμο της κυρίας, ο σύζυγος μου είπα: — Τά μιλήσαμε με τη γυναίκα μου και άπεφάσισα. Κάνετε έν' αγόρι κ' ένα κορίτσι.

Μετά δυο ώρες η κυρία παντοπώλου εγέννησε έν' αγόρακι κ' έν' κορίτσι.

Ο πατέρας ένθουσιασμένος μου έβαλε στο χέρι έν' ασεβαστό ποσόν.

— Μπράβο, γιατρέ μου. Τά κατάφερες φίναι!

Η κυρία Παρδαλού, χήρα 68 έτών, με προσκάλεσε.

— Οι νευραλγίες σας, κυρία μου, όφείλονται σε δηλητηρίαση που παθαίνετε από τη βαφή των μαλλιών σας. Δεχθήτε την ηλικία κ' αφήσετε τά μαλλιά σας στο φυσικό γκρίζο χρώμα τους.

Έγινε έξω φρενών:

— Δεν ξαίρεις τί λές, γιατρέ μου! Θά ρωτήσω άλλον. Κι εγώ δεν με πλήρωσε.

Η κυρία Μάρδη μου έφερε το παιδάκι της, 5 χρονών αγοράκι.

— Νά το δίνουμε άσπρο ή μαύρο ψωμί, γιατρέ;

— Όποιο προτιμά ο μικρός. Το λευκό είναι προτιμότερο για τά παιδιά, το μαύρο βοηθά στις κενώσεις. Πάντως όμως ή όρεξίς είναι μεγάλης συντελεστής στα προβλήματα της χωνεύσεως. Όστε να το δίνετε έν μέτρω, δι, τι προτιμά.

— Τί προτιμάς, Τάκη; ρώτησε ή μητέρα.

— Καραμέλλες και σοκολάτες, μαμά! είπεν ο μικρός.

Με μήνυσε έν επειγόντως ο κ. Βάκης στην Κηφισία. Κρύο τρομερό, χιόνι, άνεμοστρόβιλος, με άφάνισε μέσα σ' άμάξι.

Κανέναν ασθενή.

Ο κ. Βάκης είχε ανάγκη μόνο ενός πιστοποιητικού ότι είχε ασθενήσει.

— Μά γιατί δεν στείλατε κανέναν στο σπίτι μου να το πάρη; είπα.

— Τι λέτε, γιατρέ μου; Μ' αυτόν τον καιρό! μου απήντησε, ποιόν να στείλη κανείς έξω!

Με προσέκαλεσαν να περιποιηθώ την κυρία Λεκού που έσπασε το χέρι της.

Ένώ έκανα τούς επιδέσμους, ή μητέρα της μου έλεγε:

— Τι θέλει και βναίνει έξω όταν γλυστράη κανέναν επάνω στα χιόνια! Έγώ της είπα. Σάν είναι χειμώνας και υπάρχει ό κίνδυνος να γλυστρήση επάνω στον πάγο, να στέλνη τον άδρα της.

Σήμερα συνήντησα τον κ. Φαρή έναν άνθηρό γέροντα 85 χρονών, πάντα ζωηρό, άεικίνητο, δουλευτό, καλοντυμένο. Παρακολούθει όλα τά ζητήματα και δεν άναπαύεται στιγμή. Τά παιδιά του γονιάζουν και θένε να τον περιωρίσουν για να άναπαυθί πιά.

— Αν καθίσω θά πεθάνω! είπα.

— Έχει δίκιο. Πιτέ δεν είδα γέρο να πεθάνη από υπερκόπωση. Είδα όμως πολλούς να τά τινάζουν από υπερναύπαυση.

Μ' έπεσκέφθησαν οι γνωστοί μου κος και κυρία Βαρή με το κοριτσάκι τους, έπτά χρονών.

— Η μικρή πάσχει από άγρυπνία, μελαγχολία, νευρικές κρίσεις, πονοκεφάλους και φόβους. Την τιμωρούμε, της φωνάζουμε, του κάκου.

— Έστειλα τη μικρή έξω και τούς είπα:

— Φταίτε σεις για την κατάσταση του παιδιού. Μαλώνετε μεταξύ σας, φωνάζετε, έννευοίζετε το μικρό και το φοβίζετε με άπειλές για κακούς ανθρώπους που θά το πάρουν και για στοιχειά. Αν θέλετε να γίνη καλά πρέπει να είσθε αγαπημένοι μεταξύ σας.

— Μά τί θέτε; να βγαίνω στο δρόμο για να πω στον άνδρα μου τί σκέπτομαι γι' αυτόν; είπεν ή κυρία.

— Είσαι τρελλή! φώναξε ο σύζυγος.

Αρπάχτηκαν μέσα στο γραφείο μου και σε λίγο πήραν το παιδί τους κ' έφυγαν.

Προειδοποίησα τον μαραθωνοδρόμο Φλέτη να μην λάβη μέρος στους κολυμβητικούς άγώνες, γιατί ή καρδιά του έπαθε από υπερβολική κόπωση εκ της φυσικής άγωγής και κινδυνεύει να πέση κεραυνόπληκτος. Συνήθως οι δρομείς, άθληταί, κολυμβηταί δεν ζουν πολλά χρόνια.

— Γιατρέ μου, δεν είναι δυνατό να μη λάβω μέρος. Έ στοιχημάτισαν τόσοι για μένα. Η ναυτική λέσχη λογαριάζει στην νίκη μου.

Έλαβε μέρος κ' έπέθανε από συγκοπή.

Τά στοιχήματα ήταν αρκετά. Πιστεύω να διατεθί έν' ποσόν για να το στείλουν έν' στεφάνι στην κηδεία του.

— Πρόκειται να ταξιδέψω με τον άντρα μου, μου έλεγε μιά νεαρά, σύζυγος ήλικιωμένου κυρίου. Δόστε μου, γιατρέ μου κάτι κατά της ναυτίας.

Της έσύστησα κάποιο φάρμακο.

— Πάρτε αρκετή δόση μαζί σας για να έπαρκέση και για τον κύριό σας, της είπα.

— Τι λέτε, γιατρέ μου; Να δώσω στο σύζυγό μου! Έγώ έννοω να γλεντήσω στο ταξίδι!

Η μου άσθενής από τυφοειδή στο νοσοκομείο. Μόλις βγήκα ξανάχισα την εργασία μου. Κανέναν δεν μου έξέφρασε τις συμπάθειές του για την άρρώστεια μου. Φαίνεται πως είναι κομικό ν' άρρωσταίνη ένας γιατρός!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Χ

και διά την αντιγραφην ΣΥΛΒΙΟΣ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΟΣΚΑΡ ΤΣΙΣΓΚΑΛ

Εκείνο το βράδυ ο πατέρας του πήγε στο δωμάτιο του και άνήγειλε στον Ρομπερτ Ντίκελ πούληταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του και άνειροπολούσε συλλογίζομεν την ώρα ά μνηστή του ότι ο συναδελφός του Γκαίηγκ έπεσε από τις σκαλες και έσπασε το πόδι του.

Ο πατέρας του Ρομπερτ Ντίκελ ήταν γιατρός και ο ίδιος του περιποιήθηκε το τραύμα. Το πράγμα έκαμε στο Ρομπερτ κατάπληξη: Φιντασθήτε έναν το μνηρό άεροπόρο με 500 πτήσεις στο έργητικό του να πέφτη... από τις σκαλες και να σπάη το πόδι του... Έσκέφθηκε να πηγαί τον ίδιο άλλω ο πατέρας του τον έμποδο, λέγοντας του ότι ήταν άργά κ' ότι θά είχε τον καιρό να τό κάνει ού... Πέρασε μισή ώρα και μόλις πήγαινε να τον πάρη ο ύπνος έτσι όπως ήταν ξαπλωμένος στο ντιβάνι του, όταν έκτύπησε το τηλέφωνο. Τον καλούσε ο φίλος του και συναδελφός του άεροπόρος Γκαίηγκ ο οποίος τυύλεγε να

τρέξη κοντά του. Ο καιρός ήταν άπαισιος, ψιλόβρεχε και ή όμίχλη ήταν πυκνή. Άφησε το άκουστικό, φόρεσε το παλτό του και βγήκε έξω...

Όταν έφθασε στο σπίτι του Γκαίηγκ και μπήκε στο δωμάτιό του δεν τον βρήκε μόνον:

Κοντά στο κρεβάτι, σε μιά πολυθρόνα καθόταν ένας κοντός κύριος, φαλακρός, ο οποίος δεν έφάνηκε να εύχαριστηθηκε από την άφιξή του. Ο Γκαίηγκ του τον συνέστησε ως μίστερ Κορντέρι. Έστερα μίλησε με τον φίλο του για το άπροσδόκητο άτύχημά του. Ήταν σκεπασμένος με την κουβέρτα και μόνον το κεφαλί του φαίνόταν.

Έκείνος τούκανε γνωστή την αίτια για την όποια τον καλεσε. Τον ρώτησε αν μπορούσε να τα-

ξε ψήμη με το δικό του άεροπλάνο, που βρισκόταν στο μικρό έρωτικό άεροδρόμιο έξω από το σπίτι του, και το προέβλεπε ότι έπρεπε ο κύριος Κορντέρι να βρίσκεται στο Πλύμουθ στις όχτιώ το π. ωί, άφοι προηγουμένως συναντάτο στο άεροδρόμιο και έ δύο άλλους φίλους του, οι όποιοι θά έφθαιναν με το αυτοκίνητο από την Φεϋρλέ-βιγ, κ' τά τίς έντεκα το βροδυ. Ο κύριος Κορντέρι προσέφερε 100 λίρες γι' αυτό το ταξίδι. Στην αρχή ο Ρομπερτ Ντίκελ ύποπτεύθηκε ότι την γενναιοδωρία άλλο ο Γκαίηγκ του έξηγησε ότι έπρόκειτο περι ενός σπουδαιοτάτου έμπορικού ραν έβου στην Πλύμουθ. Έφε, ε αντίρρήσεις για τον καιρό, αλλά ο φίλος του του υπενθύμισε τίς 100 λίρες. Δεν ήταν άλγειο το ποσόν.

Επιτέλους δέχθηκε κ' έδωσε τον λόγο του ότι στις έντεκα τη νύχτα θα τούς περιμένε στο γειτονικό άεροδρόμιο με το άεροπλάνο έτοιμο πός άπογίωση.

Την ώρισμένη ώρα βρισκόταν έτοιμος. Στις ένδεκα παρά τέταρτο έφθασε ο Κορντέρι, ο όποιος όμως δεν πήρε θέση στο άεροπλάνο άλλα έπερίμενε έξω. Άνησυχούσε μήπως καθυστέρησαν οι άλλοι δύο. Επίσης έκμυστηριεύθηκε στον Ντίκελ ότι ταξίδευε για πρώτη φορά με άεροπλάνο. Έξαφνα άκουσε το μότερ ενός αυτοκινήτου που καθυφόριζε με ταχύτητα από τον άντικρυνό λόφο. Ο δρόμος ήταν χαλασμένος κάπως και ή ταχύτης πούχε άναπτύξει το αυτοκίνητο έκανε τον άεροπόρο νάπορησιν. Κι ήταν έτοιμος να είπη κάτι γι' αυτό στον Κορντέρι, όταν

είδε δεύτερο αυτοκίνητο να καταδιώκη το πρώτο. Τόσα φοβήθηκε και ζήτησε έξηγήσεις. Ο Κορντέρι όμως ήταν νευρικός και δεν του άπάντησε. Σε δυο δευτερόλεπτα το πρώτο αυτοκίνητο σταμάτησε άπότομα κοντά στο άεροπλάνο κ' από μέσα βγήκαν δύο άτομα. Ο ένας κράταγε μια βαλίτσα. Πλησίασαν ταραγμένοι, και πριν ο Ντίκελ να σκεφθί τι έπρεπε να κάμη είδε ν' άστράφτη στο χέρι του Κορντέρι το άτσαλί ενός ρεβόλβερ.

Με λίγα λόγια τον διέταξε να καθήση στη θέση του. Έπ' άκουσε. Οι άλλοι δυο είχαν μπη κιόλας μέσα... «Μπρός, φεύγα» φώναξαν, έχοντας στα χέρια τους από ένα ρεβόλβερ. Δεν ήτιν τόσο άφελής ώστε να μην έννοήση το παθημα του. Όπόσο ή αν άναγκασμένος να ένεργήση σύμφωνα με την έλεση των μυστηριωδών έπιβιτών του, οι όποιοι τον άπειλούσαν να τον σκοτώσουν άμέσως αν έβράδυνη ν' άπογειωθί έστω και έπι λεπτό.

Έτσι το άεροπλάνο έξε ξεκίνησε όταν το δεύτερο αυτοκίνητο έφθασε στο άεροδρόμιο.

Με το μυαλό σκοτισμένο ο κατάπληκτος άεροπόρος έφθασε σε ύψος 500 μέτρων. Από μερικά λόγια των άνεπιθύμητων έπιβάτων του έκάλεσε ότι οι κύριοι αυτοί είχαν ληστέψει την τράπεζα της Φεϋλερβιγ, άφοι έσκότωσαν τον άτυχο φύλακα της ο όποιος τούς είχε άντιληφθί. Η βαλίτσα ήταν γεμάτη λίρες. Όσο για το δεύτερο αυτοκίνητο που τούς κατέφωκε ήταν άστυνομικό. Έστερα άρχισαν να συγκρίπτονται για το ζήτημα της προσγειώσεως των κ' έν τέλει άποφασισαν να διανυκτερεύσουν στον άέρα και το πρωί να προσγειωθούν σε κανένα έρημο μέρος. Ο

Ντίκελ άοιήθηκε να συμφωνήση με τά σχέδιά τους. Έξαργισμένος από την άρνησή του ο Κορντέρι τράβηξε το ρεβόλβερ. Ο Ντίκελ έγέλασε και του είπα ότι στο ύψος 500 οι άπειλές τους γίνονται κωμικές γιατί αν τον σκοτώσουν θα έσ στώνοντο και αυτοί. Τάχισαν και προσέφέρθησαν να του δώσουν δσα λεπτά τούς ζητούσε. Άρνήθηκε την προσφορά τους γιατί σ' έφθηκε κάτι άλλο. Άνέβηκε δίχως να τον άντιληφθ. έν σε ύψος 2.500 μέτρων και τότε τούς άπέληξε ότι θά έπεφτε με το άεροπλάνο στο έδαφος. Φυσικά σε κείνους είπα ότι βρισκόταν σ' ύψος μόνον 1500 μέτρων. Έκανε τα πρώτα λούπιγκ. Τρομοκρατήθηκαν κ' άρχισαν να τον ίκετεύουν ν' άφήση τ' άσπεία. Αυτός όμως έξακολουθούσε τη δουλειά του. Το άεροπλάνο κατερχόταν καθετα σαν βολίδα. Έκατά μέτρα άόμα, τούς είπα, και το άεροπλάνο θά γίνη σκόνι επάνω στο έδαφος αν δεν μου δώσετε και οι τρεις τά πιστόλια σας. Άμέσως τρία ρεβόλβερ έπασαν στα πόδια του. Θέλοντας και μη ήσαν οίχμαλωτοι του. Έφθασε στο άεροδρόμιο του Πλύμουθ προ γειώθηκε και ή άστυνομία τούς συέλαβε όλους πιστεύοντας τον Ντίκελ ως τον άρχηγό της συμμορίας.

Έτσι μου διηγήθηκε την περιπέτειά του ο πελάτης μου, κ. Ένορκοι. Μάρτυρα της άθωότητός του δεν έχει άλλον από τον Θεόν. Και έν όνόματί του σά: έξορκίζω τά τόν πιστέψετε, κ. Ένορκοι, κ' να τον άποδώσετε έλεύθερο στην κοινωία και στην αγαπημένη του.

Γάμος του πρίγκιπας

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια)

Βέβαια ήμουν ενήλικη, αλλά έως ότου γίνω είκοσιπέντε χρονών δεν μπορούσα να παντρευτώ χωρίς την συγκατάθεση του πατέρα μου και ήξερα καλά ότι εκείνος θα αρνιόταν.

Όλα αυτά τα πράγματα τα έζησα την άλλη μέρα στον Γκός. Με άκουσε προσεκτικά. Δεν διαμαρτυρήθηκε, ούτε έφερε καμιά αντίρρηση στην απόφασή μου, πράγμα το οποίο μου ακοφάνηκε λίγο και ανησύχησα για την εύκολη αυτή νίκη μου. Όταν τελείωσα πήρε το χέρι μου και μου ψιθύρισε γλυκά:

— Άγαπημένη μου μικρούλα άρραβωνιαστικά θα σε περιμένω δέκα χρόνια κι' αν περάσει

Η συνουσία μας έλειπε μ' ένα φιλή και την άλλη μέρα, την συνηθισμένη ώρα του ραντεβού, με περίμενε μ' ένα ταξί. Περάσαμε το δάσος της Βουλώνης κι' έφθάσαμε στην Μπα κατέλ.

Σ' έφερα εδώ, αγαπημένη μου μου είπες, σκύβοντας έπάνω μου τρυφερά, γιατί οι στιγμές αυτές είναι οι ευτυχέστερες, αλλά συγχρόνως και οι σοβαρότερες για μ' εμένα. Και θέλησα να είμαι περιβάλλον γύρω από την υποσχέσητάν άρραβωνιών μας.

— Έχωμε άρραβωνιασθή, Γκός. Έχετε τον λόγο μου.

Βέβαια, αγάπη μου. Αλλά θέλω σήμερα να σ' αγγίξω το σημάδι των υποσχέσεών μας, το σύμβολο της αγάπης μας.

Είχαμε σταματήσει μπροστά σ' έναν ύψηλο καταρράκτη. Άκουμπούσα τρυφερά στο μπράτσο του κι' άκουγα τη γλυκειά του φωνή που με νανούριζε με κομπανιαμένο το αρμονικό κελαρύσμα του νερού.

Δόστε μου το αγαπημένο σας χεράκι, αγαπημένη μου, ξαναείπε τρυφερά ο συνοδός μου.

Πήρε το χέρι μου, μου έβγαλε ο ίδιος το γάντι και το έφίλησε με μια αληθινή θερμότητα. Έπειτα πέρασε στο δάχτυλό μου ένα χρυσό δακτυλίδι μ' ένα μαργαριτάρι άσπρο.

Ήταν το δακτυλίδι των άρραβωνιών μας.

Ήμουν τόσο συγκινημένη, ώστε να μη μπορώ να μιλήσω και θαρρώ ότι κι' ο Γκός δεν ήταν λιγότερο ταραγμένος. Αλλά ένα ατέλειωτο φιλή ανεπλήρωσε όλα τα λόγια.

Είπατε για πάντα δική μου, μικρούλα μου Βαλί.

— Για όλη μου τη ζωή. Γκός. Σου το όρκίζομαι! του απήντησα.

Τα δακτυλά του, μπλεγμένα στα δικά μου, φαινόταν να ήθελαν να υλοποιήσουν τους δικούς μας.

Μετά ένα τέτοιο της ώρας είχα ξαναγίνει η μικρή νοσοκόμος με την άσπρη μπλούζα, όπως όλες τις μέρες. Αλλά φαινομενικά μόνο. Στην καρδιά μου υπήρχε ο ήλιος. Μια εύτυχια χωρίς όρια.

Πέρασαν τις επόμενες μέρες σαν σε όνειρο. Παρά την αθωότητά μου και την άγνοια της ζωής, καταλάβαινα πό-

σο τρελλά μ' αγαπούσε ο Γκός. Κάθε γυναίκα έχει μια προαισθηση που δεν την α-πατά.

Το καταλάβαινα άλλωστε κι' από τα δικά μου συναισθήματα. Και ανασωτιώμουν άνησυχια, πώς, συνεπαρμένοι από μια παράφορη αγάπη, θα μπορούσαμε να περιμένουμε πολλούς μήνες, πολλά ίσως χρόνια, την πολυπόθητη μέρα του γάμου μας.

Ήταν φανερό, ότι και ο Γκός έκανε τις ίδιες σκέψεις, αν και ποτέ δεν μου μίλησε καθαρά για το ζήτημα αυτό.

Είχα άφηνει όλες τις λεπτομέρειες της ζωής μου στον Γκός, χωρίς όμως να ξέχω τίποτε για τη δική του. Μαν-τεύοντας ίσως την σκέψη μου έλεγε μια μέρα:

— Βαλί, δεν έτυχε ποτέ να σου μιλήσω για τον εαυτό μου. Σήμερα όμως έχω σπουδαία πράγματα να σου πω.

— Σ' ας ακούω, μεγάλε μου φίλε, του απήντησα γε-λώντας.

— Ένα ευχάριστο προαίσθημα μου έλεγε ότι θα μου έδι-νε όλες τις εξηγήσεις που ζέλουσα.

— Λοιπόν για ν' άρχισω, αφήστε με να σ' ας πω ότι σ' ας αγαπώ πολύ.

— Όσοι άνακάλυψες! Σήμερα μόλις καταρωθήσατε να άνακαλύψετε μια τέτοια καταστροφή!

Τον κύτταζα πεισαστικά, γελώντας με την χαριτωμένη αυτή έρωτική έκδηλωση.

— Αφήστε με να τελειώσω, τρομερό μου παιδί, ξεακο-λούθησε, σφίγγοντάς με στο στήθος του. Σ' ας αγαπώ πο-λύ, για να άνι βάλω για μια έποχή μακρυνή και προ παν-τος άβέβαιη τον γάμο μας.

— Ά! Έκασμα και σοβαρεύτηκα απότομα.

— Μάλιστα! μου φαίνεται ότι και οι δυο βρισκόμαστε σε μια ψεύτικη κατάσταση και πολύ άβεβαιη. Άν, αγαπη-μένη μου, με αγαπάτε λιγάκι, θα το καταλάβετε.

Βέβαια και τον καταλάβαινα, άλλω ήμουν τρομοκρατη-μένη για εκείνο που μπορούσε να πη, γιατί δεν έβλεπα στο αγωνιώδες ονόν πρόβλημα καμιά εύκολη λύση.

— Εκείνος έξακούουθησε.

— Δεν είναι ολήθεια ότι δεν μπορούμε να περιμένουμε; Εύτυχώς άρχίζει κάποιος τρόπος να τα τακτοποιήσουμε όλα.

Τον κύτταζα με αγωνία και δυσπιστία.

— Η λύσις, Βαλί, βρίσκεται στο γεγονός ότι δεν είμαι Γάλλος, πράγμα που στην περίπτωση τη δική μας είναι μια άνητινη τυχ.

— Δεν κατολοβαίνω.

— Δεν έχω τους περιορισμούς των νόμων της πατρίδος σας. Στη δική μου πατρίδα όταν κανείς γίνει ενήλικος μπορεί να παντρευτεί χωρίς να έχη ανάγκη από την συγκα-τάθεση του πατέρα του.

— Έτσι, αλλά τώρα είμαστε στη Γαλλία τον διέκοψα.

ΠΑΝΘΕΟΝ

— Βέβαια! αλλά η γυναίκα παίρνει μετά τον γάμο της την εθνικότητα του άνδρός της και υπάγεται στους νό-μους της νέας της πατρίδος.

— Τότε; Τότε ποια είναι η πρακτική λύσις που βρή-κατε;

— Μ' είναι τόσο άπλόι! Ξέρετε ότι κάθε πρεσβεία άντι-προσωπεύει στο έξωτερικό μια λουριδα της εθνικής γής;

— Αυτό το ξέρω.

— Όσο! Σ' την πρεσβεία λοιπόν του Διαμαντίνου, βρι-σκόμαστε στο Διαμαντίνου... και υπακούμε στους Νόμους του Διαμαντίνου.

— Του Διαμαντίνου; ψ θύρισα ζαλισμένη. Συγχωρήσατέ με, Γκός. Άνε ότι οι Γάλλοι δεν ξέρουν τίποτε από γεωγρα-φία... Βλέπω ότι αυτό συ βαίνει και με μένα. Δεν ξέρω καθόλου που βρίσκεται αυτό το Διαμαντίνου.

— Είναι μια άπέραντη χώρα στη Νότιο Άμερική, αγα-πημένη μου.

— Στην Άμερική! Είπατε Άμερικανός; Ενόμιζα ότι είπατε Όλλανδός.

— Είμαι από ολλανδική ράτσα. Το όνομά μου είναι ολ-λανδικό, αγαπημένη μου. Άλλα πριν από πολλούς αιώνες οι δικοί μου έκτισαν άποικία στο Διαμαντίνου. Έδώ στο Παρίσι είμαι ένας άλλος φοιτητής της Νομικής και δεν παρουσιάζομαι παρά με ένα από τα δνόματά μου, χωρίς τον τίτλο μου. Άλλα είμαι ο άπόγονος μιας παλαιάς ολ-κογενείας που βασιλεύσε κάποτε στις χώρες που είναι ση-μερα «Το έλευθερον Κράτος του Διαμ-ντίνου».

— Λέτε ότι παρουνι ζεσθε με ένα μόνον από τα δνόμα-τά σας; Το Γκός ντε Βρίς δεν είναι λοιπόν ολόκληρο το δνόμά σας;

— Όχι! Πρέπει να προσθέσω σε αυτό «Πρίγκηψ του Άμπολις». Άμπολις είναι μια έπαρχία του Διαμαν-τίνου.

— Πρίγκηψ του Άμπολις, μου μουούρησα με σεβασμό.

— Ό! Γκός οι δικοί σου δεν θα με ήθελαν.

— Σ' ας είπα πρό όλλγου, μικρή μου άπιστη, ότι στην πα-τρίδα μου όλοι οι πολίτες παντρεύονται έλεύερα χωρίς την έπέμβαση τών οίκογενειών τους. Ένας γάμος είναι όλοθελ και καθαρά προσωπική. Η Γαλλία εί-αι πολύ όπι-σοδορομική στο ζήτσημα αυτό. Έδώ οι παραδόσεις και οι προκαταλήψεις κυριεύχουν στο κάθε τί.

— Ά! έδω στον τόπο μας έτσι είναι.

— Στο Διαμαντίνου όμως άρχίζει η έλευθερία που θα μ' άπιτρέψει να κάνω με ένα νόμιμο γάμο, χωρίς τις ένοχλη-τικές διτυπώσεις που άπαι-τούν οι γαλλικοί νόμοι.

— Αλήθεια μπορεί να γίνει αυτό;

— Χωρίς καμιά άμφιβολία. Φθάνει ένα προξενείο να δε-χθή να μ' άς παντρέψη. Ό έδω όμως προξενός μ' ας με ξε-ρει προσωπικώς. Είναι άφαισιωμέ-νος σε μένα. Είναι ο πατέρας μου. Τον είδα χέρι. Με θεωρεί ως έ-ναν από τούς μεγάλους άρχη-γούς της άντιπολιτεύσεως και δεν ζητεί παρά πώς να ίκαν-ποιήση τις έπιθυμίες μου. Κα-ταλαβαίνετε τώρα, άγαπημένη μου; Μπορούμε να παντρευτού-με στο προξενείο.

— Ήμουν έξαρετικά ταραγμέ-νη άπ' αυτά που άκουσα. Αύ-τός ο γάμος, η μακρυνή χώρα άπ' όπου μου έρχόταν ένας φωτιστεφανωμένος άρραβωνια-στικός, ένας πρίγκηψ βασιλι-κής οίκογενείας.

— Όλα αυτά έμοιαζαν με πα-ραμύθι.

— Αλλά ο πρίγκηψ του Άμπο-λις έσβυσε μπρός στον Γκός, δηλαδή στον όμορφότερο, τον ευνεέστερο, τον πιο άξιαγά-πητο, τον πιο μο-αδικόν άνδρα που ύπήρχε για μένα στη γή.

— Είπατε άπολύτως βέβητος Γκός, ότι ο γάμος μ' ας είναι

το ίδιο έγκυρος και νόμιμος σαν να γινόταν σε ένα δη-μαρχείο;

— Βέβαιότατος, αγαπημένη μου.

Εύτυχώς, συνεχισε εκείνος, άφου δεν με αγαπάτε άρκετα για να γίνει δική μου, χωρίς τις διατυπώσεις αυτές.

— Ό! Γκός! έφώναξα. Πώς μπορείτε να έχετε και την παραμικρή άμφιβολία για την άγαπη μου; Σ' ας έξηγησα για να δέν θέλω να οώσω ούτε την έλαχίστη άφορμή να με κατακρίνουν. Μπρός στη συνέλιση μου και μπροστά στην τόσο άύσιτη γνώμη του πατέρα μου θέλω να είμαι ά-μεπη. Για τίποτε στον κόσμο δεν θα ήθελα να με κατα-ρασή.

— Είπατε άδολάτρευτη, αγαπημένη μου, μου απήντησε, φιλώντας με με θερμότητα.

— Ένα άλλο όμως ζήτημα με άνησυχούσε.

— Άν κατάλαβα καλά, είπα, θα είμαστε παντρεμμένοι νόμιμα, άλλα μόνο με πολιτικό γάμο. Κανένας παππας στη Γαλλία δεν θα δεχθή να εύλογη η μιά ένωση, που δεν θα την έγκρινουν οι νόμοι της χώρας του.

— Μην άνησυχείτε γι' αυτό. Ό γάμος μ' ας έξη όλες τις εύλογίες του ουρανού. Σ' ας δίνω ο λόγο μου ότι θα κ νω το κάθε τί για να το κατορθώσω, έστω κι' αν χρει-ασθώ να παω στη Ρώμη. Έχετε καμιά άλλη πορατήρηση;

Βέβαια και δεν είχα τίποτε άλλο να πω. Με είχα πείσει κι' υφείηνα να τρέχω προς την εύτυχία μου.

Ό γάμος μ' ας ώρισθηκε να γίνει σε δεκαπέντε μέρες κι' άρχισαν οι προετοιμασίες. Ό Γκός τακτοποίησε τα άναγ-καία έγγραφα και ένοίκιασε ένα μικρό άπαρτεμαν, γι' ας για την έγκαταστασή μας, όταν θα γυρίζαμε από το τα-ξείδι του γάμου.

**

Ό πολιτικός γάμος μ' ας έγινε στο προξενείο, όπου εί-χαν συγκεντρωση όλοι οι συμπατριώται του Γκός και μ' ας έπευφημησαν με τρελό ένθουσιασμό, όταν πηγαίναμε κι' όταν φευγαμε. Ό Γκός φάνηκε να στενοχωριέται ά- α- α- α- τις έκοηλώσεις, σις όποιες φαίνεται, ήταν συνηθισμέ-νο. Εγώ όμως—γιατί να το κρύψω;—έννοιωθα την ψυχή μου να πλημμυρίζει από χαρά και εύτυχία.

Η θρη-κευτική τελετή έγινε στην έκκλησία του Άγίου

Ιουλιανού. Σ' αυτήν δεν ήταν μπροστά άλλος κανείς έκτος από μ' ας, τον παπ' και δυο μάρτυρες.

Όταν η τελετή τελείωσε, ο Γκός μ' άγκάλιασε και με ύφος τρυφερό άλλα και πολύ σοβαρό συγχρόνως, μου είπες:

— Βαλεντίνη, είσαι γυναίκα μου μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους έδω στη Γαλλία. Ό γάμος μ' ας όμως θα γνωσθή έ-πίσημα στην πατρίδα μου μονάχα όταν οι περιστάσεις το έ-πιτρέψουν. Δεν ξέρω τι μπορεί να παρουσιασθή. Θέλω όμως να μ' όρκισθής πώς, ότι κι' αν συμβή δεν θα άμφιβάλης ποτέ για μένα.

— Στο όρκίζομαι, του απήν-τησα, χωρίς να διστασω διά-λου, αν και δεν καταλάβαινα καλά τί έννοούσαν τα λόγια του.

Στο μικρό μας διαμέρισμα που έγκατασταθήκαμε, περάσα-με μέρες άλησιμονής εύτυ-χίας, άπομονωμένοι άπ' όλον τον κόσμο. Κανένας δεν έρχό-ταν να τάράξη την είδυλλιακή μοναξιά μ' ας, ούτε κι' αυτός ά-κόμη ο γιατρός Μονταρ, ο σιενός φίλος και τών δυο μ' ας, στον όποιον χρεωτούσαμε την εύτυχία μ' ας.

Η ζωή μ' ας ήταν μάλλον φτωχική. Το διαμέρισμά μ' ας ή-

Πριν φύγω έγραψα στον πατέρα μου ένα γράμμα...

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

400 φείδια σ' ένα πλοίο

Στο τελευταίο του βιβλίο ο συνταγματάρχης Χόουαρντ Ρήσι, κυνηγός άγρίων θηρίων, διηγείται μετοξύ άλλων και την κατωτέρω άνατριχιαστικήν περιπέτειάν του.

Βρισκόμουν στην Νέα Όρλεάν της Κεντρικής Άμερικής και περίμενα το σλέπι κάποιου Μπάλστον με τον όποιον είχαμε συμφωνήσει να με μεταφέρει στην Φλώριδα. Μέσα στο πλοϊόν του ο Μπάλστον είχε μερικά είδη δηληνηρωδών φειδιών τα οποία έπρόκειτο να διαθέσει εις διάφορους συλλέκτες της Κεντρικής Άμερικής και εις μερικούς Ζωολογικούς Κήπους.

Η συλλογή του άπετελείτο από 400 και πλέον φείδια κλεισμένα σε οικτωστά πανέοις, τα οποία είχαν τοποθετηθή μέσα σε μία μεγάλη καμπίνα του καταστρώματος.

Η παρουσία στο σκάφος αυτών των φειδιών άνησούχησε φυσικά τους έπιβάτες αλλά ο Μπάλστον τους καθησύχαζε λέγοντάς τους ότι ήταν άκοκτα άσφαλισμένοι.

Την πρώτη μέρα του ταξιδιού ο καιρός ή αν καλός και το μικρό σλέπι διέσχισε ό αλά τα ήρεμα νερά. Την τρίτη όμως ήμέρα που πησιόζαμε τις άκίες τών Βορειανικών νήσων Οοντούρας, άρχισε να φυσά ένας σφοδρός άνεμος, ό οποίος προανειγγέλλε μίαν έξαιρετική θύελλα.

Ο Μπάλστον μάζεψε τότε τα πανιά και είδοποίησε τους έπιβάτες να λάβουν ά μέτρα τους και ν' άπομακρυνθούν από το κατάστρωμα. Με τα πρώτα μεγάλα κύματα όλοι έτρεξαν να κλειστούν στις καμπίνες τους. Εγώ δέ με τον Μπάλστον μπήκαμε στη μεγάλη καμπίνα του καταστρώματος όπου βρισκόνταν τα φείδια. Σε λίγο το πλοίο χτυπιόταν άγρια από τα μανισμένα κύματα.

Από το τρομερό κούνημα τα φείδια άρχισαν να ζωηρεύουν και έξαφνα ένα από τα πανέρια που ή αν κλεισμένα έπεσε από τη θέση που ή αν στερεωμένο με καρφιά, και με την πτώση του παρέσυρε και τ' άλλα.

Με τον τρόπο που ή αν τοποθετημένα τα πανέρια αυτά το ένα σκέπαζε το στομάχι του άλλου, ώστε ή έξυδος των φειδιών από μέσα να είναι αδύνατος. Με την πώση τους όμως τα στομάχια τους έμειναν άκαλυπτα άφηνοντας ελεύθερη την έξοδο στα φοβερά έρπετα.

Σε λίγο ή μεγάλη καμπίνα μέσα στην οποία βρισκόμαστε έώ και ο Μπάλστον, πλημμύρισε από φείδια διαφόρων μεγεθών και χρωμάτων, άνάμεσα στα οποία ξεχωριζε με τον όγκο του ένας τεράστιος βόας.

— Στάσου άκίνητος! μου φώναξε ο Μπάλστον κι' άρπάξοντος ένα μεγάλο και μακρύ ξύλο, που κατέληγε σε μία τρίαινα, προσπάθησε να έπιναφέρει τα έλεύθερα φείδια στην φυλακή τους. Μάταιος κόπος όμως. Με το σάμα έβασμα του πλοίου τα πανέρια έπεφταν στο δαπέδο το ένα κατόπιν του άλλου, και ό άριθμός των φειδιών μεγάλωνε. Οι άπαίσι οι συριγμοί τους δονούσαν την άτιμόσφαιρα σκεπάζοντας ακόμα κι' αυτή την βοή της τρικυμίας. Παρακοιούθουσα τον Μπάλστον με άνάμικτα αισθήματα φόβου και θαυμασμού. Βρισκόταν άνάμεσα στα φείδια πατώντας έδώ κι' εκεί, δίνοντας την έντύπωση ότι φοβέριζε μικρά κοτόπουλα που μόλις είχαν βγή από τ' αυγά τους, παραδοκώντας την

εύκαιρία να πιάσει κανένα και να το βάλει μέσα στο πανέρι. Μολονότι όμως κατόρθωνε κάποτε να έπιτυγχάνει το σκοπό του, ώστόσο τα φείδια που έπανάφερε στις θέσεις τους έφευγαν πάλι από κεί. Πράγμα που τον άποκαρδίωσε και τον έκανε να έγκαταλείψει τις προσπάθειές του.

Καταϊδρωμένος και βλαστημώντας με κύτταξε και μου είπε ν' άνεβούμε στη κοκέτα κι' εκεί να περιμένουμε να δούμε που θα κατέληε αυτή ή κατάσταση.

Πράγματι δέν είχαμε πιά άλλο τίποτε να κάνωμε παρά να σταθούμε όρθιοι έπάνω στην κοκέτα και να προσπαθήσωμε να έμποδίσωμε τα φείδια ν' άρθουν έπάνω. Η καμπίνα φωτιζέταν άσυνήθως από μιά λάμπα του λαδιού.

Έκαμα τη σκέψη ν' άνοιξωμε την πόρτα, αλλά ο Μπάλστον δέν συφώνησε σ' αυτό, γιατί πρώτον θα κοτόκλυζαν την καμπίνα πελώρια κύματα και δεύτερον γιατί ύπήρχε φόβος να πνιγούν τα φείδια του που άξιζαν όλοκληρη πέριούσια. Έτσι μείναμε όλη τη νύχτα άγρυπνοι μέσα σ' αυτό το έφιαλτικό δωμάτιο με μόνη συντροφιά τα φείδια τα οποία εύτυχώς είχαν προσβληθή από νουτίαση και είχαν καταστή σχεδόν άκίνητα.

Έξαφνα ο βόας συνκινήθηκε από την παράταση αυτής της τρικυμίας κι' έξεδήλωσε την πρόθεσή του να βγή από την καμπίνα. Ύψωσε το τρομερό του κεφάλι και με το άποίοιο βλέμμα του άρχισε να έπισκοπή το περιβάλλον.

Μας είδε! — Άκίνητος, βρυχήθηκε ο Μπάλστον. Μείνε άκίνητος, ούτε τα ματια σου μην κουιιάς.

Η μακροχρόνια πείρα είχε διδάξει τον δαμαστή αυτών των φειδιών ότι τ' άκίνητα πράγματα δέν τα πειράζουν.

Ο βόας πλησούσε προς το μέρος μας. Κύττοξα παρακλήϊκο τον Μπάλστον ό όποιος μου έκανε νόημα να ύπομένω το μαρτύριο, μένοντας άκίνητος. Σε λίγο ένοιώσα το παγερό κορμί του φειδιού να τυλίγεται σ' ένα μου πόδι. Η κυκλοφορία του αίματός μου είχε σταματήσει, και μόλις ένοιώσα να χαλάρωνεται το σφίξιμο του ποδιού μου, άφησα μιά κραυγή, πήδηξα σάν τρελλός, κι' αναλύοντας την πόρτα βρέθηκα στο κατάστρωμα. Στην φυγή μου όχορρεωτικά πασέσυρα και τον Μπάλστον, ό όποιος δέν μπόρεσε να κλείσει την πόρτα γιατί τον έμποδισε ένα βίαιο κύμα.

Έτσι τα φείδια βρήκαν εύαρία και βγήκαν έξω.

Το πανδαιμόνιο που έακούόυσε μεταξύ των έπιβατών δέν περιγράφεται. Μολονότι δέ το πρώι ή τρικυμία είχε κοπώσει όλοι παρέμεναν κλεισμοπαρωμένοι στις καμπίνες τους, και τα διασκοπισμένα φείδια είχαν γίνει κύριοι του πλοίου. Όλην την νύχτα την περάσαμε με τον Μπάλστον στην γέφυρα άγρυπνοι. Και τα ξημώματα δοκίμασα μιά νέα συγκίνηση.

Μεταξύ των έπιβατών ήταν και μιά νέα ή όποια τοξίδευε μόνη, και ή όπια δέν είχε πληροφορηθή από κανέναν για την παρουσία των φειδιών στο κατάστρωμα.

Το πρώι όταν έξημερωσε και άνοιξε την πορτα της καμπίνας βρέθηκε δίχως να το κατάλάβει περικυκλωμένη από καμιά τριακοσια φείδια. Φησε μιά στριγγή φωνή που μάς κατατρομάζε και μάς έκανε να τρέχωμε κοντις. Εύτυχώς ή κοπελλα αυτή είχε την έτοιμότητα ν' άγκαλιάσει και ν' άναρριχηθή ψηλά.

σ' ένα μικρό κατόρτι. Έτσι μάς έδωσε την εύκαιρία να σώσωμε και να προχωρήσωμε σε μισοσηματική κατοδίω ή των διασκοπισμένων φειδιών πουχαν μεταβείλει το πλοίο σε φρενοκομείο....

Το πράγμα έννοείται, δέν ήταν διόλου εύκολο μολοντι ή τρικυμία είχε κοπώσει και έτι πλέον το φως της ήμερας μάς διευκόλυνε έξαιρετικά στο δύσκολο κι' έπικίνδυνο έργο μας. Και χρειάσθηκαν άρκετές ώρες κατοδίωσής μέχρις ότου τα έρπετα ξαναγυρίσουν στα πανέρια τους.

Ο κ. Έδουάρδος Μπουρντόν, δημοτικός σύμβουλος του Φοίξ-Ασκακιάς και μέλος όλων των φιλανθρωπικών σωματείων της γραφικής αυτής κομποπόλεως είχε μιά κορούλα, άληθινή κοούλα την ξανθή και ροδοκόκκινη Γενεβιέβη. Ο ίδιος φρόντιζε για την άνατροφή της πολυαγαπημένης κόρης του, ξεδύνοντας άλόγιστα χρήματα και καιρό, ώστε να μεγαλώσει ή μικρούλα με όλες τις παρηδόσεις της παλιάς καλής οικογενειακής άνατροφής και να μορφωθή στην έντέλεια.

Μιά μέρα ο ταχυδρόμος έφερε στον κ. δημοτικό σύμβουλο ένα συστημένο γράμμα. Ο κ. Έδουάρδος Μπουρντόν υπέγραψε βιαστικά στο βιβλίο παραλαβής και το άνοιξε άμέσως. Όπως όλα τα άνώνυμα γράμματα που σέβονται την παράδοση, δέν είχε κι' αυτό καμμία ύπογραφη. Το χέρι του κ. Μπουρντόν έτρεμε λιγάκι καθώς προχωρούσε στην άνάγνωση του συστημένου εκείνου γράμματος:

«Κύριε, «Η κόρη σας Γενεβιέβη, δέν είναι διόλου ή άθώα περισσότερα που με τόσο άφέλεια φαντάζεσθε. Καλοπερνά στα διάφορα ξενοδοχεία τις ώρες που βρίσκεσθε έξω στο γραφείο σας ή στα διάφορα συμβούλια που τόσο σάς άπασχολούν. Αν δέν πιστεύετε την πληροφορία αυτή, που σάς δίνει ένας καλός φίλος είναι εύκολο να βεβαιωθείτε με τα ίδια σας τα μάτια. Πηγαίνετε αύριο το άπόγευμα, κατά τις τέσσερες στο ύπ' αριθ. 16 δωμάτιο του Ξενοδοχείου ή «Ευρώπης», άνοιξτε μιά τρυπούλα στο δεξιό φύλλο της πόρτας που συγκοινωνεί με το διπλανό δωμάτιο και θα μπόρεσετε έτσι να ίδετε την δεσποινίδα θυγατέρα σας σε τρυφερή συνομιλία με τον νεαρό ύποκόμητα ντε Μπουαφλερύ, τον ιδιοκτήτη του γειτονικού πύργου».

Ο δυστυχισμένος πατέρας έγινε κατακόκκινος, άμέσως όμως κατόπιν κιτρινισε σάν το λεμόνι κι' άφέθηκε να πέσει μονοκόματος στεναχίζοντας πικρά στη βαθεία πολυθρόνα του μικρού σαλονιού του.

Τι βρωμερή άνανδρεία! Τι κτηνωδία ύπάρχει σ' αυτόν τον βρωμόκοσμο! φώναξε καταγανακτημένος. Να συκοφαντούν έτσι τον άγγελο της άγνότητος την κορούλα μου, την Γενεβιέβη μου!... Και σάν μανιασμένος τσαλάκωσε και πέταξε χάμω το άνώνυμο γράμμα. Αύ ές οι σκέψεις, ίσως μάλιστα αυτές οι βίαιες κινήσεις που έκανε, κατεύνασαν φαίνεται λιγάκι τα νεύρα του, γιατί άμέσως σκέφτηκε καλύτερα, έσκυψε και πήρε από χάμω το τσαλακωμένο χαρτί, το ίσωσε με την παλάμη του πάνω στο τι σκεφάκι κι' έτρεξε να βυθί τον μοναδικό αλλά και άνεκτίμητο φίλο του Άντώνιο Λαμπουλέτ, συνάδελφο σε όλα τα σωματεία και στο δημοτικό συμβούλιο, για να του έμπιστευθή τη δύσκολη πένση του και να σκεφθούν μαζί τί έπρεπε να κάνουν στην τόσο λεπτή και τόσο δύσκολη αυτή περίπτωση.

Ο Λαμπουλέτ ήταν άνθρωπος κομμογυρισμένος έμπειρος και διαβασμένος δέν έπαυρε φωτιά με το πρώτο, αλλά συνήθιζε να ξετάνιζε πάντα μεθοδικά και το παραμικρότερο ζήτημα.

— Κατά την ταπεινή μου γνώμη, φίλε μου Μπουρντόν, είπε άφου διάβασε προσεκτικά το άνώνυμο γράμμα, δέν ύπάρχει καπνός δίχως φωτιά... Κάποιο λάκο έχ' ή φάβα...

— Ωστε μπόρεϊς να φαντασθής πώς ή κόρη μου, ή Γενεβιέβη μου...;

— Όχι, δέν φαντάζομαι τίποτε, δέν θέλω να πω, πώς τα πράγματα έχουν φθάσει στο τρομερό σημείο που γράφει ο άνανδρος επιστολογράφος σου, σε συμβουλεύω όμως να ξετάσης το ζήτημα μόνος σου, να έξακριβώσης με τα ίδια σου τα μάτια αν αυτός ό άρχιερός γιατί δούς καταγγέλουν και χωρίς να τολμούν να ύπογράψουν την καταγγελία, έγω τους θεωρώ άρχιερους να έξακριβώσης, αν αυτός ό έλεεινός άνώνυμος κύριος σου γράφει την άλήθεια ή όχι. Να

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟ ΓΡΑΜΜΑ

έξετάσης επί τέλους για να ήσυχάσης. Αν θέλεις είμαι πρόθυμος να σε ακολουθήσω, γιατί καταλαβαίνω την συγκίνησή σου, και τέτοιες ώρες καλύτερα να έχη κανείς έναν καλό φίλο κοντά του. Πρόσεξε μονάχα μη πής λέξη σε κανένα, ούτε στην κόρη σου, ούτε στη γυναίκα σου και κύτταξε να μη φαίνεσαι έτσι ταραγμένος και ύποψιαστέ κανείς τίποτε...

Ο κ. Μπουρντόν δέχτηκε την λογική πρόταση του καλού του φίλου, τον εύχαρίστησε και γύρισε σπίτι του μελαγχολικός.

Όπως καταλαβαίνετε όμως, πολύ εύκολα, δέν έκλεισε μάτι ο δυστυχισμένος όλη τη νύχτα.

— Είναι δυνατόν; συλλογιζόταν με άτερίγραπτη άγωνία. Νάχη έρσοτή ή Γενεβιέβη, κι' έγω να μη μυριτώ τίποτε; Αν αυτά που μου γράφει αυτό το κτηνός βγούν άληθινά, μου φαίνεται πως δέν θα μπόρεσω να συγκρατηθώ και θα την σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια... Α! Θεέ μου!... Να θυσιάσω όλοκληρη τη ζωή μου, όλη μου την ύπαρξη γι' αυτήν, για να της δώσω την άνατροφή που όνειροπολούσα, την άνατροφή που έδιναν στην οικογένειά μου στα παλιά καλά χρόνια στα κορίτσια τους, να την κρατώ μακριά από τους σημερινούς κουφοκεφαλάκιδες νέους με τα άνόηνα σπόρ, τα κοκταίγ και τα τσιτσιδάκια και να άνταμειφθώ μ' αυτόν τον φοβερό τρόπο! Είναι τρομερό!... δέν θα μπόρεσω να το βαστάξω τέτοιο κτύπημα ό έξημος.

Την άλλη μέρα, στις τρεις ήμισυ άκριβώς, οι δύο φίλοι μπαίνανε στο δωμάτιο 16 του Ξενοδοχείου ή «Ευρώπης». Κι' οι δύο ήσαν βέβαιοι, συγκινημένοι, αλλά ή άγωνία του κ. Μπουρντόν δέν περιγράφεται. Κλείδωσε την πόρτα από μέσα, έβγαλε το καπέλλο του, τώρηξε πάνω σ' ένα καθίσμα και σφ' ύγχιζε τον ιδρώτα της άγωνίας πάνω από το κατακίτρινο μέτωπό του. Ο καλός φίλος του ο Λαμπουλέτ προσπαθούσε να του δώσει θάρρος, με λίγα, αλλά γεμάτα ελικοκρίνια, λόγια:

— Μη κάνης έτσι. άκόμη δέν έχομε βεβαιότητα για τίποτε. Άλλά κι' αν είναι τα πράγματα όπως τα γράφει εκείνος ό άθλιος, πάλι πρέπει να δείξης ψυχραιμία, για να μπόρεσωμε ν' άντεπε. Ξέλθωμε στη μύορα. Ο καλός ο καπετάνιος στη φουρτούνα φαίνεται!

Δέν είπε περισσότερα, γιατί από δίπλα, άκούστηκαν όμιλίες. Οι δύο ήλικιωμένοι κύριοι κράτησαν την άναπνοή τους. Σε λίγο άκούστηκε ό χαρακτηριστικός κρότος της πόρτας που κλειδωνόταν. Κατόπιν γέλια και όμιλίες που δέν άφηναν καμμία άμφιβολία για την ιδιότητα και τους σκοπούς των γειτόνων τους.

— Έλεε νή μουρούριο ο δυστυχισμένος πατέρας, πρέπει επί τέλους να μάθω...

Έβγαλε από την τσέπη του ένα λεπτό τρυπανάκι, που είχε φέρει μαζί του κι' άνοιξε μιά τρυπίτσα στο φύλλο της πόρτας που χώριζε τα δύο δωμάτια. Όταν τέλειωσε την εύκολη αυτή έργασία ο κ. Μπουρντόν έβγαλε το μαι του στην τρυπίτσα και κύτταξε.

Η στιγμή ήτανε παθητική. Ο Άντώνιος Λαμπουλέτ κατασυγκινημένος κρατούσε την άναπνοή του.

Επί τέλους ο κ. Έδουάρδος Μπουρντόν γύρισε το κεφάλι του κι' έδεϊξε στον πιατό του φίλο το πρόσωπό του γελαστό κι' εύτυχισμένο, ενώ ένας βαθύς στεναγμός άνακουφίσεως έξφευγε από το στήθος του:

— Δόξα νάχη ο Θεός, Άντωνάκη μου, του είπε, ήμουν βέβαιος, δέν είναι ή κόρη μου.

— Δόξα σοι ο Θεός, είπε με έλικρινή χαρά, αγαλλά, ο καλός φίλος. Άλλά ποιά είναι; Μήπως την γνωρίζουμε, πρόσθεσε περιεργός τώρα, άφου πέρασε ή μύορα.

— Δέ βαριέσαι, είπε στον ίδιο τόνο ο κ. Μπουρντόν, τρισευτυχισμένος, εί-

...είχε άνατραφή με άυστηρές άρχές... να ή γυναίκα μου,

1205

μενα και εΙχα ετοιμα τα χρήματα για να τα πληρώσω. Αφού είχατε την καλωσύνη να πάρετε αυτή τη φροντίδα, λάβετε και τον κόπο να πληρωθήτε.

Τράβηξε μια δέσμη χαρτονομισμάτων και την έτεινε στην κατάπληκτη κ. Ντεσβαρέν.

—Θα ήθελα να μάθω πού βρήκατε αυτό το ποσό; —Συγγνώμη αυτό άφορα μόνον έμένα. Κάνετε τον κόπο να βεβαιωθείτε αν τα χρήματα αυτά είναι σωστά γιατί εγώ λογαριάζω πολύ άσχημα και θα ήταν ένδεχόμενο να σάς ζημιώσω.

—Φυλάξτε τα χρήματα αυτά, γιατί δυστυχώς θα σάς χρειαστούν. Μπήκατε σε ένα δρόμο πολύ επικίνδυνο που έπιφυλάσσει σ' όλους μας πολύ μεγάλες λύπες! Θα δώσω ευχαρίστως 10 φορές τόσα άμέσως για να βεβαιωθεί ότι δεν θα ξαναπιάσετε χαρτιά.

—Πάρετε τα χρήματα αυτά, κυρία μου, είπε με φωνή που έτρεμε ο Σέργιος και όλα τελείωσαν μεταξύ μας για πάντα. Και δια της βίας έβαλε τα χρήματα στο χέρι της κ. Ντεσβαρέν. Και σχίζοντας με λύσσα το καταραμένο μπιλιέτο το έρριξε κατά γής!

Βαθύτατα συγκινημένη η Πατρόνα κατέβηκε άργά άργά τις σκάλες, πού είχε ανέβει πριν από λίγες στιγμές με τέση σφοδριστικότητα. Είχε την προαίσθηση ότι μεταξύ αυτής και του γαμβρού της είχε έπέλθει μια ανεπανόρθω- τος ρήξις. Είχε προσβάλλει την υπερηφάνεια στο Πανν και καταλάβαινε ότι ο γαμβρός της δεν θα της το συγχωρούσε ποτέ αυτό. Η ζωή της γινόταν σκοτεινή. Έχανε την έμπιστοσύνη πού είχε στον έαυτόν της. Η ήληρά φωνή της δεν άντηχούσε πιά. Για πρώτη φορά γνώριζε την ύποχώ- ρηση.

Η στάσις της κόρης της άπέναντί της είχε αλλάξει! φαίνεται ότι η Μισελίν θέλησε να άποδείξει στον άνδρα της ότι αν η μητέρα της έκαμε κάτι πού τον δυσαρέσκει, εκείνη δεν το έπιδοκίμαζε. Αυτή η μικρή προδοσία καταλυ- πούσε την Πατρόνα. Καταλάβαινε ότι ο Σέργιος έδούλευε κρυφά για να κάνει τη Μισελίν να ότραφή έναντίον της. Και τούτο τρελλό πάθος της νεαρής γυναίκας για κείνον πού είχε διαλέξει ως κυρίαρχό της δεν επέτρεπε στην μητέρα να άμφιβάλλη για την προτίμηση της κόρη της μεταξύ αυτής και του συζύγου της.

Μια μέρα η Μισελίν κατέβηκε στο διαμέρισμα της μη- τέρας της. Είχε ένα μύη να την έπισκεφθή αν και ήξερε ότι οι έπισκέψεις της αυτές ήσαν η μοναδική χαρά της κ. Ντεσβαρέν. Με μια ματιά η κ. Ντεσβαρέν κατάλαβε ότι η Μισελίν είχε κάτι το έξαιρετικά δυσάρεστο να της έ- μιση. Πρώτα—πρώτα της φέροθηκε πολύ περισσότερο μπιστευθή. Πόσοι άνθρωποι της φερνόταν σαν να ήθελε με τρυφερά άπ' ό,τι συνήθως, της φερνόταν σαν να ήθελε με το μέλι των φιλιών της να γλυκάνη την πικρία της δυσ- ρεσκείας πού η Πατρόνα ήταν καταδικασμένη να ύποστη.

Έπειτα όμως έδίστασε. Γύριζε στο δωμάτιον σιγανोटραγου- δώντας, μη ξέροντας φαίνεται πώς ν' άρχιση, ώσπου, στο τέ- λος πήρε την απόφαση. Άρ- χισε να λήη στη μητέρα της ότι ο Σέργιος, πού άνησυχούσε για την ύγεια της, είχε φωνά- ξει το γιατρό να την δει κι' εκείνος της βρήκε ότι έπασχε από άναμια και διέταξε άλ- λαγήν άίματος.

Στά λόγια αυτά η κ. Ντε- σβαρέν σήκωσε το κεφάλι και κυττάζοντας την κόρη της με ύφος τρομερό, είπε.

—Εμπρός! όχι λόγια! πές την άλήθεια σε πέρνει...

—Μα μητέρα, σάς όρκίζο- μαι ότι κάνετε λάθος. Ο άν- δρας μου δεν σκέπτεται πα- ρά μόνο το συμφέρον της ύ- γειας μου.

—Ο άνδρας σου! ο άνδρας σου! ξεφώνησε η κ. Ντεσβα- ρέν.

—Αι πήγαινε! Γιατί αν μεί- νης έδω, δεν θα μπορέσω να κρατηθώ και θα σου πω για λογαριασμό του, πράγματα πού δεν θα μου τα συγχωρή- σης! Αφού είσαι άρρωστη,

πρέπει ν' αλλάξεις άέρα! Έγώ θα μείνω έδω, χωρίς έσέ- να, θα μείνω στην καρέκλα μου, για να σου μαζεύω χρή- ματα, στον καιρό θα βρίσκεσαι μακριά! Πήγαινε!

Και άρπάζοντας την κόρη της από το μπράτσο την έ- σπρωξε βίαια έξω.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της πού την κακομετα- χειριζόταν.

Η Μισελίν άφησε να σπρωχθή έξω από το δωμάτιο και άνέβηκε στο διαμέρισμά της κατάπληκτη και τρομαγμένη. Εδώς μόλις η κόρη της βγήκε έξω η κ. Ντεσβαρέν έπεσε ταραγμένη σε μια πολυθρόνα ώστε, λοιπόν, ήταν ά- ληθεια, η κόρη της, το λατρευτό παιδί της την έγκατέ- λειπε για να ύπακούση στην μνησικακία του συζύγου της;

—Οχι! η Μισελίν άνεβαίνοντας στο διαμέρισμά της θα σκεπτόταν ότι έπαιρνε μαζί της όλη την χαρά του σπιτιού και ότι θα ήταν τρομερό να στερήσει την μητέρα της από την εύτυχία της ζωής της.

Όταν συνήλθε η κ. Ντεσβαρέν και κατέβηκε στο γρα- φείο της, είδε τους ύπνρέτας πού πρίγκηπος να έτοιμάζουν τις βαλίτσες της. Η καρδιά της σφίχθηκε. Κατάλαβε ότι η άναχώρησις είχε πρδ πολλού άποφασισθή. Της φάνηκε ότι το πδν έτελείων! Σκέφθηκε να παρακαλέση τον Σέρ- γιο, έκαταλάβαινε όμως ότι δεν θα κερδίση τίποτε. Και άπελπισμένη μπήκε στο γραφείο της για να έργασθ.

Την άλλη μέρα το βράδυ ο πρίγκηψ και η πρίγκηπισσα έφευγαν για την Νίκαιαν με όλο το ύπνρετικό προσωπικό των και το μέγαρον της όδου. Άγίου Ντομινίκου έμεινε σιωπηλό και έρημο.

XIV

Η Μισελίν δεν είχε ταξειδεύσει άλλη φορά. Η μητέρα της άπασχολημένη με τις έμπορικες της ύποθέσεις δεν είχε καιρό διαθέσιμο για ταξείδια. Και κοντά σ' αυτήν και η Μισελίν δεν είχε βγει ποτέ έξω από το Παρίσι. Γι' αυτό το λόγο οι έντυπώσεις του ταξιδιού αυτού την έβελγαν έ- ξαιρετικά. Η διαδοχική έναλλαγή των εικόνων την κράτησε άδρες όλόκληρες άγρυπνη, εκεί κοντά στα τζάμια με το να κυττάζει τα τοπεία και τα μικρά χωριά βυθισμένα στο σκο- τάδι, στην γαλήνη. Φανταζόταν όλόκληρη την οικογένεια συγκεντρωμένη, τα παιδιά να κοιμούνται και τη μητέρα να έργάζεται γι' αυτά. Άι τα παιδιά. Νά όμως πού τόσοι μη- νες είχαν περάσει και άκόμη εκείνη δεν είχε άισθανθή την εύτυχία να γίνη μητέρα. Πόσον θα ήθελε να κρατούσε στα γόνατά της ένα μικρό πλάσματάκι, πού θα έρχόταν στον κόσμο άπ' αυτήν και τον Σέργιο! Πόσον θα τ' άναπούσε. Και η εικόνα της μητέρας της μονάχης, λυπημένης στο μέ- γαρο της όδου Άγίου Ντομινίκου της έφερνε τύψεις. Έ- νοιωθε ότι η συμπεριφορά της άπέναντι της μητέρας της δεν ήταν εκείνη πού έπρεπε. Και ίσως γι' αυτό ο Θεός την τιμωρούσε και δεν της έδινε παιδιά. Οι σκέψεις αυτές την έκαναν να κλάψη και μέσα στο κλάμα της αυτό σιγά- σιγά άποκοιμήθηκε.

Όταν έγύπνεσε είχε ξη- μερώσει πιά! Το τραίνο είχε περάσει την Μασσαλία και έτρεχε τώρα στην άκρογιαλιά της Κιανής Άκτής. Η όμορφη φιά του περιβάλλοντος ζωο- γόννησε τη Μισελίν.

Στην Νίκαια έγκατεστά- θησαν άμέσως σε μια όραι- έπαυλη πού την είχαν άπ- πριν νοικιάσει. Σε λίγες μέ- ρες η Μισελίν άνέλαβε ήθικ- και σωματικά. Ξανάρχισαν τότε την συνηθισμένη του- ζωή! Τρεις φορές την έβδο- μδα δεχόνταν και τις άλλες ο Σέργιος της περνούσε στη- λέσχη.

Πέρασαν και αυτόν το- τρόπο δυό μήνες.

Ο Πέτρος Ντελαρέν βρι- σκόταν άκόμη στο Παρίσι κι' έτοιμαζόταν να φύγη για τ' Αλγέρι.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡ

ΥΠΟ ΓΚΡΑΝΤ ΛΕΤ'Ν

Η μοναδική σκέψις του Σλίπ Λέϋ-ον, μόλις βγήκε από την φυλακή του Όχάιο ή αν να ξεαστρέψη τ ν ά- πιστη γυναίκα του και τον έραστή της. Κι' οι δυό τους το είχαν φορτώσει μια δεινή κατηγορία με την κατα- θεσή τους στο δικαστήριο, μόνο και μόνο για ν' άπαλλα- γούν από την παρουσία του. Κατέθεσαν έν γνώσει του ότι έλεγαν ψέμματα πώς αυτός είχε άπαγαγει το μικρό κορι- τάκι του δι ηγόρου Ούϊστον. Εύτυχώς δεν παρουσιάστη- καν σαφείς άποδείξεις για την ένοχή του και το δικαστή- ριο τον κατέδικασε μόνον σε τρία χρόνια φυλοκή για τ' έυλοκόπημα του πόλιςμαν πού τον συνέλαβε κα μερικές άλλες άξιοποινες πράξεις. Οι γκάγκστερς άλλωστε, πάντα, έχουν έκκρεμείς λογαριασμούς με την άστυνομία.

Την τρίτη μέρα μετά την άποφυλακισή του, ο Σλίπ έ- μπαινε στο σπίτι πού έμεναν ο Στάν Φράσερ με τη Λη. Άλοι- μόνό του!

Ήταν άργά βράδυ και όλοι οι ένοικοι της πολυκατοικίας είχαν άπουρηθή στο δι- μερισμά τους. Διέσχισε το χώλ του τρίτου πατώματος και πλησιάζοντας στην πόρτα πού ήθελε, έβαλε ένα άντικλειδί στην κλειδαρότρυπα, και κύτταξε γύρω

του. Το χώλ ήταν έρημο. Ά- νοιξε άθόρυβα την πόρτα και γλυσήρψε μέσα. Το δωμάτιο όπου μπήκε φωτιζόταν από τις άχτινες του φεγγαριού πού- μπαιναν από το άνικτό παρά- θυρο. Στη μιά γωνιά ήταν το ραδιόφωνο και στην άλλη ένα νιβάι με μικρά μοξιλάρια. Έξαφνα κάποιος έλαφρός θό- ρυβος τον έκαμε να μείνη ά- κίνητος και ν' άκροασθή Ήταν μιά μεγαλόσωμη γκριζα γάτα. Το ζώο διέσχισε το δωμάτιο, ξαπλώθηκε με την κοιλιά του κάτω στο πάτωμα και με τα νύχια του άρχισε να ξύνη το χαλί.

Ο Σλίπ την άναγνώρισε ά- μέσως Ήταν η περίφημη Μόνζ, η αγαπημένη γάτα του Στάν, η γνωστή σε όλο τον ύπόκο- σμο. Το χιόνισμένο αυτό ζώο, με το κριζό χρώμα και τις μαύρες βούλες, είχε την έσαι- ρετική τύχη να ζή άριστοκρατι- κά. Καθ' Σαββατο βράδυ της έκαναν μπάνιο, την πουδράρι- ζαν κι' η Μόνζ μύριζε σαν χο- ρεύτρια.

Η γάτα έξακολουθούσε να ξύνη το χαλί με τα νύχια της.

Παρά το θόρυβο πού έκανε το γρατσούνισμά της ο Σλίπ άκουγε τις άναπνοές του Στάν και της Λη, πού κοιμόν- τουσαν στο συνεχόμενο δωμάτιο. Υπήρχε όμως κίνδυνος να τους ξυπνήση αυτό το καταραμένο ζώο με το έπίμυνο κι' έκνευριστικό γρατσούνισμά του. Άφησε μιά πνιχτή βλαστήμια και σηκώνοντας το πόδι του της έδωσε μιά κλω- τιά. Η γάτα άμάθητη να τη χτυπούν, νόμισε την κλω- τιά για χάδι και παίρνοντας θάρρος άρχισε να τριβεται στο παντάλονι του. Ο Σλίπ φρέ- ιασε και την ένακλώτ η- σε. Το καυμένο το ζώο καιάλαβε τα πραγματικά αίσθημα- τα του Σλίπ, λούφαξε στη θέση του και άρχισε πάλι το γρατσούνισμα. Ο κακοποιός δεν είχε καιρό να χάνη με τα άλλόκοτα φροσίσια της γιτας. Διέσχισε με σταθερό άλ- βα θόρυβο βήμα το δωμάτιο και προχώρησε στην κρεβ- βατοκάμαρα. Το χέοι του βυθισθηκε στην τσέπη του σα- κκιού του κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα μεγάλο σουγιά. Το φονικό αυτό ό- γανο ήταν πολύ κοινό. Ο καθένας μπο- ρούσε να έχη έναν τέτοιο σουγιά. Πουλιόταν σ' όλα τα

μαναζιά, ώστε δεν είχε να πολυσκοτισθή για τα πιθανά ίχνη πού θάφηνε. Στο μεταξύ η Μ-νζ τινάχθηκε από τη θέση της μ' ένα πήδημα και τον άκολούθησε στην κρεβα- μέτρι από το διπλό κρεβάτι. Ένα θριαμβευτικό μειδίσμα φώτισε το πρόσω ο του μιλς άντίκρυσε το ήρεμα και άνέκ- βρισκότων ή άπιστη γυναίκα του, η Λη, η όποία είχε κα- τιορώσει να πάρη διοζύγο κι' να παντρευτή τον Στάν. Ήταν κι' αυτή παραδομένη σε γλυκά όνειρα. Όσο για την Μόνζ, το περίεργο αυτό ζώο είχε άνεβεί στο κρεβάτι και καθόταν στο πόδια του Στάν.

Μ' ένα βλέμμα χαιρεκακίας ο Σλίπ στάθηκε για μιά στιγμή και κύτταξε τους δυό κοιμωμένους. Πού να φαντα- στούν οι άδιοροι τι τους περι- μενε; Ότι αυτός ήταν ο τελευ- ταίος τους ύπνος, το όριστικό τέλος στην εύτυχημένη τους ζωή.

Ο Σλίπ άφησε να διαγραφή στο πρόσωπό του ένας άπαισιος μορφασμός πού φονέωνε όλη την έκδικητική του μανία και ύψωσε το έγκληματικό του χέ- ρι, το όπλισμένο με τόν σου- γιά. Η γάτα παρακολουθούσε την κίνησή του με χαρακτηρι- στική σπάθεια. Ο Σλίπ ταρά- χθηκε. Έγειρε το κορμί του και με το άλλο χέρι του έσπρωξε το ζώο και το έρριξε κάτω ά- πό το κρεβάτι. Τα φώτεινά του μίτια όπως τον κύτταζαν του προκαλούσαν έναν άνεξη- γητο φόβο.

Γρήγορα όμως συνήλθε και βύθισε την άστραφετή λεπίδα στην καρδιά του Στάν. Το αίμα άνεπή- δησε ζεστό το σώμα του θματός έκα- με έναν μικρό σπασμό κι' εϋθως άμέσως έμεινε άκίνητο.

Η άγρια προσοχή του έστράφη τώρα στην Λη. Δεν έπρεπε να χάνη καιρό. Βύ- θισε το ματωμένο μαχαίρι του και στην δι- κή της καρδιά, σφίγγοντας τα σαγόνια του από έκδικητική ήζονή. Το σώμα της άτυχης γυναίκας άνασταράχθηκε και τα ξερά τις χείλη άφησαν μιά πνι- χτή οίωγή. Αυτό ήταν όλο. Ο θάνατος είχε άγκαλιά- σει και τα δυό κορμιά.

Ο Σλίπ σκούπισε τέν κρού ιδρώτα του και τρόβηξε το σκεπασμά. Το αίμα έτρεχε από το τραύμα της

Λη κι' έβαφε τις μπλε πυτζόμες της. Με προφύλαξη για να μην ματωθή, ο Σλίπ έπιασε από τους ώμους το ζεστό πτώμα της πρώην γυναίκας του και το μετέφερε στο άλλο δω- αίο ρίχνοντας το πάνω στο ντιβάνι. Ύστερα σκούπισε τα δαχτυλικά άποτυπώματα του από την λαβή του μαχαι- ριού του και το έσφιξε στα κρύα δαχτυλά της νεκρής. Έ- τιομαζόταν να φύγη όταν είδε τη γάτα να στέκεται στην πόρτα και να τον κυττάζει με το μαγνητικό και μυστηριώ- δες βλέμμα της. Γέλασε πλατεια και της φώναξε:

—Δεν έχει πιά μπάνιο και πουδράρισμα Μόνζ.

Η γάτα τον κύτ αζε στα μάτια και πλησιάζοντας τον ζαντρίσθηκε στο πόδι του. Τι ήθελε να του πη μόνον έ- κεινη γνώριζε. Ο Σλίπ όμως δεν είχε όρεξη για χάδια και κατάρτισε γρήγορα τα κατοπινα σχέδιά του. Οι ντίε- κτιβς γνώριζαν ότι βρισκόταν στο Όχάιο, γιατί οι κινήσεις του παρακολουθούντο από την πρώτη μέρα πού άποφυλα- κίστηκε. Γι' αυτό έπρεπε το άλλο πρωί να παρουσιασθή στο γραφείο του ντέτεκτιβ Σμάιθ και να του άναγγείλει ότι

ΓΙΑΤΙ ΑΓΡΥΠΝΩ

Δυό γλυκά ματάκια
Μάτια ζαφειρένια,
Μ' άνοιξαν πληγή
Κι' άγρυπνώ άπ' τον πόνο
Κι' άγρυπνώ άπ' την έννοια
Κι' άπ' τη συλλογή.

Της νυκτός η πάχνη
Χάνεται κ' εκείνη
Όμοια με καπνό
Η αυγή προβάλλει
Το φεγγάρι σβύνει
Κι' όμως άγρυπνώ.

Άγρυπνώ την ώρα
Πού κρυφοφιλοῦνται
Τ' άστρα ζηλευτά,
Άγρυπνώ την ώρα
Πού γλυκοκοιμούνται
Τα ματάκια αυτά.

Τίνος είν' τα μάτια;
Μη ρωτάς έμένα,
Κόρη ευγενική.
Σύρε στον καθρέφτη
Και ζωνγραφισμένα
Θα τα ίδης εκεί.

ΙΩΑΝ. ΠΟΛΕΜΗΣ

Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΕΣ;

(ΤΑΓΚΟ)

ΣΤΙΧΟΙ
Ι. ΠΡΙΝΕΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ
ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Tempo di Tango

Αὐτὰ τὰ μά-τια τὰ τό-σο λα-τρεῦ-μέ-να μὴ μου- μύ-νον ἄ-γά-πη μου
Ἄ-νά περ ἄλ-λες περὶ δὲν με συγ-χι-νοῦ-νε γλυ-κειά μου ἄ-γά-πη σὲ σὲ τρι γύρ-

παιὰ κί-αυ-τοῦ τὰ χεῖ-λη δὲν ποέ-πει κλει-ομε-να νὰ μέ-νον φως μου μπρὶς σ' ὅ-τι
νὰ κα-πρί-το αἰ-ναι κί-α μέ-σως περὶ νος νὲ τὴν πρῶ-τὴ ἄ-γά-πη δὲν τὴν ἔ-

-λιά. Μὲ τί λαχ-τά-ρα εἰ-γὼ σὲ ἄ-γα-πού-σα καὶ πῶς γιὰ σέ-να εἰ-πο-νέ-σασα πο-
-χνῶ. Ὁ πό-νος εἶ-ναι βα-θειά μου ρι-ζω-μέ-νος καὶ μᾶς κρα-τά-ει ὅ-τ' αὐ-χτί-α μου γε-

λὺ Στὸ προσκε-φά-λι σου πάν-τα ξε-χνού-σα θυ-μᾶ-σαι ἡ-μουν γιὰ εὖ τρο-λή. Μ' ἄ-γα-
ρὰ Ὁ-ποῖος πο-νέ-ση θὰ μεί-νη πο-νέ-μέ-νος Γιὰ νὰ δα-κρύ-ζῃ καὶ μὴ ἀφό-ρᾳ.

ποῦ-δες στά-λη-θει-α εἴ-σω ἦ-ταν ὁ-νει-ρο ἰ-σως αὐ-τὸ στή ζω-ή-η-σουν εὖ θη-σαι

ρὸς μου κά-τι θεῖ-ο, με-γά-λο, λα-τρεῦ-τό. Μ' ἄ-γα-ποι-δες πᾶν-τα ξε-χαί-σω σ' ἄ-φ-

εἰ-λά σου ἄ-κό-μα με-θ' ἡ-ἀν-θα-ρ-θῇ ἡ-στι-γμὴ νὰ τὰ χά-σω σου τό-κι-ζο-μαι θα-τρε-λα-θῶ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

(Βράδυ. Ο Ντάβιντ συνοδεύει σπίτι της, όπου μένει μόνη, την άρραβωνιαστική του Μπέτυ).

ΜΠΕΤΥ.—(με άναστεναγμό) "Αχ, Ντάβιντ! Μου προκαλείς άνιαι! Ο καθημερινός περίπατος μαζί σου, δεν με συγκινεί πιά. Είμαστε ένα χρόνο άρραβωνιασμένοι και νομίζω ότι είμαστε 10 χρόνια παντρεμένοι! Γιατί;

ΝΤΑΒΙΝΤ.—Γιατί είσαι ένα άνήσυχο, άνικανοποίητο πλάσμα, νιά να μην πω άρρωστο.

ΜΠΕΤΥ.—Ίσως, αλλά φταίς εσύ γι' αυτό. Πάντα μου επαναλαμβάνεις τα ίδια λόγια... "Αφού, πριν άνοιξης το στομά σου, ξέρω τί θα μου πής. Ποτέ σου, Ντάβιντ, δεν προσπάθησες να μου έμπν ύσης κάτι καινούργιο, παράξενο, ενδιαφέρον, επικίνδυνο, που να κάνη την καρδιά μου να σκιρτήση.

ΝΤΑΒΙΝΤ.—"Έχεις δίκιο. Είσαι γυναίκα και δεν ξέρεις την άλλη πλευρά της ζωής. Δεν λογαριάζεις τις σκοτούρες μου στη δουλειά, τους αγώνες μου, τις προσπάθειές μου να έπ κρατήσω στην άδιάκοπη πάλη της ζωής, πράγμα το οποίο και επέτυχ. Απόδειξίς αυτού είναι διό το προιστάμενός μου είναι ευχαριστημένος από την ένεργητικότητά μου και θά εισηγηθή την προαγωγή μου.

ΜΠΕΤΥ.—Αυτή την ένεργητικότητά σου θά ήθελα να την ένιωθα κι' εγώ. (άπότομα) Προτιμώτερο να εγκαταλείψης αυτή τη θέση. Ίσως ν' αλλάξης και να γίνης διαφορετικός. Ή πάλη σε μιá παραγωγική εργασία θά μετεβαλε τον νωθρό γαρκκτρήρα σου. Θά προσπαθούσες. Θά ριψοκινδύνευες.

ΝΤΑΒΙΝΤ.—(γελαστός) Σε συμβουλεύω, Μπέτυ, ώσπου να βγής ό μπαμπάς σου από το νοσοκομείο να μην μενης μόνη σπίτι. Ή μοναξιά σου κάνει κακό. Άλλοιώς δεν ξέγνω τις παράδοξες αυτές σκέψεις που κάνεις (φθάνουν στο σπίτι της) λοιπόν, τί λές; "Έρχεσαι να μείνης με τους δικούς μου;

ΜΠΕΤΥ.—Καληνύχτα, Ντάβιντ. Προτιμώ να μείνω με τις παράδοξες σκέψεις μου (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ II

(Μεσάνυχτα. Ή Μπέτυ με βαρεία την καρδιά κάθεται σε μιá πολυθρόνα. Άναπολεί τις συναρπαστικές σκηνές του κινηματογραφικού έργου που παρακολούθησε με τον Ντάβιντ. Έξαφνα άκούει κάποιον θόρυβο στο δωμάτιο της τουαλέτας της. Τρέχει εκεί και βρίσκειται μπροστά σ' έναν νέο, μελαχρινό, ψηλό, με δυο σειρές κάτασπρα δόντια)

ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—(με θερμή και γλυκειά φωνή) Μην τρομάζετε, μίς.

ΜΠΕΤΥ.—(με συγκρατημένο φόβο και προσποιητή σοβαρότητα) Τι ζητείτε αυτήν την ώρα, κύριε;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—(με άφέλεια) Πρώτα ήρθα να βρω κάτι φαγώσιμο... Ύστερα να έφοδιασθώ με λίγα λεπτά...

ΜΠΕΤΥ.—Ξέρετε διι βρίσκεσθε ος ξένο σπίτι;

ΑΓΝΩΣΤΟΣ.—Κάτι τέτοιο σκέφθηκα μόλις σάς είδα.

ΜΠ.—(με κάποιο δισταγμό) Μά... τί... είσαστε κλέφτης;

ΑΓΝ.—(δυσώνοντας τους όμους του) Έτσι φαίνεται... (άπό τον τρομο της ή Μπέτυ χάνει τις δυνάμεις της και με δυσκολία στηρίζεται στα πόδια της. Πιάνεται άπό το τραπέζι ενώ ό άγνωστος την πλησάζει γελαστός) Καθήσασ' αυτήν την καρέκλα, μίς, (ή Μπέτυ κάθεται. Ο άγνωστος της φέρνει ένα ποτήρι νερό. Τό πίνει και συνέχεται κάπως).

ΜΠ.—(σβυστά) Εύχαριστώ, κύριε. (παύσις) Δεν μου λένε. Κλέβετε για να ζήσετε;

ΑΓΝ.—Δυστυχώς...

ΜΠ.—Δεν είσθε όμως κανένας κοινός κακοποιός σαν τους άλλους.

ΑΓΝ.—(με κάποιο δισταγμό) Μά... τί... είσαστε κλέφτης;

ΑΓΝ.—(δυσώνοντας τους όμους του) Έτσι φαίνεται... (άπό τον τρομο της ή Μπέτυ χάνει τις δυνάμεις της και με δυσκολία στηρίζεται στα πόδια της. Πιάνεται άπό το τραπέζι ενώ ό άγνωστος την πλησάζει γελαστός) Καθήσασ' αυτήν την καρέκλα, μίς, (ή Μπέτυ κάθεται. Ο άγνωστος της φέρνει ένα ποτήρι νερό. Τό πίνει και συνέχεται κάπως).

ΜΠ.—(σβυστά) Εύχαριστώ, κύριε. (παύσις) Δεν μου λένε. Κλέβετε για να ζήσετε;

ΑΓΝ.—Δυστυχώς...

ΜΠ.—Δεν είσθε όμως κανένας κοινός κακοποιός σαν τους άλλους.

ΑΓΝ.—(με κάποιο δισταγμό) Μά... τί... είσαστε κλέφτης;

ΑΓΝ.—(δυσώνοντας τους όμους του) Έτσι φαίνεται... (άπό τον τρομο της ή Μπέτυ χάνει τις δυνάμεις της και με δυσκολία στηρίζεται στα πόδια της. Πιάνεται άπό το τραπέζι ενώ ό άγνωστος την πλησάζει γελαστός) Καθήσασ' αυτήν την καρέκλα, μίς, (ή Μπέτυ κάθεται. Ο άγνωστος της φέρνει ένα ποτήρι νερό. Τό πίνει και συνέχεται κάπως).

ΜΠ.—(σβυστά) Εύχαριστώ, κύριε. (παύσις) Δεν μου λένε. Κλέβετε για να ζήσετε;

ΑΓΝ.—Δυστυχώς...

ΜΠ.—Δεν είσθε όμως κανένας κοινός κακοποιός σαν τους άλλους.

ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΣ

Δεν είναι έτσι;

ΑΓΝ.—"Όχι, όχι (στενάζοντας) "Αχ, μίς. Δεν ξέρετε τί θα πείναι!

ΜΠ.—(με αβυσσώδη ένδιαφέρον) Μά δεν έχετε συγγενείς; φίλους; Φαίνεσθε να είσθε ένας λεπτός και μορφωμένος

άνθρωπος (ό άγνωστος στέκεται χωρίς να μιλήσει δίνοντας την έντύπωση στη φαντασιόπληκτη Μπέτυ ότι ή σωπή του κρ'ζει δόλοκληρη οικογενειακή τραγωδία). Καί εξασλείτε πολύ καιρό αυτό το έπάγγελμα;

ΑΓΝ.—Είναι ή πρώτη φορά που μπαίνω σε ξένο σπίτι. ΜΠ.—Και ή τελευταία, έλπίζω (σηκώνεται, τον πλησιάζει και του πιάνει το χέρι. Έκείνος σκύβει και φιλεί το δικό της).

ΑΓΝ.—(παθητικά) Ναί, αγαπητή μίς: Ή τελευταία, αρκεί να με βοηθήσει...

ΜΠ.—(με δάκρυα στα μάτια) Θά κάμω το πάν για να γίνετε κολ'ς άνθρωπος. (παύσις) Να σάς δώσω τώρα κάτι να τσιμπήσετε. (πηγαίνει στο φανάρι και φέρνει ένα κομμάτι κρύο χοιρινό, ψωμί, ντομάτες, ψηρούνι, μαχαίρι και πετσέτα) Θα σάς δώσω επίσης μερικά χρήματα και θα πω το μπαμπα μου να σας βρή δουλειά. (τον κυττάζει με θαυμασμό και συμπάθεια). Φάτε λοιπόν!

ΑΓΝ.—Ναί θά φάω. (κυττάζοντας όμως το μαχαίρι γίνεται άλλος άνθρωπος. Τό άρπάζει. σηκώνεται άγριεμένος από την καρέκλα και πλησιάζει την έμβρόντητη Μπέτυ τρίζοντας τα δόντια του) "Αιμη!.. Ψεύτι α!.. Σε άναγνώρισα!.. Μά άπατούδες δυό δλοκληρα χρόνιοι! Έτοιμάσου, λοιπόν, τώρα να πεθάνης!

ΜΠ.—"Α! ααα! (πέφτει λιπόθυμη στο πάτωμα).

ΣΚΗΝΗ III

ΜΠ.—(άνοίγοντας τα μάτια της) Πού βρίσκομαι;

ΕΝΑΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—"Ήσυχαστε, μίς. Δεν είναι τίποτα. Ο κίνδυνος παρήλθε. Τόν έπιασαν οι συναδελφοί μου.

ΜΠ.—(μ' έξασθενημένη φωνή) Πού τόν πήγαν; Στη φυλακή;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—"Όχι. Στο "Ασυλό από το οποίο είχε δραπέτεύσει... Ο καυμένος είναι τρελλός κι' από τους πιο επικίνδυνους μάλιστα.

ΜΠ.—(με κατάπληξη) Ήταν τρελλός!

ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—Μάλιστα, μίς. Εύτυχώς όμως που ή διεύθυνσις του δούλου μας είχε ειδοποιήσει έγκαιρώς για τη δραπέτευσή του, κι' έτσι τόν είδαμε όταν έμπαινε από το παράθυρο της κουζίνας σας...

ΜΠ.—Μά είναι δυνατόν; Ένας τόσο ώραιος νέος;

ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—(κουνάει το κεφάλι του) Έτσι είναι, μίς, οι τρελλοί. Στην αρχή κάνουν καλή έντύπωση. Ύστερα όμως σκοτώνουν... Τό ευτύχημα όμως ήσαν ότι τον συλλαβαμε τη στιγμή που ήταν έτοιμος να σας μαχαίρω.

ΜΠ.—(Με άναχοΐφιση) Εύχαριστώ. (ό πόλιςμαν την σηκώνει και την βάζει να καθίση σε μιá καρέκλα).

ΠΟΛΙΣΜΑΝ.—Μένετε μόνη σας, μίς, σ' αυτό το σπίτι;

ΜΠ.—"Ολομόναχη.

ΠΟΛ.—Δεν το βρίσκω σωστό. Δεν έχετε συγγενείς;

ΜΠ.—"Ω βέβαια... Έχω. (Έκείνη τη στιγμή κτυπούν το τηλέφωνο. Αμέσως τότε ή Μπέτυ πετάγεται από το κάθισμά της, και τρέχει στο πλαίσιο του δωματίου. Σε λίγο άκούγεται ή φωνή της που τηλεφωνεί): "Α, Έσυ είσαι Νάβιντ!.. Καυμένος Νάβιντ!.. Πλήττω τρομερά! Θά πάρω ένα ταξί τώρα κιόλας και θά ρθώ να μείνω με τους δικούς σου. Έχεις δίκιο που μου είπες ότι δεν είναι σωστό να μένω μόνη μου...

—Ξέρετε ότι βρίσκεσθε σε ξένο σπίτι;

Η σκηνή συνέ-
βηκε στην Έλβετία,
σ' ένα πανδοχείο, ο-
που μιλούσαν μόνον
Γερμανικά. Ο Ά-
λέξανδρος Δουμάς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚ ΔΟΤΑ ΧΙΟΥΜΟΡ

προσπαθούσε να κάμει τόν ξενοδόχο να
καταλάβει ότι επιθυμούσε ένα πιάτο μανι-
τάρια. Έπειδή δεν τὸ κατάφερε, σκέφθη-
κε να καταφύγει στη ζωγραφική. Αρτάζει
λοιπόν ένα μολύβι και σχεδιάζει στον τοί-
χο κάτι που έμοιαζε με μανιτάρι.

—Γιά! λέει ο ξενοδόχος και τραβά
προς την κουζίνα.

—Μπράβο, σκέπτεται ο Δουμάς. Ο Να-
πολέων είχε δίκιο που έλεγε ότι ένα σκί-
τσο κάνει καλύτερη δουλειά από την πιο
έξυπνη εξήγηση.

Ύστερα από λίγα λεπτά, ο ξενοδόχος
γύρισε κρατώντας μίαν ομπρέλλα.

Ο ποιητής Μοϋρ ήταν γιός ενός ξυ-
λουργού από το Δουβλίνο.

Έγινε δεκτός στην ανώτερη κοινωνία
του Λονδίνου και ποτέ δεν ήρνετο την
ταπεινή του καταγωγή.

Μία μέρα ένας σνόμπ, θέλοντας σ' ένα
τασί της λαίδης Άγκεν να τὸν ξευτελίσει
τὸν ρώτησε:

—Συγγνώμη, κύριε, δεν είναι ἀλήθεια
πὼς ο πατέρας σας ήταν ξυλουργός;

Ο Μοϋρ, χαμαγελώντας, ἀποκρίθηκε:

—Πράγματι.

—Τότε λοιπόν, εἶπεν ο σνόμπ ειρωνικά,
γιατί δεν σὰς ἔκαμε και σὰς ξυλουργό;

—Συγγνώμη, κύριε. ὁ κύριος πατέρας
σας δεν ήταν τελείως τζέντλεμαν; ἀπλήρη-
σε ὁ Μοϋρ με γλυκύτητα.

Ο Γάλλος ἱατρός Γκράμπυ ἐκλήθη
μὴν ἡμέραν να ἐπισκεφθῇ μίαν μεγάλην
κυρία, ἡ ὁποία ἀπὸ πολλοῦ ἔμενεν ἀνιη-
τος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας, ὅπου τὴν ἐπο-
θέτου, διότι ἔλασεν, ὡς ἔλεγε, ἀπὸ πα-
ράλυσιν. Ο Γκράμπυ ὅταν τὴν ἐξήτασεν ἐ-
σχημάτισε τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπρόκειτο
περὶ αὐτοπροβολῆς. Ἐξήγησε τότε να τοῦ
δώσουν ὀλίγον λαδί, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν ἀ-
μέσως ἐπὶ τοῦ πολυτίμου τάπητος τοῦ πρὸ
τῆς πολυθρόνας τῆς κατὰ φαντασίαν ἀ-
σθενούς.

—Τί εἶνε αὐτὸ που ἔκάματε, κύριε; ἐ-
φώνησεν ἡ κυρία, ἐγερθεῖσα ἀμέσως ὁρ-
θία. Μοῦ ἔκαταστρέψατε τὸν τάπητα.

—Ναί! Ἀλλὰ σὰς ἐθεράπευσα, ἀπήντη-
σε μειδιῶν ὁ ἱατρός.

Ο αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Α', ὅταν
ήταν εἰς τὸ Βερολίνο, ἐνεφανίζετο καθ' ἐ-
καστὴν, ἀκριβῶς τὴν μεσημβρίαν, εἰς τὸ
παράθυρον τοῦ ἀνακτόρου, κάτωθεν τοῦ ὁ-
ποίου ἐγίνετο ἡ ἀλλαγὴ τῆς φρουρᾶς. Ο
λαὸς τὸν ἀνέμενε καὶ τὸν ἐξηικονομάζε.

Μίαν ἡμέραν ὁ αὐτοκράτωρ ἦτο ἀδιά-
θετος καὶ οἱ ἱατροὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν
τὸν ἐξήταζαν. Ὅταν ἤρχισε να σημαῖν ἡ
μεσημβρία, ὁ Γουλιέλμος ἠθέλησε να ἀπο-
μακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς ἱατροὺς καὶ να διεν-
θυθῇ πρὸς τὸ παράθυρον.

—Ἡ κατάσταση σας θὰ χειροτερεύσῃ
τοῦ εἶπαν οἱ ἱατροὶ προσπαθοῦντες να τὸν
συγκρατήσουν.

—Ἀφήστε με! Εἶναι μεσημέρι, εἶπεν ὁ
αὐτοκράτωρ μειδιῶν, καὶ πρέπει να ἐμφα-

νισθῶ εἰς τὸ παράθυρον. Τὸ Μπέντεκερ
λέγει ὅτι κάθε μεσημέρι με βλέπουν ἀπὸ
τὸν δρόμον.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ρότσιλντ παρέθεσε
γεῖμα εἰς διαφόρους συγγραφείς καὶ με-
ταξὺ αὐτῶν εἶχε κληθῇ καὶ ὁ Μπέντε-
κερ. Κατὰ τὰ ἐπιδόκια ὁ Ρότσιλντ ἠρώ-
τησε τὸν Μπέντεκερ.

—Σεῖς ὁ ὁποῖος εἶσθε σφόδρ. δεν ἡμ-
πορεῖτε να μὰς πῆτε γιατί αὐτὸ τὸ κρασί
ὀνομάζεται «Ἀκρίμα Κρίστι» (Ἀκρίμ τοῦ
Χριστοῦ);

—Γιὰ τὰ τὸ ἐνοήσατε, εἶπεν ὁ Μπέν-
τεκερ, δὲν ἔχετε παρὰ να τὸ μεταφράσετε
«Ο Χριστὸς κλαίει ὅταν οἱ πλούσιοι ἔβρω-
σι πίνουν ἕνα κρασί ὅπως αὐτὸ, ἐνῶ τὸ
σοὶ πτωχοὶ πεινοῦν καὶ διψοῦν».

Ο Γκουὺν κάποτε, ὅταν ἦταν νέος, ἐ-
σπλήθην εἰς μίαν λέσχη, ἔπαιξε καὶ ἔχασε
τὰ ὀλίγα χρήματα, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὸ
πορτοφόλι του. Ἐξερχόμενος εἶπεν εἰς ἕνα
φίλον του:

—Σήμερα πῆρα ἕνα πολυτίμο μάθημα.
Ἔμαθα ὅτι τὸ χορτοπαίγνιο εἶναι τρομερὸ
ἐλάττωμα... ὅταν χάνωμεν.

Ἀγγλικὸν χιόμμο.
Ὡς γνωστὸν, εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰ ἐπι-
δόκια, τὰ ὁποῖα λαμβάνουν οἱ ἀνεργοὶ
εἶναι τόσο πολλὰ, ὥστε ποτὲ ἕνας ἀνερ-
γος δὲν ἀποφασίζει ἐλθινῶς να εὖρη ἐρ-
γασίαν. Δυὸ κτηματῆαι Σκωτσέζοι ὁμιλοῦν
περὶ ἀνέργων.

—Πόσα δίδεις εἰς τοὺς ἀνέργους, οἱ ὁ-
ποῖοι κάνουν ἔρανοις διὰ τὰ ἐπιδόματα;

—Τίποτε.

—Καὶ πὼς τὰ καταφέρνεις;

—Ἐβαλα εἰς τὴν ἐξώθυρον τοῦ κτήμα-
τος μίαν πινακίδα με τὴν ἐπιγραφὴν «Ζη-
τοῦνται ἐργάται».

Ο μέγας σφόδρ. Ἀλμπέρ, τοῦ ὁποῖου ἡ
Γαλλία ἐφορᾶτε τὴν ἐκονταετηρίδα, ἦτο
ἄθροπος ἀπιστευτῶς ἀφελῆς. Κάποτε εἶχε
δυὸ γάτους, ἕνα μικρὸν καὶ ἕνα μεγάλον,
τοὺς ὁποῖους ἠγάπα πολὺ. Οἱ γάτοι ἐπῆγαι-
ναν συχνὰ καὶ ἐξυναν μετὰ τὴν νύχτα τὴν
θύραν τοῦ ἰσογαστηρίου του διὰ να εἰσελ-
θουν, ἀναγκάζοντες οὕτω τὸν Ἀλμπέρ να
διακόπῃ τὴν ἐργασίαν του, διὰ να ἀνοίγῃ

τὴν πόρταν. Μίαν ἡ-
μέραν ὁ Ἀλμπέρ,
ἀπαυδήσας, ἐκάλε-
σεν ἕνα ξυλουργόν.
—Ἀνοίξε σὲ πα-
ρακαλῶ, τοῦ εἶπε,

εἰς τὴν πόρτα τοῦ γραφείου μου δυὸ τρύ-
πες διὰ να εἰσέρχονται οἱ γάτοι μου. Ἡ
μία τρύπα πρέπει να εἶναι μεγάλη καὶ ἡ
ἄλλη μικρή, διὰ τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον
γάτον.

—Μία μόνον εἶναι ἀρκετή, εἶπεν ὁ ξυ-
λουργός, μία μεγάλη. Διατί ν' ἀνοίξωμε
δυο;

—Καὶ ὁ μικρὸς πὼς θὰ μπαῖνῃ; ἠρώ-
τησε με ἀπορίαν ὁ Ἀλμπέρ.

Ο Χάινε ἠγάπα πολὺ τὸν ἀδελφόν του
Μάξ, τοῦ ἐδιάβαζε τὰ ποιήματά του καὶ
ἤκουε με εὐχαρίστησιν τὰς κρίσεις του.
Μίαν ἡμέραν ὁ Μάξ τοῦ εἶπεν ὅτι ἤρχι-
σε κι' αὐτὸς να γράφῃ στίχους καὶ τοῦ ἔ-
δωκε ἕνα ποιήματά του να τὸ διαβάσῃ.

—Γράψε εἰς τὸ πεζόν, ἀγαπητέ μου
Μάξ, τοῦ εἶπεν ὁ Χάινε, ὅταν ἐδιάβασε τὸ
ποίημά του. Ἐνας ποιητὴς εἶναι ἀρκετὴ
δυστυχία διὰ μίαν οἰκογένειαν.

Ο ἱατρός μου μοῦ ἐπέβαλε ἀρκετὴν δί-
αιταν τῆς ἡμέρας αὐτᾶς.

—Τότε εἰσατε να φάμε ἀπόψε εἰς τὸ
σπίτι...

Ο Γκριλλὸν ἔγραφε μίαν μέρα στὸν Βα-
σιλέα Ἐρρίκον τὸν 4ον

—Μεγαλειότατε, τρεῖς λέξεις: Χρήματα
καὶ ἀδεια.

—Γκριλλὸν— ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς—
τέσσερις λέξεις. Οὔτε τόνα, οὔτε τᾶλλο.

Ο Βολταῖρος κάποτε ἔγραψε σ' ἕνα
ἐνοχλητικὸν που ἐννοοῦσε να τὸν βομβαρ-
δίξῃ κίθε μέρα με σωρείαν ἐπιστολῶν του,
τὰ ἐξῆς:

«Κυριε ἐπέθανε. Ἐσὶ δὲν μπορῶ πιά
δυστυχῶς ν' ἀπαντῶ στὰ γράμματα που
μοῦ κάνουν τὴν τιμὴν να μοῦ γραφετε!».

Ο Σάν—Ἀν' ἔγραφε κάποτε σ' ἕνα
φίλο του:

» Ἀγαπητέ μου φίλε,

» Δάνεισέ μου, σὲ παρακαλῶ, πενταχό-
σια φράγκα. Ἐχεις τόσο τῆχ, ὥστε δὲν
εἶναι ἀπίθανον να σοῦ τὰ ἐπιστρέψω».

Ο στρατάρχης Ζόφρ, πολὺ χονδρὸς
καθὼς ἦταν, σὰν βαρέλι, ἐπρόκειτο να τα-
ξειδεύσῃ κάπου ἰνκόγνιτο καὶ ἔστειλε τὸν
στρατιώτη του στὸν σταθμὸ να τοῦ ἐξ-
σαλλίσῃ ἐγκαιρως δυὸ θέσεις στὸ σιδηρο-
δρομὸ.

—Ἐσὶ, σκεπτότανε, θὰ μπορέσω να
ταξειδεύσω πὸς ἄνετα κι' ἀπλόχωρα, ἀγο-
ράζοντας δυὸ θέσεις.

Σὲ λίγο γύρισε ὁ στρατιώτης του μετὰ
δυὸ εἰσιτήρια καὶ τὶς θέσεις. Εἶχε κρατή-
σει μίαν θέσιν στὸ νούμερο 39 καθὼς καὶ
μὴ ἄλλη στὸ ἀντικρύνον.

Ἀπὸ τ' ἀπίστευτα!

Βουβοὶ πού μιλοῦν

Ἀντί λαρύγγια...μικρόφωνα!— Η φωνή πού βγαίνει ἀπὸ τὸ στομάχι.

Οἱ Βουβοὶ μιλοῦν!

Μόνον στὸ Λονδίνον ὑπάρχουν σήμερα εἴκοσι ἄνθρωποι
οἱ ὁποῖοι ἦταν βουβοὶ καὶ τώρα μιλοῦν. Τὸ ἴδιο θαῦμα σὲ
περισσότερα πρόσωπα, ἔχει κατορθωθῇ στὴν Ἀμερικὴ καὶ
τὴν Γερμανία.

Ἡ καταπληκτικὴ ἀπόδοση τῆς φωνῆς στοὺς ἄνθρωπους
ποῦ συνεννοοῦντο πρὶν με χειρὸν μιᾶς ὀφείλεται στοὺς...
μηχανικοὺς κατὰ πρῶτο λόγο καὶ ὕστερα στοὺς λαρυγγι-
ολόγους. Οἱ πρῶτοι κατασκευάζουν τοὺς τεχνητοὺς λαρυγ-
γας—ἕνα μηχανήμα μικροσκοπικὸ—καὶ οἱ δεύτεροι προ-
βαίνουν στὴν ἐγχείρησιν καὶ τὰ τοποθετοῦν.

Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ ἐν λόγω μηχανήμα εἶναι μὴ μηχαν-
ικὴ φωνή. Κι' ὁμοίως οἱ ἄνθρωποι που ἔχουν στὸν κατε-
στραμμένο λαρυγγά τους αὐτὸ τὸ...πραγματάκι μιλοῦν με
τὸν τόνον καὶ τὶς ἀποχρώσεις τῆς φωνῆς που εἶχαν πρὶν
βουβαθοῦν. Ἡ τεχνητὴ φωνὴ δὲν παραλλάζει στὸ παραμι-
κρὸ ἀπὸ τὴν πραγματικὴ που ἔχασαν. Τὸ περίεργον εἶναι
ὅτι τὸ ἡχητικὸ αὐτὸ μηχανήμα ἀνεκαλύφθη στὴν τύχη. Ἡ
καταπληκτικὴ ἐφεύρεση ὀφείλεται σὲ δυὸ ἀσέτους τεχνί-
τες τῆς «Βιομηχανικῆς Ἑταιρείας Ραδιοφώνων» τοῦ
Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι ἔκαμαν τὴ σκέψιν να κατασκευάσουν
ἕνα μικροσκοπικὸ μικρόφωνον, τὸ ὁποῖον να δονῆται καὶ να

παράγῃ ἡχοὺς ἀναλόγους μετὰ τὴν ἔντα-
σιν τῆς ἀναπνοῆς. Διαιτύωσαν τὶς ἀντι-
λήψεις τους σ' ἕναν χειρουργὸν—λαρυγ-
γολόγον τοῦ Μπέρμινγχαμ, ὁ ὁποῖος τὶς
βρῆκε σπουδαῖες. Ἐπηρεολοῦθη μὴ συ-
νεχῆς συνεργασία μεταξὺ τῶν δυὸ ἐπι-
στημονικῶν κλάδων καὶ τὸ μικρόφωνον—
λαρυγγεῖς ἔγινε πραγματικότης.

Τὸ εὐχάριστον εἶναι ὅτι ἡ μηχανικὴ
αὐτὴ συσκευή στοιχίζει σχεδὸν πάλι-
μην. Μόνον ἑπτὰ λίρες καὶ τὴν πούλα
ἡ Δυτικὴ Ἡλεκτρικὴ Ἑταιρεία τοῦ
Λονδίνου.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΘΑΥΜΑ

Ἰδοὺ καὶ μερικὰ πρόσφατα παραδείγματα ἀνθρώπων
που μίλησαν κι' ἐξακολουθοῦν να μιλοῦν ἀκόμα μετὰ μηχαν-
ικὴ φωνή, καὶ οἱ ὁποῖοι πρὶν κάμουν τὴ σχετικὴ ἐγχείρησιν
ἦσαν βουβοὶ.

Πρὸ ἐνός ἔτους κάποιος ἐργάτης ἀπὸ τὴν Ἀγγλικὴ πό-
λιν Σαίθφιλδ, ὀνομαζόμενος Σάμ Χίγκινς, ἀντελήφθη με-
τῶμο ὅτι ἔχανε σιγὰ-σιγὰ τὴ φωνή του. Τὸ κακὸ προχω-
ροῦσε γοργὰ κι' ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἡ κατάσταση τοῦ
λαρυγγὸς του εἶχε γίνῃ ἀπελπιστικὴ. Οἱ γιανοὶ ἔκαμαν
ἐπὶ τὴν δύναμιν, ἀλλὰ ἀπέτυχαν σὲ ὅλες τους τὶς προσ-
πάθειες.

Ἐπὶ τέλους ἕνας διάσημος καθηγητὴς—λαρυγγολόγος
τοῦ Λονδίνου ἀπεκάλυψε στὸν Χίγκινς τὴν τραγικὴ ἀλή-
θειαν. Ἐπρεπε να ὑποσῇ δίχως ἀναβολὴ μίαν ἐγχείρησιν,
ἡ ὁποία θὰ τοῦ κατέσπρεφε τελείως τὴ φωνή. Ὁ ἄνθρωπος
λαδὴ βουβός, ἀλλὰ θὰ σωζόταν ἡ ζωὴ του. Τὸ πείραμα
ἦταν λεπτὸ κι' ἐπικίνδυνον ὥστόσο ὁ δυστυχὴς ἀρρώστος
ἀποδέχθηκε κατ' ἀνάγκην αὐτὴ τὴ λύση. Εὐτυχῶς ἡ ἐγχεί-
ρησις ἐπέτυχε, ἀλλὰ ὁ ἀσθενὴς... βουβάθηκε ἀκούσε γὰ ἕνα
κοὺ μῆνες. Μία μέρα ὁ ἀτυχὸς Χίγκινς ἀκούσε γὰ ἕνα
μηχανήμα καταπληκτικὸ, ποὺ ἀπόδιδε τὴ φωνή—τότε ὁ
πῆρхан μόνον τρία μὸδέλα—κι' ἀμέσως ἀνεχώρησε γὰ τὸ

Λονδίνο, ὅπου κατάρ-
θωσε να ἀποκτήσῃ ἕνα,
τὸ ὁποῖο, δίχως τὸν πα-
ραμικρὸ ἐνδοιασμὸ δέ-
χθηκε να τοῦ τὸ τοπο-
θετήσουν στὸ λαρυγγα.
Τὸ τρίτον βράδυ ὁ
μίστερ Χίγκινς πῆρε τὸ
ἀκουστικὸ καὶ μίλησε

στὴ μητέρα του. Ἐκείνη παρὰ λίγο να τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ
χρὰ τῆς. Ὑστερα ἐπέστρεψε στὸ ἐργοστάσιό του, μίλησε
με τοὺς συναδέλφους του, κι' ἔκαμε μαζί τους ἕνα τρικου-
βερο γλέντι.

Ἦταν ὁ πρῶτος βουβὸς που μίλουσε.

ΑΙΟΙΔΟΣ ΜΕ ΨΕΥΤΙΚΟ ΛΑΡΥΓΓΑ

Ἡ δευτέρη περίπτωση παρουσιάστηκε μετὰ τὴν ἴδια
ἐπιτυχίαν στὴν αἰδὸ τοῦ μελοδράματος Κόρα Οὐλμαν, ἡ
ὁποία εἶχε χάσει τὴν ὠραία φωνή της, ὕστερα ἀπὸ μὴ
βαρεῖ ἀρρώστειαν. Δίχως χρονοτριβὴ τῆς ἔβγαλαν τὸν λά-
ρυγγα, ἐτοποθέτησαν τὸ ἡχητικὸ μηχανήμα στὴ θέσιν του
καὶ πέντε λεπτά μετὰ τὴν... ἐγκατάστασιν τοῦ εἰδικοῦ μι-
κροφώνου στὸ λαρυγγά της, ὅπως ἕνα μωρὸ παιδί, ποὺ ἀρχίζει
καὶ μιλά. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες ἡ φωνὴ της εἶχε
στρώσει καὶ σ' ἕνα μῆνα δοκίμασε να τραγουδήσῃ. Οἱ γιαν-
τροὶ δὲ τῆς ἀπηγόρευσαν αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον πείραμα.

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΜΙΛΕΙ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑΧΙ

Καταπληκτικὴ ἐπίσης εἶναι ἡ περι-
πτωση ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου μετὰ μηχαν-
ικὸ λάρυγγα: τοῦ Κέντ Ν. Λ. Ἀσμπού.

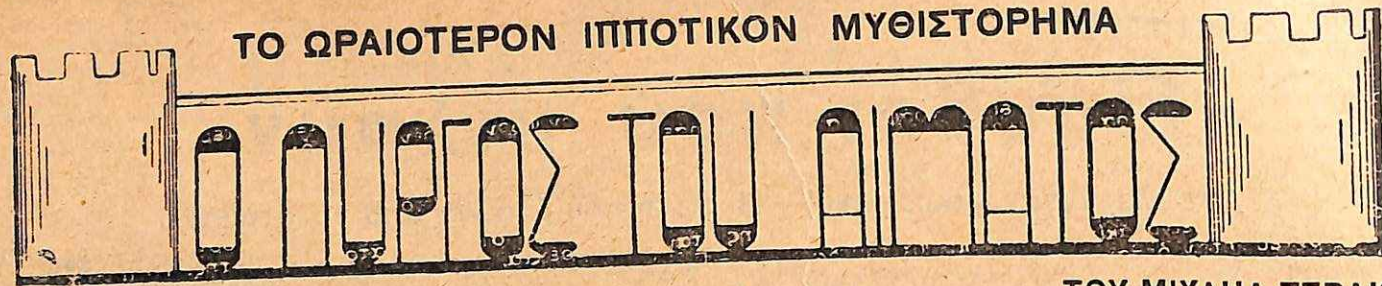
—Ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια-διηγήθη-
κε ὁ ἴδιος στοὺς δημοσιογράφους ποὺ
τὸν ξετρώπωναν γὰ να τοῦ πᾶρουν συ-
νέντευξιν—οἱ γιανοὶ ἀποφάσισαν γὰ
να σώσουν τὴ ζωὴ μου, να μοῦ βγά-
λουν ὁλωσδιόλου τὸν λαρυγγά μου. Εὐ-
τυχῶς, χάρις στὴν ἱκανότητά τους ἀπο-
χρίστηκα ἀπὸ τὸ πολυτίμο αὐτὸ φωνη-
τικὸ μου ὄργανον, δίχως να ὑποστῶ
καμμίαν ἄλλη ἀνεπανόρθωτη ζημίαν. Ὡς
τόσο ὅταν βγῆκα ἀπὸ τὸ νοσοκομεῖο ἡ-
μουν ἕνας δυστυχὴς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖ-

ος δὲν μποροῦσε να πῇ τὸν πόνο του. Ὅλοι με λυπό-
ντουσαν. Ἐγὼ δὲ, μολοντὶ δὲν μποροῦσα ν' ἀρθρώσω
οὔτε λέξιν, διατηροῦσα ὥστόσο μίαν περιέργην πεποίθησιν
ὅτι θάρχόταν μίαν μέρα ποὺ θὰ μιλοῦσα... Θυμᾶμαι τὸν πά-
τα ὅτι τοποθέτησα στὸ λαρύγγι μου ἕνα μικρόφωνον. Ὅλοι
μοῦλεγαν διὰ αὐτὴ τὴ φωνὴ ποὺ θάρχόταν, θὰ ἦταν ἡ φωνὴ
τοῦ Θεοῦ. Στὴν ἀρχὴ ἀπογοητεύθηκα, γιατί εἶχα τὴν ἐντύ-
πωσιν ὅτι θὰ μιλοῦσα ἀμέσως, γὰ να μὴ πῶ ὅτι θ' ἀνερ-
χόμουν στὸν ἄμβωνα γὰ να πῶ τὸ κήρυγμά μου. Τὰ πρά-
γματα δὲμὰς δὲν ἦσαν τόσο ρόδινα. Στὴν ἀρχὴ μόλις ὑπο-
ροῦσα να προφέρω τὰ φωνήεντα α, ε, ι, ο καὶ ου. Ἡ πίστη
μου καὶ ἡ συνεχὴς ἐξάσκηση ἔφεραν γοργὰ τὸ εὐχάριστον
ἀποτέλεσμα. Ἀρχίσα να μιλῶ ἐλεύθερα καὶ παρήτασα τὸ
μολύβι καὶ τὸ χαρτί. Τόσο πολὺ συνήθισα να μιλῶ, ὥστε
αὐτὴ τὴ στιγμή σὰς μιλῶ δίχως να ἔχω στὸ λαρύγγι μου
τὸ μαγικὸ μικρόφωνον! Τὸ ἄθλο αὐτὸ μηχανήμα με ἐξήσκη-
σε τόσο πολὺ στὴν προφορὰ τῶν φθόγγων, ὥστε τώρα μοῦ
εἶναι περιττὸ καὶ μιλῶ δίχως τὴ βοήθειάν του. Τὸ θαῦμα
αὐτὸ κατορθώθηκε ἀναπνεύοντας σὲ κάθε συλλαβὴ ποὺ
προφέρω. Ἐσὶ ἡμιουργοῦνται ρεῦματα ἄερος ἀναλόγου
ἐντάσεως, τὰ ὁποῖα διερχόμενα ἀπὸ τὶς κοιλοτήτες τοῦ
λαρυγγιοῦ μου δονοῦν τὰ τοιχώματα καὶ προκαλεῖται
ἔτσι ἡ φωνή, τὸν τόνον
τῆς ὁποίας τὸν κανονί-
ζω μετὰ τὴ γλώσσα μου!

Ὅπως βλέπετε, ἡ φωνή
μου, δίχως να εἶμαι
ἐγγαστρίμυθος, ἐρχεται
κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὸ
στομάχι!

ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΟΥΕΜΠ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

(Συνέχεια)

Ὁ σκοπὸς ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἐκύτταξε τὸν ἀνθρώπον αὐτὸν μὲ τὴν τρομερὴ φυσιογνωμίᾳ ποὺ ἐφαίνετο σὰν παρὰ φῶν, ὅπως ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπάντησε.

— Φευγάτος; Ἄ! ναι! φευγάτος! καὶ ποῖος ξέρεῖ ποὺ θὰ πά; καὶ πότε θὰ φθάσῃ; Ὁ σιριατὴς ἐπίστευεν ὅτι εἶχε πεῖ ἄποιο μεγάλο ἀστεῖο, γιὰτὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ μὲ ὅλην τὴν καρδίᾳ. Μακρὰ ἀπ' τὴν ὁδὸν Ἀγίου Ἀντωνίου ὁ Πασσαβάν ἀκούσε μιὰ ὄχλοβοή! φώναζαν.

— Πιάστε, πιάστε! τὸν ἄγῳρτι! τὸν φονῆα.

— Ὁ φονῆας τοῦ ἐξοχώτατου δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης.

Ὁ Πασσαβάν ξανάρχισε τὸ δρόμο του καὶ τράβηξε πρὸς τὴν πόλιν τοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου τὴν ὁποία διέσχισε μὲ καλὸν ποῦν.

Ὅταν εὐρέθηκε μακρὰ στὴν ἐξοχὴ ἐσταμάτησε, κατέβηκε ἀπ' τὸ ἄλογο καὶ κάθησε σὲ κάποια πέτρα.

— Ἀτιμάσθηκα! ψιθύρισε.

Θὰ ἦταν πολὺ καλύτερα νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὴν συνοδεία τοῦ βασιλέως, νὰ τὴν φθάσῃ καὶ νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις!

— Εἶναι βέβαιον εἶπε, ὅτι ὑπῆρχε κίνδυνος. Κάποιος ἄλλος πῆρε τὴν θέση μου! Τί θὰ εἶπω; Καὶ ἔπειτα θὰ με πιστέψουν; Καὶ ἂν μὲ πιστέψουν! «Ἐρχεσθε πολὺ ἄργα» θὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ὁ βασιλεὺς! «Ἐπὶ ὥς ἀρχηγὸν τῆς συνοδείας αὐτὸν τὸν γενναῖο λοχαγὸ, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ κανέναν ἐμπόδιον! Χαίρετε λοιπὸν κύριε Πασσαβάν! Κι' ἄλλη φορά προσπαθήσετε νὰ εἰσθε ἐλεύθερος ὅταν θὰ πρέπει».

Αὐτὴ ἡ παραίτηση ἦταν τόσο δυνατὴ, ὥστε σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ ἐπαναλαμβάνοντας.

— Χαίρετε λοιπὸν κ. Πασσαβάν.

XLIII

Τὴν ἴδια ἡμέρα γινόταν ἡ κηδεία τοῦ Λουδοβίκου τῆς Ὁρλεάνης μεγαλοπρεπεστάτη.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος παρακολούθησε τὴν ἐκφορά μ' ἕνα τμήμα ἐπιβλητικῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν. Μπρὸς ἐπὶ γαίης ὁ κόμης Ἀρμανιὰκ περικυκλωμένος ἀπὸ τμήματα στρατοῦ ἐξ ἰσοῦ πολυαριθμοῦ καὶ ἐξ ἰσοῦ καλὰ ὀπλισμένου.

Δὲν θὰ ποῦμε τίποτε γιὰ τὴν κηδείαν αὐτὴ ποὺ δὲν ἔδωκε ἀφορμὴς γιὰ ἐπεισόδια.

Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἔπαυσαν νὰ κάνουν ἐρευνες στὰ σπῖτια τῶν Παρισίων διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως! Αἱ πόλεις ἔμειναν ἀνοικταί. Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν συλληφθῇ ὡς

ὑποποιοὶ τοῦ φόνου ἀφέθηκαν ἐλεύθεροι. Ἡ Δικαιοσύνη ἔπαυσε νὰ ζητᾷ τὸν δολοφόνον ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν πλέον γνωστοί. Ἦσαν ὁ ἱππότης Πασσαβάν!

Δὲν εἶχαν παρὰ νὰ τὸν συλλάβουν, νὰ τὸν δικάσουν νὰ τὸν καταδικάσουν καὶ νὰ τὸν κρένουν στὴν μικρὴ ἢ μεγάλη πυρὰ, νὰ τοὺ κόψουν τὸ δεξιὸ χεῖρ ὅπως τῶν πατροκτόνων καὶ τὴν γλῶσσαν ὡς τῶν βλαστήμων καὶ ἔπειτα νὰ ρίξουν σὲ κάποια τρύπα τὴν σκόνην τοῦ.

Ἐλεγον ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ δουκὸς εἶχε γιὰ συνενόχους κάποια ὀρῆ ληστῶν καὶ ὅτι μαζί μ' αὐτοὺς εἶχε διεξαγάγει μιὰ σκληρὴ μάχην μὲ τοὺς ἀνδρες τοῦ δουκὸς τῆς Μπουργκωνίας, οἱ ὁποῖοι θάλασαν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ διὰ κατόπιν κατέφυγε εἰς τὴν δάση, ὅπου ἐσκόπευε νὰ ληστεύσῃ κάθε ταξιδιώτην ποὺ θὰ εἶχε τὴν δυστυχίαν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον του.

Ὅλας αὐτὲς οἱ διαδόσεις ἔφθαναν φυσικὰ ἕως τὸν κόμη Ἀρμανιὰκ ὁ ὁποῖος ῥώτιζε.

— Τί εἶναι αὐτὸς ὁ Πασσαβάν;

— Κατὰ πάσαν πιθανότητα ἕνας ἀνθρώπος τοῦ Γιάννη τοῦ Ἀτρομήτου. Τὸν εἶδαν ἐπανειλημμένως ἀγκάβε μὲ τὸν Ὁκεντοβίλ καὶ τοὺς τρεῖς συνοδόφους του. Ὅλοι τοὺς εἶναι λυσσασμένοι ὁπαδοὶ τοῦ δουκὸς τῆς Μπουργκωνίας.

Τοὺς εἶδαν μαζί νὰ πίνουν στὸ καμπαρὲ τῆς ὁδοῦ ἁγίου Μαρτίν.

— Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐλπίζει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν τιμωρίαν ποὺ τοῦ ἀξίζει, εἶπε ὁ κόμης Ἀρμανιὰκ! Γελιέται! ὁ πραγματικὸς δολοφόνος εἶναι αὐτός! Αὐτὸς ὁ ἄθλιος Πασσαβάν δὲν ὑπῆρξε παρὰ τὸ χεῖρ ποὺ κτυπᾷ! ἄλλὰ, ἐν τῷ μετοξὺ ἀλλοιμὸν τοῦ ἂν πέσῃ στὰ γέρια μ.υ.

Ἀμέως μετ' τὴν κηδείαν ὁ Ἀρμανιὰκ πῆρε τὸν δρόμον πρὸς τὸν πύργον τοῦ Πιεροφόντ, ὅπου ἤθελε νὰ ἐγκαταστήσῃ τὴν χήραν καὶ νὰ τοποθετήσῃ φρουρά ἀρκετὴ ὥστε νὰ μπορῇ νὰ τὴν προστατεύσῃ ἀποτελεσματικὰ ἀπὸ κάθε προσβολή.

Ὁ κόμης Ἀρμανιὰκ εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι πράγματι ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, ἀπὸ πρῶτα ἔβαλε νὰ δολοφονῇ τὸν δουκὴ τῆς Ὁρλεάνης θὰ ἐπιχειροῦσε κατόπιν νὰ ἐξοντώσῃ τὴν δούκισσαν καὶ γι' αὐτὸ βιαζόταν νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα γρηγορώτερα στὸ Πιεροφόντ.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος μῆκε στὸ ἀνάκτορον τοῦ σκεπτικὸς. Τὸν ἀκολουθοῦσαν ὁ Ὁκεντοβίλ, Κουρτελὲς καὶ ὁ Σκάς. Ὅλοι φοροῦσαν τὴν ἐσάρπα τοῦ μεγάλου πένθους.

— Ὡστε λοιπὸν εἶπε ὁ δούξ, ὁ Γκύς εἶναι νεκρός! ἦταν

ΠΑΝΘΕΟΝ

γενναῖος σύντροφος! Ὁ Θεὸς ἄς πάρῃ τὴν ψυχὴν τοῦ.

— Τὸ στήθος τοῦ τρυπήθηκε πέρα ὡς πέρα στὸ μέρος τῆς καρδιάς, εἶπε ὁ Σκάς. Εἶδαν τὸ κτύπημα! Αὐτὸς ὁ Πασσαβάν εἶναι τρομερὸς σπαθιστής! Ἐνα κτύπημα ἴσο γρηγορὸ ὅπως ὁ κεραυνός, ἕνα κτύπημα, ἕνα μονάχα κατ' εὐθείαν στὴν καρδίαν καὶ ὁ Γκύς ἔπεσε χωρὶς οὔτε ἕνα κἄν ἀναστεναγμό.

— Εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ μᾶς εἶπε ὁ Κουρτελὲς, ὁ πρῶτος ποὺ πηγαίνει!

Ἐκτυπήθηκαν μιὰ στιγμή καὶ ὁ Σκάς εἶπε.

— Ἐκαυχῆθηκε ὅτι θὰ πεθάνωμε ἀπὸ τὸ χεῖρ του!

— Ναι. Εἶπε ὁ Ὁκεντοβίλ! ἄλλὰ ἐκεῖνος θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὸ δικό μου.

— Ὁχι τὸ δικό μου, φώναξε ὁ Σκάς.

Ὁ δούξ ἐσηκώθηκε.

— Οὔτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ χεῖρ θὰ πεθάνῃ, εἶπε, οὔτε ἀπὸ ἐκεῖνο! ὁ Πασσαβάν ἀνέβηκε στὸν δῆμιον.

— Ὅλοι τοὺς ἔννοιωσαν ἕνα αἰσθημα ἀνακουφίσεως καὶ χαρᾶς ἡ ὑπόσχεσις τοῦ κυρίου τῶν τοῦς ἐξησφάλιζε.

Ὁ Πασσαβάν θὰ πῆγε ἀσφαλέστερα ἔτσι, παρὰ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὸν σκοτώσουν αὐτοί, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖον αὐτοὶ δὲν ἦταν ἀπολύτως βέβαιοι.

Ὁ δούξ ἔμεινε σκεπτικὸς καὶ στὸ νοῦ του ἔρχονταν μακρυνὲς ἀνάμνησεις! Ξανάβλεπε τὸν Πασσά βάν παιδί ὅπως ἦταν διὰ τοῦ τοῦ εἶχε πᾶσι ὁ Σαῖτάνο, ὅπως ἦταν τὸν καιρὸ ποὺ τὸν παρέδωκε στοὺς δεσμοφύλακας.

Ἦταν ὁ μάρτυς ποὺ εἶχε δεῖ τὸν φόνον τῆς Λωράνης.

Ὁ δούξ ἀνεσῆκωσε τοὺς ὤμους. Ἡ περιπέτεια αὐτὴ τοῦ νεότητος τελείωσε. Ἡ Λωράνη ἦταν νεκρή. Ὅλο ὅμως αὐτὸ τὸ παρελθὸν ποὺ εἶχε περάσει καὶ χάθηκε, ἄρχισε πάλιν νὰ ξαναζῇ.

Ξαφνικὰ ἐσηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ περπατᾷ. Ἐφερε στὴν φαντασίαν τοῦ τὴν Ὁδέττην.

Ἡ ἀπόπειρα τῆς χρεοπίνης νύχτας εἶχε ἀποτύχει. Θὰ ξαναδοκίμαζε καὶ τὸ γρηγορότερον μάλιστα, γιὰτὶ ἡ Ἰζαμπὴ ἦταν ἐκεῖ.

Ἐπρεπε νὰ ἀποσπασθῇ τὴν νέα ἀπὸ τὴν βοήθειαν; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ἐπισύρῃ τὸ μῖσος ἐκείνης ποὺ τοῦ πρόσφερε τὸν θρόνον.

Ἐπῆρχε σὲ τὸν ἐγκέφαλον αὐτὸν ἕνα τρομερὸ μίσημα αἰσθημάτων, ποὺ συνεκροῦντο βίαιως. Πασσά βάν, Ὁδέττη, βασιλίσσα, θρόνος, Λωράνη, τόσες συγκεχυμέναι σκέψεις.

— Καὶ ὅμως αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ! Ὁ μάγος κράτησε τὸ λόγο του. Οὔτε κἄν τρεῖς μέρες δὲν πέρασαν, ὅπως ἔλεγε, ἀλλὰ ἀμέσως! Αὐτὴ ἡ κόρη ποὺ με συκαλοῖτο καὶ με μισοῦσε ἄλλοτε, τὴν εἶδαν νὰ μοῦ χαμογελᾷ μὲ τὴν τρυφερότητα. Ὁ γῆνη δική μου! ἀπὸ λοιπὸν ὁ μάγος μπόρεσε νὰ τὴν κἀν νὰ με ἀγαπήσῃ γιὰτὶ νὰ μὴν καταφύγῃ ἀκόμη μιὰ φορά σ' αὐτόν;

— Ἐξοχώτατε, ἕνας ἀνθρώπος εὐρίσκειται ἐκεῖ, καὶ ζητᾷ νὰ τὸν δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν! ἔμουρμούρησε μιὰ φωνή. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς λέει ὅτι ὀνομάζεται Σαῖτάνο.

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ταραχθηκε. Τοῦ φάνηκε ὅτι ὁ μάγος ἀκούσε ἀπὸ μακρὰ τὴν σκεψὴν τοῦ καὶ διασχίζοντας μὲ ἕνα πήδημα τὸ διάστημα τοῦ ἔφερε τὴν ἀπάντησιν! Ἀλλὰ ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ ἐοβύσθηκε ἀμέσως καὶ διέταξε νὰ εἰσαγάγουν τὸν μάγον.

Οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι τοῦ βγῆκαν καὶ ὁ μάγος ποροισιάσθη. Μὲ ἀπληστο βλέμμα, ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ὁ δούξ ἐκύτταξε τὸ μάγουλον τοῦ Σαῖτάνο.

— Τα ἴχνη τοῦ ματωμένου χεριοῦ, μουρμούρισε, δὲν ὑπάρχουν πιά!

— Ὑπάρχουν, ἐξοχώτατε! μόνο ποὺ εἶναι ἀόρατα σήμερον γιὰτὶ εἰμαι χαρούμενος.

— Καὶ γιὰτὶ εἰσαι χαρούμενος; ρώτησε μὲ κάποια ἀνησυχία.

— Ἐν πρώτοις γιὰτὶ ἐπέτυχον τόσο θαύματα νὰ βάλλω στὴν ψυχὴ τῆς εὐγενεοῦς δεσποινίδος Σιαμπιέρ μιὰ στοργὴν ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναγνωρίσῃ. Ὑπερβα μὲ τὸ νὰ σὰς βλέπω — χάρις σὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου μας Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης — νὰ πλησιάζετε στὴν

ὕψηλὴν θέσιν ποὺ ὀνειρεύεσθε.

— Γιὰτὶ ἀνακατεύεσαι σ' αὐτὰ, ἐσύ;

— Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης ἐπανελάβε ὁ Σαῖτάνο, τῆς ὁποίας ἔνοχος εἶναι κάποιος Πασσαβάν. Τὰ ξέρω αὐτὰ, ἐξοχώτατε, χωρὶς νὰ εἶμαι μάγος! Ὅλο τὸ Παρίσι τὰ ξέρεῖ, ὅλο τὸ Παρίσι μιλάει γι' αὐτό! Εἶναι τελείως ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ Πασσαβάν εἶναι δολοφόνος.

Ὁ δούξ κύτταξε τὸν Σαῖτάνον ὡς ἐξά.

— Θύμωσε, λοιπὸν μὰ θύμωσε! οὐρλιαξε μέσα τοῦ ὁ μάγος.

— Τὸ χεῖρ! τὸ κόκκινον χεῖρ! ἔμουρμούρισε ὁ Δούξ.

Ὁ Σαῖτάνο σήκωσε τοὺς ὤμους! Τὸ κόκκινον ἴχνος παρουσιαζόταν καθαρὰ στὸ μάγουλό του! Ἀλλὰ ὅσο γρηγορὰ παρουσιάστηκε ἄλλο τόσο γρηγορὰ ἐσβύσε. Ὁ Σαῖτάνο χαμογέλασε.

— Ἐχετε δίκην, ἐξοχώτατε, δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφερθῶ γιὰ ζητήματα ποὺ εἶναι ἀπηγορευμένον σὲ ὅλους νὰ τὰ μάθουν!.. ἄλλωστε τὶ ἐνδιαφέρει ἂν ὁ Πασσαβάν εἶναι ἢ ὄχι ὁ δολοφόνος. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ κρατήσῃ τις ὑποσχέσεις μου καὶ ἦλθα νὰ σὰς ρωτήσω ἂν εἰσθε εὐχαριστήμενος ἀπὸ μένα.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ Δούξ σκεπτικὸς! ἡ δύναμις σου εἶναι ἀναμφισβήτητος καὶ θὰ προξενούσε καταπληξιν σὲ ὁποιονδήποτε ἄλλον ἐκτός ἀπὸ μένα, ἀλλὰ ἡ νέα αὐτή..

Ἐδίστασε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δὲν ἄφησε νὰ ἀπαχθῇ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας, ἐξοχώτατε συμπλήρωσε ὁ Σαῖτάνο.

— Μάλιστα! μάλιστα! αὐτὸ εἶναι ἀκριβὲς καὶ πρέπει καὶ σ' αὐτὸ ἀκόμη νὰ με βοηθήσῃ!

— Ὁχι, ἐξοχώτατε.

— Ἀρνέσται;

— Δὲν θὰ με ἀκολουθήσῃ. Δὲν θὰ ἀκολουθήσῃ τοὺς ἀνδρες σας. Ἡ δύναμις δὲν θὰ κάμῃ τίποτε σ' οὐτὴν καὶ γιὰτὶ ἔχει τὴν δικὴν τῆς δύναμιν ποὺ τὴν κάνει ἱκανὴν νὰ ἀντισταθῇ στὴν βία καὶ τὴν πανουργίαν.

— Τί νὰ γίνῃ τότε;

— Πηγαίνετε νὰ τὴν ζητήσετε σεις ὁ ἴδιος!.. Μόνον σὰς θὰ ἀκολουθήσῃ!.. Πείτε τὴν μονάχα: «Ξέρω ποία εἶσαι» καὶ θὰ ἔρθῃ μαζί σας!..

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος, ζαλισμένος, κάτωχρος ἀπὸ τὸ ὑπερεξήμενον πάθος του, ἔκανε ἕνα βῆμα, ἄρπαξε τὸν Σαῖτάνον ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἄν γίνῃ αὐτό, τότε σοῦ ὀρκίζομαι στὸ ὄνομα τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων!..

— Θὰ γίνῃ!.. Δὲν γελιέμαι ποτέ, ἐξοχώτατε;..

— Τότε ζήτησέ μου, τί θέλεις. Ζήτησέ μου μιὰ περιουσίαν!

— Σὰς εἶπα ὅτι μπορῶ νὰ κάμω χρυσάφι περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ὑπάρχει στὰ χρηματοκιβώτιά σας, καθὼς καὶ τοῦ βασιλέως!..

Ὁ δούξ ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω. Μιὰ μανιῶδης βλαστήμια βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

— Εἶναι ἀλήθεια εἶπε! δὲν μπορῶ τίποτε νὰ σοῦ προσφέρω.

— Τίποτε! Τίποτε; Ἄ, ὄχι, ἐξοχώτατε! μπορεῖτε... Ἀλλὰ ὄχι, οὔτε αὐτὴ ἡ βασιλίσσα δὲν μπόρεσε.

— Τί εἶναι αὐτό; Μίλα. Πιθανὸν νὰ μπόρῃς νὰ σὲ ικανοποιήσῃ περισσότερον ἀπὸ τὴν βασιλίσσαν.

Ὁ Σαῖτάνο σὺντονεσε! Μέσα του γινόταν μιὰ μάχη. Ναι, ἑκατὸ φορές τὸ εἶχε ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Ἰζαμπὴ καὶ πάντοτε ἐκείνη ἂν καὶ δὲν εἶχε ἀρνηθῇ, τοῦλάχιστον εἶχε ἀποφύγει νὰ τοῦ δώσῃ θετικὴ ἀπάντησιν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε ἐπὶ τέλους, γιὰ τίς ἐρευνες ποὺ κάμω μοῦ χρειάσθηκαν πολὺς φορές πτώματα!.. Μὰ τί ἔχετε;

Ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμητος ἐφύκισε. Ἀπεμακρύνθηκε ἀπὸ τὸν μάγον, κι' ἔκανε γρηγορὰ τὸν σταυρὸ του.

Ὁ Σαῖτάνο σὺντονεσε! Ἐν πρώτοις γιὰτὶ ἐπέτυχον τόσο θαύματα νὰ βάλλω στὴν ψυχὴ τῆς εὐγενεοῦς δεσποινίδος Σιαμπιέρ μιὰ στοργὴν ποὺ δὲν τὴν εἶχε ξαναγνωρίσῃ. Ὑπερβα μὲ τὸ νὰ σὰς βλέπω — χάρις σὸν θάνατον τοῦ ἀγαπημένου μας Δουκὸς τῆς Ὁρλεάνης — νὰ πλησιάζετε στὴν

Τὸν κύτταξε μὲ τρυφερότητα ἐνὸς πρὶν τὸν μισοῦσε

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΣΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟ

ΥΠΟ Ζ. ΜΩΡΙΑΣ

Ο Όσκαρ Ντεκλί, χωμένος σε μιὰ βαθειά πολυθρόνα, περίμενε μελαγχολικός. Η μελαγχολία του όλο και μεγάλωνε καθώς άναβε τὸ ένα τσιγάρο πάνω στὸ άλλο, ἢ χαμουριότανε καὶ τεντώνονταν με ἀπερίγραπτη στενοχώρια, δλομόναχος. Ο Όσκαρ Ντεκλί έριχνε ἀποθαρρυνμένες ματιές, ἄλλοτε στὴν πελώρια φωτογραφικὴ μηχανή του, καὶ ἄλλοτε στὸ παλιὸ ρολόγι, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου τοῦ ἀτελιέ... Πέριμενε! ἄλλα τί, ποῖον; Ἀλλοίμονο! τὸν πελάτη, ποῦ δὲν ἐννοῦσε νὰ παρουσιασθῇ, τὸν πελάτη, ποῦ θὰ τοῦ ἐξασφάλιζε τὸ φτωχικὸ του μεροκάματο, τὸ ψωμὶ του.

Εἶχε κάποιον δεκαπέντε μέρες ποῦ ἐγκατεστάθηκε στὴν κορυφὴ τοῦ παλιοῦ ἐκείνου σπιτιοῦ Κι' ἦτανε προθυμώτατος νὰ ὑποδεχθῇ, νὰ περιποιηθῇ μὲ εὐγένεια καὶ μὲ τὸ γλυκύτερό του μειδίσμα τοὺς πολυαριθμούς πελάτες, ποῦ τόσο ἐπίμονα ἀπόφευγαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν, ἂν καὶ εἶχε στολάσει καλλιτεχνικώτατα τὴ μεγάλη βιτρίνα του κάτω στὴν εἰσοδο, προσφέροντας σὰ βλέμματα τῶν περαστικῶν πραγματικὰ καλλιτεχνικώτατες φωτογραφίες, σὲ ὅλα τὰ γεγῆθη, μὲ ὅλες τῖς ποικιλίες τῆς σημερινῆς γοῆς, σὲ ὅλα τὰ γεγῆθη, μὲ ὅλες τῖς ποικιλίες τῆς σημερινῆς φωτογραφικῆς τεχνολογίας καὶ σὲ τιμές ἱεροσιτῆς γιὰ κάθε τσέπη. Εἶχε βάσει καὶ στὸν τοίχο, κάτω πλάι στὴν εἰσοδο, μιὰ ἐλκυστικώτατη, καλλιτεχνικὴ πλάκα: Ὁσκαρ Ντεκλί, καλλιτέχνης φωτογράφος, ὅν πάτωμα, ἐργάζεται ὅλη τὴν ἡμέρα.

Καὶ ὅμως κατέβασα καὶ τῖς τιμές μονολογοῦσε θλιβερά ὁ δυστυχισμένος, καὶ πάλι δὲν πατάει ψυχῇ... Ἀχ! ἂν εἶχα ἀσσανσέρ!.. ποῦ ν' ἀνεβοῦνε μετὰ σὲ μιὰ μελαγχολικὴ σιωπῇ, ποῦ Κι' οἱ ὄρες περνοῦσαν μέσα σὲ μιὰ μελαγχολικὴ σιωπῇ, ποῦ τὴν διέκοπταν μονάχα οἱ ἀπελπιστικοὶ στεναγμοὶ τοῦ ἄμοιρου Ντεκλί... Περίμενε, πάντα, κυττάζοντας ἀγριεμμένους τὸ ρολόγι.

Κάτω, μπροστὰ στὴν καλοβαλμένη βιτρίνα σταμάτησε ἕνας μεσόκοπος, χοντρός κύριος εἰσαῖε τὰ χοντρά γυαλιά του πάνω στὴ

στενόμακρη μύτη του καὶ ἐξέτασε μὲ μεγάλη προσοχὴ μιὰ ἀπὸ τῖς φωτογραφίες. Ἐμεινε ἀρκετὴ ὥρα ἐστὶ ἀκίνητος μπροστὰ σὲ κείνη τὴ φωτογραφία λὲς καὶ τὸν εἶχε μαγνητίσει. Παρ' ὅλα τὰ ἐπτά πατώματα, ὁ χοντρός κύριος ὥρμησε στὴ σκάλα καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνει τὰ ξύλινα σκαλοπάτια μὲ γρηγοράδα ἐκπληκτικὴ γιὰ τὴν ἡλικία του. Σταμάτησε ἐπιτέλους μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ φωτογράφου, στὸ 7ο καὶ μὲ φανερὴ συγκίνηση, τράβηξε δειλὰ τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ.

— Ἄν δὲν ὄνειρεύομαι, καὶ ποιος χτύπησε, ψιθύρισε ὁ Ὁσκαρ, μέσα ἀπὸ τὴν μελαγχολικὴ ὑπνηλία ποῦ τὸν εἶχε ναρκώσει πάνω στὴ βαθειὰ πολυθρόνα του.

Καὶ μὲ τὸ ἐπαγγελματικὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ὥρμησε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα στὸν ἐπισκέπτη.

Κύριε τοῦ εἶπε ὁ ἡλικιωμένος ἄνθρωπος μὲ συγκίνηση ποῦ ὅλο καὶ μεγάλωνε, πρέπει πρῶτα νὰ σὰς πῶ, πῶς θὰ βγάλω ὅσες φωτογραφίες θέλετε καὶ σὲ ὅποιον μέγεθος προτιμᾶτε ἐσεῖς Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως πρὶν ἀπ' αὐτὸ νὰ σὰς ἐκθῶ τὴν πραγματικὴ αἰτία τῆς ἐπισκεψῆς μου.

Ὁ Ὁσκαρ μυρίστηκε ἀμέσως τὸν καλὸ πελάτη, καὶ ἄκουσε μὲ μεγάλη εὐγένεια αὐτὸν τὸν πρόλογο. Πρόσφερε τὴν καλύτερη πολυθρόνα του στὸν λαχανιασμένο, ἀπὸ τὰ ἐπτά πατώματα, κύριο, ὁ ὁποῖος καθὼς σφουγγιζότανε μὲ τὸ μαντύλι του, ἐξακουλοῦθηκε.

Κύριε, περιοδεῶν γιὰ τῖς ἐργασίες μου, εἶμαι παραγγελιοδόχος. Ἡ τύχη μ' ἔφερε μπροστὰ

Ἦταν ἡ φωτογραφία μιᾶς γλυκειᾶς κοπέλλας.

στὴν πόρτα σας καὶ ἡ τύχη, βέβαια, πάλι μ' ἔκανε νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ στὴν τόσο ἐνδιαφέρουσα βιτρίνα σας καὶ νὰ ἀναγνωρίσω ἀνάμεσα στῖς τόσο ὠραίες φωτογραφίες ποῦ ἐκθέτετε, τὸ πολυαγαπημένο πρόσωπο μιᾶς φιλεναδιούλας μου ποῦ μῆνες τώρα τοῦ κάκου ψάχνω παντοῦ γιὰ νὰ τὴν βρῶ Μὲ ἄφησε, κύριε, μὲ παράτησε, καὶ κοντεύω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία μου! φώναξε μὲ παθητικώτατη φωνὴ ὁ ἡλικιωμένος παραγγελιοδόχος. Ἄν ἀγαπήσατε ποτὲ στὴ ζωὴ σας, ἂν ἔχετε νοιώσει τοὺς σπαραγμούς τοῦ ἔρωτος, θὰ μὲ εὐσπλαγχνισθεῖτε καὶ ἐγὼ πάλι θὰ βγάλω, κατόπιν, ὅσες φωτογραφίες θέλετε.

— Μάλιστα, κύριε σὰς καταλαβαίνω! Ἀλλοίμονο! καὶ ποῖος δὲν ἔχει ὑποφέρει ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ἀγάπης;.. ὠμολόγησε ὁ Ὁσκαρ. Ἄν μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος σὲ κάτι;..

— Μπορεῖτε καὶ μὲ τὸ παραπάνω, βεβαίως, ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν πληγωμένη κορδιά Μπορεῖτε νὰ μοῦ χαρίσετε τὸν ἥλιο, τὴν ἄνοιξη τὸν ἔρωτα, τὴ ζωὴ! γιατί, ὅταν τὴν βρῶ θὰ μπορέσω νὰ τὴν πείσω νὰ ἔρθῃ πάλι μαζί μου. θὰ τὴν συγχωρήσω καὶ θὰ τὴν κάνω τὴν πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου, ὥστε...

— Παρακαλῶ, πέστε μου μονάχα, τί μπορῶ νὰ κάνω Ἡ ἐπιθυμία μου εἶναι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος, ὅπως καὶ σὲ ὅλους τοὺς καλούς μου πελάτες.

— Μπορεῖτε εὐκολώτατα. Ἡ φωτογραφία τῆς κοπέλλας αὐτῆς εἶναι κάτω, στὴ βιτρίνα σας καὶ ἐπειδὴ ἔξω ὅτι οἱ φωτογράφοι, κρατοῦν τῖς διευθύνσεις τῶν πελατῶν.

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκολο, φώναξε ὁ Ὁσκαρ, κάνοντας τὴν ἴδια στιγμή τὴ σκέψη πόσες φωτογραφίες θάπρεπε νὰ βγάλῃ ὁ ἄγνωστος κύριος γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ. Θὰ σὰς δείξω ἐδῶ ὅλες τῖς φωτογραφίες ποῦ ἔχω καὶ θὰ μοῦ πῆτε γιὰ ποιὰν ἐνδιαφέρεσθε...

— Μὲ σώζετε, κύριε, μὲ σώζετε! Κι' ἂν μὲ τὴ βοήθειά σας ξαναβρῶ τὴν εὐτυχία μου, θὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ὁ Προσπερ Λαμποῦλ δὲν εἶναι ἕνας ἀχαρίστος. Φαντασθῆτε ἀγαπητέ κύριε μονάχα μιὰ ἐβδομάδα ἔμεινε κοντά μου τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλάσμα, καὶ ἡ ἐβδομάδα ἐκείνη εἶναι ἀξέχαστη ἡ εὐτυχέστερη ὅλης μου τῆς ζωῆς! Δὲν ἔχω γνωρίσει πιὸ ἐλκυστικὴ, πιὸ σαγηνευτικὴ γυναῖκα Ὁ ἄνδρς τῆς δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὴν καταλάβῃ, νὰ τὴν ἐκτιμῇ ὅσο τῆς ἀξίζει, ἦταν ἕνας χοντράνθρωπος, χωρίς ἀνατροπὴ, χυδαῖος βρωμερός. Οἱ γονεῖς τῆς τὴν ἀντρεψαν μ' αὐτὸν γιατί εἶχαν ἄλλα ἐπτά ἀνύπαντρα καὶ ἄσπρικα κορίτσια. Τὴν ἔδωσαν σ' ἕνα παλιάνθρωπο.

Ὁ Ὁσκαρ παρουσίασε στὸν κ. Λαμποῦλ ἕνα λεύκωμα, γεμάτο ἀπὸ γοητευτικὰ, χαμογελαστὰ γυναικεία κεφαλάρια σὲ μέγεθος 13X18.

— Ὁ! Νάτην! Νάτην! Νὰ ἡ μπερδέκα μου! φώναξε ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμές ὁ παραγγελιοδόχος δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό μιὰ γλυκεῖα μελαχροινούλα μὲ αἰθέρια μαλλιά, ἂχ! γιὰ τὸ Θεό! κύριε δώστε μου ἀμέσως τὴν διευθυσὴ τῆς Πετώντας θὰ κατεβῶ τὰ ἐπτά πατώματα!.. Θὰ τρ... Ὁ Προσπερ Λαμποῦλ δὲν πρόφθασε ν' ἀποτελειώσῃ Ὁ Ὁσκαρ μὲ τὰ μάτια ἄγρια καὶ πεταμένα ἔξω ἀπὸ τῖς κόγχες τους, τὸν ἄρπαξε μὲ ἀπερίγραπτη μανία, καὶ τὸν ἄρχισε στῖς κοιτιές.

— Ἀ! βρωμόκυκλο! Ἐσὺ λοιπὸν, μοῦ κλεψῖς τὴν ἔμμη μου καὶ θέλεις νὰ τρεῖξῃς τώρα πετώντας κοντά τῆς, ἐ; νὰ λοιπὸν, παλιάνθρωπε νὰ πᾶς κατρακυλώντας!

— Ἀ! βρωμόκυκλο! Ἐσὺ λοιπὸν, μοῦ κλεψῖς τὴν ἔμμη μου καὶ θέλεις νὰ τρεῖξῃς τώρα πετώντας κοντά τῆς, ἐ; νὰ λοιπὸν, παλιάνθρωπε νὰ πᾶς κατρακυλώντας!

ΠΑΝΘΕΟΝ

δουλοῦντες Μαροσὲλ εἶχε κλείσει τὰ 35ῃς χρόνια ὅταν πέθανε ὁ θεῖος τῆς, ἕνας πλούσιος ἐπίσκοπος, ἀφήνοντας τὴν μοναδικὴ κληρονομία τῆς περιουσίας του τῆς ὁποίας τὸ εἰσόδημα ἔφθανε στῖς 3000 λίρες τὸ χρόνο.

Τὰ ταξίδια καὶ οἱ κοσμικὲς συναναστροφές δὲν τὴν συγκινοῦσαν. Ἡ μεγαλειότης αὐτῆς εὐχαρίστησε ἦταν νὰ κάθεται σπῖτι καὶ νὰ διαβάζῃ, καὶ μόνον μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα δεχτοῦν τῖς φίλες τῆς καὶ ἐπαίξαν λίγο πιάνο καὶ χαρτιά.

Ἡ ὑπερησμία τῆς ἀπετελεῖτο ἀπὸ μιὰ οἰκονομὸν μόνον, τὴν κυρία Ντυπὸν, μιὰ νέα ἀόμη γυναῖκα ποῦ εἶχε ἀνυῆσει στὸν γάμο τῆς, τὴν ὁποῖαν ἡ δις Μαροσὲλ ἀγαποῦσε σὰν ἀδελφὴ τῆς. Τῖς τελευταῖες μάλιστα μέρες εἶχε φροντίσει νὰ βρῇ ἕναν ἄνδρα οἰκονόμο καὶ τοῦτο, ὅπως ἔλεγε, γιατί εἶχαν σκημειωθῇ καὶ μικροκλοπὲς σὲ διάφορα κοντινὰ σπῖτια καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποιος ἄνδρας στὸ σπῖτι. Ἡ πραγματικὴ ὁμως αἰτία τῆς ἀποφάσεως τῆς αὐτῆς ἦταν τὸ ὅτι ἡλπίζε σ' ἕνα εἰδύλλιο μετὰ τὸν ξεῖνους τῶν ὑπερτεῶν τῆς καὶ ἐν συνεχείᾳ σ' ἕναν εὐτυχὴ γάμο. Αὐτὸ ἦταν τ' ὄνειρό τῆς, ἴδιο μὲ τὰ ὄνειρα ὅλων τῶν ἀπογοητευμένων τῆς ζωῆς ποῦ σκέπτονται καὶ φροντίζουν γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Τῖς μελαγχολικὲς σκέψεις τῆς διέκοψε ἀπτότομα ἡ κ. Ντυπὸν γιὰ νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀφίξη τοῦ νέου οἰκονόμου.

— Ἀς περάσῃ, εἶπε ἡ δις Μαροσὲλ, παίρνοντας μιὰ σοβαρὴ πόσα στὸν καναπέ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ψηλὸς ἄνδρας, μὲ σοβαρὸ παρουσιαστικὸ.

— Ὑψιστε θεέ! φώναξε ἡ δις Μαροσὲλ μόλις τὸν εἶδε.

— Ἐσεῖς εἰσθε; ἔκαμε ἕκπληκτος ὁ νέος οἰκονόμος. Δὲν τὸ φαν αἰσῶμαι.

— Νόμιζα ὅτι εἴσατε πεθαμμένος, τραῦλισε ἡ δις Μαροσὲλ φέρνοντας τὸ χέρι στὴ καρδιά τῆς.

— Παρὰ λίγο νὰ μοῦ συμβῇ καὶ τέτοιο ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Γιατί δὲν μοῦ γράψατε; ρώτησε ἡ Μαροσὲλ ἐξετάζοντας μὲ θαυμασμὸ καὶ κατάπληξη τὸν μόνον ἄνθρωπο ποῦ εἶχε ἀγαπήσει στὴ ζωὴ τῆς.

— Πότε; Ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία; Ἦταν περὶ τὸν... Ὅταν ἔφυγα γιὰ τὸ μέτωπο ἦμουνα παιδί δίχως δουλειὰ καὶ ὅταν ἐπέστρεψα δὲν μὲ περιέμενε καμμιά τύχη. Ἦμουν δίχως συγγενεῖς, ἄνεργος, ἀσταδιοδρόμητος. Σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε, λοιπὸν, ἡ ἀνανέωσις τῶν σχέσεών μας;

— Καὶ γιατί ἀλλάζετε ὄνομα;

— Ζεράρ Μπαρκὲ εἶναι ἀπλό. Ἐνῶ Βαλουά—Ντεβερέ εἶναι κάπως ἀριστοκρατικὸ.

Ἐπακολούθησε μικρὴ σιωπῇ.

— Ἐ... τράβηξε ἡ δις Μαροσὲλ... Κάθησε Ζεράρ.

— Ἐφ' ὅσον... τὸ ἐπιθυμῇ ἡ κυρία.

— Ὁ, μὴ μὲ λὲς «Κυρία», Ζεράρ.

— Ἀκριβῶς καὶ ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴν μὲ

Η ΕΓΩΪΣΜΟΣ

ΥΠΟ Α. Μ. ΜΠΟΥΡΕΪ

— Συγγνώμην, Ζεράρ, δὲν ἤθελα ν' σ' ἔβλεπα ἐστὶ Ναρθὴς σπῖτι μου ὡς οἰκονόμος.

— Γιατί; Ἐλπίζω τὸ σπῖτι σου νὰ εἶναι καθὼς πρέπει, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν περιποίηση καὶ τὴν λαμπρὴ ὑποδοχὴ ποῦ μοῦκαμε ἡ μαγείρισσα στὴν... κουζίνα.

— Ναί... ἡ μαγείρισσα εἶναι πολὺ καλὴ γυναῖκα. Ὁ... τὴν γνωρίζεις... καὶ θὰ τὴν.. συμπαθήσεις.

— Ἐνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό τῆς. Τὸ σκούπισε ὅμως μὲ μαεστρία.

— Νὰ σοῦ πῶ μὲ τῖς μαγείρισσες τὰ περὶ νῶ πάντα καλά Κι' ἀπὸ τὰ τρία σπῖτια ποῦφυγα ἔκλαψαν μαῦρο δάκρυ.

— Ἀς μὴ μιλοῦμε γιὰ τῖς μαγείρισσες Ζεράρ. Ἀς θυμηθοῦμε λίγο τὰ πηλά. Θυμάσαι ἐκείνη τὴν ἐκδρομὴν στὸ δάσος τοῦ Φοντενεμπλώ;

— Ἀ, ναί Τὴν θυμάμαι ἀμυδρά.

— Θυμάσαι ποῦ εἶχαμε ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποῦ διασχίζαμε μόνοι τὸ δάσος καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔσπυψε καὶ μὲ φίλησες; ἀπτότομα;

— Ὁ Ζεράρ χαμογέλασε μὲ πικρία.

— Ὑστερα ἄρχισες νὰ μοῦ ψιθυρίζεις ἐρωτολόγια.

— Δὲν τὴν ἔχασα ποτὲ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀπάντησε ἐκεῖνος κυττάζοντας τὴν φωτιά στὸ τζάκι.

— Γιατί Ζεράρ! Γιατί δὲν μοῦλεγες τότε νὰ περιμένω Κι' ἂν ἦσουν φτωχὸς καὶ δίχως δουλειά, ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ ἐκμυστηρευθῇς, νὰ σὲ βοηθήσω νὰ σοῦ δώσω θάρρος Ἡ ἀγάπη, ἡ πραγματικὴ τὰ παραβλέπει ὅλα.

— Ἴσως τώρα! Τότε ὁ ὡς ἦμουνα νέος καὶ δὲν δεχόμουν νὰ ταπεινωθῶ μπροστὰ σου. Γι' αὐτὸ πῆγα ἐθελοντὴς καὶ ἔφυγα γιὰ τὸ μέτωπο.

— Ἐλαβα μερικὰ γράμματά σου ἀπ' τὴ Γαλλία Κατόπιν ὁμως ἔπαψες νὰ μοῦ γράφεις καὶ ὕστερα ἀπὸ καιρὸ διάβασα τ' ὄνομά σου στὸν κατάλογο τῶν νεκρῶν.

— Ἦμουν αἰχμάλωτος. Ὅταν ἐπέστρεψα βρήκα μιὰ δουλειά ὡς χαμαριέρης. Τώρα ἔχω γι' εἰς ἕνας λαμπρὸς καὶ εὐσυνεδήτος οἰκονόμος καὶ... θὰ εἶμαι εὐτυχὴς, κυρία, νὰ παραμείνω στὴν ὑπερησμία σας. Εἶμαι δυὸ μῆνες δίχως δουλειά.

Κυττάζονταν σιωπηλοί. Ἐξαφνα πῆρε τὴν ἠπόφαση.

— Πολὺ καλὰ Ζεράρ Σὲ προσλαμβάνω Μπορεῖς νὰ πηγαίνεις. Ἡ κυρία Ντυπὸν θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ τὰ καθήκοντά σου. Εἶναι πολὺ καλὴ καὶ συμπαθητικὴ γυναῖκα καὶ θὰ... μείνεις μαζί τῆς εὐχαρίστημένος.

Μόλις ἔμεινε μόνη, ἡ δις Μαροσὲλ χτύπησε τὸ πόδι μὲ πείσμα. Εἶχε καὶ αὐτὴ τὸν ἐγωϊσμό τῆς.

— Στῖς ἐπτάμιση, τὸ ἴδιο βράδυ, ἡ δις Μαροσὲλ πέρασε στὸ μπουρνούρι τῆς καὶ φόρεσε τὸ νέο τῆς φόρεμα Κατόπιν, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ, ἔβαλε στὸ πρόσωπό τῆς λίγη κρέμα καὶ λίγο κοκκινάδι στὰ μάγουλά τῆς. Ἡ δις Μαροσὲλ ἔτοιμαζόταν νὰ συναγωνισθῇ τὴν μαγείρισσάν τῆς.

Ὁ Ζεράρ ἦταν ὁ μόνος ποῦ ἀγάπησε στὴ ζωὴ τῆς

συνειδήσή του ήσυχη; 'Από της χθεσινής αναγκασίας απέδειχθη ότι ο Στεφάν έλεσκέπτετο συχνάτα το σπύτι του προϊσταμένου του και ότι η κυρία 'Αμποντού τον έδεχτο χωρίς να δυσαρεσθήται. 'Ενας ανώτερος υπάλληλος κατέθεσε ότι πρό τριών περιόδων εβδομάδων άκουσε μία φιλονικία μεταξύ του Στεφάν και του προϊσταμένου του. Σε ένα μικρό καρνέ ο κ. Πλάντ έσημείωσε.

«Στεφάν 'Αλκάν».
'Εξακολούθησε να ξυρίζεται και να σκέπτεται.
'Αλλά έκτός του Στεφάν και ένας οποιοσδήποτε άλλος από τους συνεργάτες του 'Αμποντού θι μπορούσε να χρησιμοποιήσει την γραφομηχανή. Και πρώτα πρώτα ή κ. 'Αμποντού. 'Εξαφ' νισθη κι' αὐτὸς ὡς ὁ Στεφάν 'Αλκάν. Αὐτὸ μοιάζει σὰν φυγή. 'Η κ. 'Αμποντού πήγαινε συχνά νά ζητήσει τὸν ἄνδρα τῆς σὸς γραφείου του καὶ θὰ μπορούσε σὲ μία κατάλληλὴ σιγῇ πού βρεθῆκε μόνη, νά χρησιμοποιήσῃ τὴν γραφομηχανή.

Καὶ ἔγραψε σὲ καρνέ του.
«Φλωράνς 'Αμποντού».
'Εξακολούθησε τὶς σκέψεις του.
'Υπάρχει ἐπίσης ἡ δις Παλμόνα! Γιατί δὲν θὰ ἐνδιαφεροθῶ γι' αὐτή; Καὶ ἐκεῖνη εὐκολότερα μποροῦσε νὰ πάρῃ τὴν γραφομηχανή καὶ νὰ γράψῃ. Καὶ γι' αὐτὴν ἡ μηχανὴ βρισκόταν σὲ γράφειον τοῦ κ. 'Αμποντού, ἀφοῦ δὲν τὴν χρησιμοποιοῦσαν πλέον; Οἱ ἐπιστολὲς ἐγράφησαν ἀπὸ κάποιον πού ξέρει μηχανή. Ποιὸς θὰ ἦταν καταλληλοτέρως τῆς. Ποιὸς συμμέρον ὅμως εἶχε; Τὶς ἐ- γράψε γιὰ λογαριασμὸν ἑνὸς ἄλλου; εἶναι συνήθως; Τὶς ἔγραψε χωρὶς νὰ ξέρῃ τί ἀποτέλεσμα μπορούσαν νὰ φέρουν; 'Ο ἀνακριτὴς ἔσημείωσε.

«Δεσποινὶς Παλμόνα».
Τέλος ὑπάρχει ὁ Λεὼν Ματρίς. Καὶ ἐκεῖνος μπορούσε νὰ γρά- ψῃ τὰ γράμματα καὶ στὴν περιόριστον αὐτὴν διαβλέπω μιά ἐ- ξήγησιν εἰς τὸ «σ τ ῆ ν τ ὰ ν π ρ ὰ γ μ ᾶ τ ω ν». 'Ηδελε νὰ εἴπῃ: 'Αν δὲν παραιτηθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐλέγξετε τὰ βιβλία μου ἂν ἐπιμένετε νὰ θέλετε νὰ με στείλετε στὰ δικαστή- ρια γιὰ ὑπ' αἵρεσιν, θὰ πεθάνετε τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13». Πόσο θὰ ἦταν ἀλυστατον, ἂν ὁ Ματρίς δὲν εἶχε τὸ «ἄλλοθι». 'Αν ἦταν αὐτὸς ὁ ἐνοχος θὰ ἐξηγούντο τὸ γιὰ ἰ καὶ τὸ Πῶς. 'Αλλά νὰ ὅμως πού ὁ Ματρίς εἶχε «ἕνα ἄλλοθι».

Καὶ ἔσημείωσε.
«Λεὼν Ματρίς».
Γιατί ὅμως, ἐξακολούθησε νὰ σκέπτεται, δὲν ἐξηφανίσθη κι' αὐτὸς ὅπως οἱ ἄλλοι ἐνὼ μπορούσε νὰ τὸ κάνει; 'Η λοιπὸν πράγματι εἶναι ἀθῶος καὶ ὁ Βίλτερ ἀπαίτηθ' αὐτὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου ὑλέγει τὴν ἀλή-θεια καὶ ὁ Ματρίς δὲν μῆκε σὲ γραφεῖα τὴν νύκτα τῆς 12 πρὸς 13 ἢ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι δὲν ἀνεγνωρίσθη ἐπρωτιμῆσε νὰ μὴ φύγῃ ἀμέσως, ἀπο φόβον μήπως προκαλέσῃ ὑπονοίαν.

'Ετηλεφώνησε σὲ νοσοκο- μείον γιὰ νὰ μάθῃ γιὰ τὸν Βο- ρομπέισκι! Τοῦ ἀπήντησαν ὅτι ἡ κατάστασίς του ἦταν πάντοτε κρίσιμη.
'Ο κ. Πλάντ διευθύνθη σκε- πτικὸς πρὸς τὸ δικαστικὸν μέγα- ρον. Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμενε ὁ ἀστυ- νομικὸς Βάλτερ.

—'Εχομε νέα; τὸν ἐρώτησεν.
—'Ιῆγα σὲ Ναπολιταίν, ἀ- πῆντησε ἐκεῖνος. 'Ημουν τυχε- ρός. 'Επῆρα πληροφορίες γιὰ τὸ πρῶτον πού ἐτηλεφώνησε κα- τὰ τὰς δέκα καὶ μισή σὲ γρά- φειον τοῦ 'Αμποντού. Βέβαια δὲν ἔχω τὸ ὄνομά του. 'Η περιγρα- φὴ τῶν χαρακτηριστικῶν του πού μοῦ ἔκαναν, ὅμως μοῦ παρου- σίασε τὸν Στεφάν 'Αλκάν.
—Γιὰ τὸν Στεφάν 'Αλκάν δὲν ἔχομε νέα;

—Τίποτε οὔτε γι' αὐτὸν οὔτε γιὰ τὴν Φλωράνς 'Αμποντού. 'Εν πάσῃ περιπτώσει ἐπιτηροῦνται ἀσθηρότητα ὅλοι οἱ σταθμοὶ καὶ τὸ λιμάνι. 'Οσον ἀφορᾷ αὐτὸν πού ἐτηλεφώνησε, ὅπως μοῦ εἶπε

ὁ υπάλληλος τοῦ καφενεῖου, συνωδεύετο καὶ ἀπὸ μιά ὥρα νῆα.

—Σὲς ἔδωκαν τὰ χαρακτηριστικά της;
—Φαίνεται ὅτι ἦτο ὑψηλή, ξανθιά καὶ χαριτωμένη. 'Η τηλε- φωνήτρια ἱσχυρίζεται ὅτι ἄκουσε νὰ τὴν φωνάζῃ Μόνα...
Τὴν στιγμήν αὐτὴν ἐκτύπησαν τὴν πόρτα. Μῆκε κάποιος καὶ ἔδωσε στὸν ἀνακριτὴ τὴν ἀνάλυσιν τῶν ποιητικῶν πού βρέθη- καν σὲ γραφεῖο τοῦ θύματος. Τὸ ἕνα περιεῖχε νερὸ καθυγρὸ καὶ τὸ ἄλλο οὐίσκου μὲ σόδα, σὲ ὅποιον εἶχε ἀναμειχθῇ ναρκωτικὸ. Φαίνεται ὅτι ὁ Βένς ἦπε τὸ οὐίσκου καὶ ἐκοιμήθη... 'Αλλὰ ἦτο ἀσπίλος... Πρέπει νὰ μάθωμεν ποῖος ἔρριξε τὸ ναρκωτικὸ στὴν μποτίλια τοῦ οὐίσκου.

'Επενέβη ὁ Μαλέξ.
—Καὶ ἡ μποτίλια μὲ τὴν σαμπάνια μᾶς δείχνει ὅτι καὶ ἀπ' αὐ- τὴν εἶχαν πιεῖ. 'Αν λοιπὸν ὁ Βένς ἦπε τὸ οὐίσκου, ποῖος ἦπε τὴν σαμπάνια;
—Μὰ τὴν πίστη μου, ἀπῆντησε ὁ κ. Πλάντ, ὁ Βένς κατ' ἄρ- χὰς ἦπε σαμπάνια... 'Ο 'Αμποντού ἐπίσης καὶ ἔπειτα γέμισε τὸ ποτήρι του νερὸ... 'Οποσδήποτε θὰ στείλω καὶ τίς δυὸ μποτίλιες στὴν ἀνάλυσιν. Μαλέξ ἐκάματε ἐρευναν στὸ σπύτι τοῦ Ματρίς.

—Μάλιστα. Δὲν βρῆκα ὅμως τὸ ὄπλον πού ζητοῦμε.
'Εκτύπησε τὸ τηλέφωνον. 'Ο ἀνακριτὴς ἔπῃρε τὸ ἀκουστικὸ.
—Νέαι εἴτε θριαμβευτικά. 'Ο 'Ερρίκος μὲ τηλεφωνεῖ ἀπὸ τὸ λιμάνι ὅτι συνέλαβαν τὴν κυρίαν 'Αμποντού, τὴν στιγμή πού κα- τέβαινε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ πάρῃ τὸ βατόρι πού ἦταν ἐτοι- μὸ νὰ φύγῃ. Συνωδεύετο ἀπὸ ἕναν ἄγνωστον... Τοὺς φέρουν καὶ τοὺς δύο.

'Ο ἐπιθεωρητὴς Καρντό μῆκε σὲ γραφεῖον καὶ ὑποκλινόμε- νος πρὸς τὸν κ. Πλάντ εἶπεν.

—Βρίσκονται ἐκεῖ!
—Πῶς τοὺς πιάσατε;
—Πρὸ μᾶς περίπου ὥρας πῆγαινα στὸ λιμάνι γιὰ νὰ ἀντικα- ταστήσω τὸν 'Ερρίκον καὶ μιλοῦσα μαζί του, ὅταν εἶδαμε ἕνα αὐτοκίνητον πού ἐρχόταν σιγά. 'Εσταμάτησε δέκα μέτρα μακριὰ ἀπὸ μᾶς καὶ μιά πόρτα ἀνοίξε. 'Ενας νέος κατέβη ἀπὸ τὸ αὐτο- κίνητον. 'Ητο ξεσκουφωτός καὶ δὲν εἶχε παλτό. Κατέβη καὶ ἔ- δωσε τὸ χέρι σὲ μιά νεαρὴ γυ- ναίκα τυλιγμένη σὲ ἕνα γούνινο παλτό. Μόλις ἐκεῖνη κατέβη ὁ νέος χωρὶς νὰ κλείσῃ τὴν πόρτα ἐπλησίασε τὸν σωφὲρ μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ. 'Αλλὰ ἐ- κείνος ἔκαμε γρήγορα πρὸς τὰ ὀ- πίσω. πρᾶγμα, τὸ ὅποιον μᾶς ἐ- μπόδισε νὰ πάρωμε τὸ νομερὸ του. Καὶ τὸ αὐτοκίνητον ἀπεμα- κρύνθη γρήγορα.

—Τότε;
—'Η κυρία καὶ ὁ συνοδός τῆς ἔμειναν ἐκεῖ σαστισμένοι. 'Εκτυτάζοντο σὰν νὰ μὴν εἶχαν ἰδῶθῃ πατέ. 'Ο 'Ερρίκος καὶ ἐ- γὼ τοὺς πλησίασαμε καὶ τοὺς παρακαλέσαμε νὰ δηλώσουν τὴν ταυτότητά των. Φαίνονταν ὅτι δὲν καταλάβαιναν. Τέλος ἡ κυ- ρίὸ ἀπῆντησε μὲ διστακτικὴ φωνή: «Τί μᾶς θέλετε; Εἰμαι ἡ Φλωράνς 'Αμποντού καί...» ἀλλὰ δὲν τελείωσε καὶ ἔρριξε μιά μα- τιά στὸ συνοδὸ τῆς. «Στὴν περι- πτώσῃ αὐτῇ, κυρία μου, εἶπα, ὁ φεῖλετε νὰ με ἀκολουθήσετε».

—'Αλλὰ ποῖος εἶσθε; Τί με θέλε- τε; 'Αφήστε με! 'Ο νεαρός ἐπε- νέβη μὲ τὴν σειράν του. «Τί ση- μαίνει αὐτό; εἶπε. Κυτάχτε τίς δουλειές σας καὶ ἀφήστε μᾶς νὰ περάσωμε» Τότε τοὺς δηλώσαμε τὴν ταυτότητά μας καὶ ἐκεῖνοι ὡ- χρίασαν. «Ὁ μᾶς θέλετε; ἐνέφλ- λισεν ἡ κυρία. Τί συμβαίνει;» —'Πρέπει, ἀπῆντησα, νὰ σᾶς ὀδη- γήσω σὲ δικαστικὸ μέγαρον, ὅ- που ὁ ἀνακριτὴς θὰ σᾶς ἐξετάσῃ σχετικῶς μὲ τὸν φόνο τοῦ ἀν- δρός σας».

'Ισκιό κι' ἀτάραχτη φωνὴ ἀπὸ τοὺς βράχους θὲ νὰ βροῦμε μέσ' στὸ σκοινί τὸ βαθύ, ἀχί ἔλ' ἀγάπη μου ξανθὴ νὰ γλυκοφιληθῶμε.

Στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλιάς, στὰ στήθη σου ἐπάνω στὴ χιονισμένη ἀγκαλιά μέσ' στὰ γλυκά σου τὰ φιλιὰ θὰ πέσω νὰ πεθάνω.

ZAN MOPEAS

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΤΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Ἡ δύσκολος ἀνάγνωσις

Σ' ἕνα διαφανὲς χαρτί τραβάτε ὀριζοντίως καὶ καθέτως πολ- λὰς σειρὰς γραμμῶν εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς χιλιοστομέτρου τὴν μίαν ἀπὸ τῆς ἄλλης, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἕνα δικτυωτὸν. Τραβάτε κατόπιν διαγωνίως δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄλλες γραμμὰς ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἐπὶ ἐκάστου τετραγώνου τοῦ δικτυωτοῦ καὶ ἀπὸ ἑνὸς σταυροῦ τοῦ ὁποῖου νὰ ἄκρα ἐνώνονται μὲ τὶς γωνίας τῶν τετρα- γώνων.

Τὸ σχέδιον πού ἐκάνετε εἶναι τόσο πυκνόν, ὥστε μολονότι τὸ χαρτί ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐσχεδιάσατε εἶναι διαφανὲς ἡ διὰ μέσου αὐτοῦ ἀνάγνωσις ἑνὸς κειμένου εἶναι ἀδύνατος.

'Εάν ὅμως τοποθετήσετε τὸ χαρτί ἐπὶ ἑνὸς ἐντύπου ἢ χειρο- γράφου καὶ κάμετε ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων σας μι- κρὰς γρήγορας κινήσεις, ὅπως θὰ ἠθέλατε νὰ τὸ προσερίψετε ἁ- πλῶς εἰς τὸ κάτωθεν τοῦ κείμενον, τότε ἡ ἀνάγνωσις τοῦ τε- λευταίου εἶναι εὐκολωτάτη.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

Τὰ τρία πηγάδια

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος, πρέπει νὰ τοποθετήσετε τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία πηγάδια μέσα στὸ μεσοῖο ἢ ἕνα ἀπὸ τὰ τρία σπύτια, διαφορετικὰ πάντοτε θὰ διασταυροῦν- ται εἰς ὑποτιθέμενοι σωλήνες λήψεως νεροῦ. Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν θὰ ἐπιτύχετε τὴν λύσιν.

Αἶνιγμα

'Ο κακοποιὸς πού ἐδολοφόνησε τὸν πλούσιον οἰκοδεσπότη ἐμ- πήκε κανονικὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος καὶ κατόπιν ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος πηγαίνοντας πρὸς τὰ ὀπίσω, δηλαδὴ πατώντας στὰ ἀποτυλώματα τῶν παπουτσιῶν του πού εἶχεν ἀφήσει ὅταν μῆκε στὸν πύργο.

Ζωγραφικὴ μὲ ἀριθμούς.

Τὸ σκίτσο πού ἐσχημάτισατε ἐνώνοντας τοὺς ἀριθμοὺς τῆς εἰκόνης παριστάνει τὸν ἀεὶμνηστον Βασιλέα Κωνσταντίνον.

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1189)

—Θὰ παντρευθῇς;... 'Εκαμε κατάπληκτος ὁ Γκράς.
—Γιατί σοῦ φαίνεται παράξενο; Μήπως οἱ χορευτρίες τῶν ἵπποδρομιῶν δὲν πρέπει νὰ παντρευθῶσι;

—Καταλαβαίνω! εἶπε μὲ θλιβερό τόνον φωνῆς. 'Αγαπᾷς τὸν συγγραφεὺν σου τὸν Πῶλ. Μ' αὐτὸν θὰ παντρευθῇς. Σοῦ εὐχόμαι νὰ ζήσῃς εὐτυχισμένη!

Χωρίστηκαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἵπποδρόμιον ὅπου ὁ Γκράς τὴν ὤδηγησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Στὸ δρόμο δὲν ἀντάλλαξαν λέξι, ὁ ἐγωῖσμος τοὺς ἔφραξε τὸν λαιμό.

Τὸ ἵπποδρόμιον τὴν ἄλλη μέρα ἀναχωροῦσε καὶ ὁ Πῶλ μὲ τὴν Νινέτ κάθονταν στὸ ἐστιατόριον τοῦ σταθμοῦ. 'Ε- κείνη τὴ στιγμή μῆκε στὴν αἴθουσα ὁ Γκράς καὶ τοὺς πλησίασε ταραγμένος.

—Νινέτι τῆς εἶπε θέλω νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως.

—'Ο,τι θέλετε μπορείτε νὰ μοῦ τὸ πῆτε ἐδῶ, τοῦ ἀπάν- τησε ψυχρά. 'Απ' ἐδῶ εἶναι ὁ ἀρραβωνιαστικὸς μου Πῶλ.

'Ο Γκράς τοῦ σφίξε τὸ χέρι μὲ διαχυτικότητα, θέ- λοντας νὰ καλύψῃ μ' αὐτὴ τὴν ταραχή του.

—Πότε ἀρραβωνιαστήκατε; ρώτησε ὕστερα.

—Χθὲς τὸ βράδυ! ἐπενέβη καὶ εἶπε ἡ Μπόνυ μὲ πείσμα.

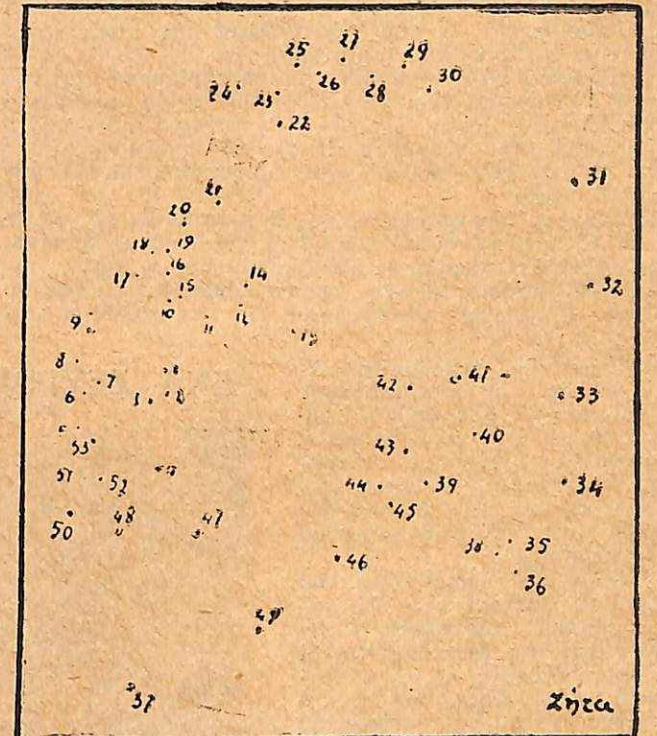
'Ο Γκράς σὰν νὰ πῆρε ξαφνικὰ μίαν ἀπόφασιν κάθισε στὸ τραπέζι τους.

—Νὰ με συγχωρήσῃς... ἀρραβωνιαστικὸς σου, Νινέτ, εἶπε, ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ τρελλά!

'Ο Πῶλ χαμογέλασε.

—... 'Η ἀλήθεια εἶναι ὅτι σὲ πῆγα στὸ ρεστωράν γιὰ νὰ κάμω τὴν Ντενίλ νὰ ζηλέψῃ καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχά. 'Οταν

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

'Ενώνοντες τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ τὸ 1 ἕως τὸ 53, ἀπὸ τελεῖα σὲ τελεῖα, θὰ ζωγραφίσετε τὸ σκίτσο ἑνὸς μεγάλου 'Ελληνος πολιτικοῦ.

ὅμως τὴν ἄλλη μέρα ἤρθες στὸ σπύτι μου, ἐνοιώσα πικρὰς τύψεις γιὰ τὸν σκοπὸ πού σὲ μεταχειρίστηκα. Πιστεψέ με, Νινέτ. Σὲ πόνεσα τόσο ὅταν σὲ εἶδα στὸ σπύτι μου, σὰν μιά καλὴ νοικοκυροῦλα, ὥστε ἐνοιώσα ντροπὴ γιὰ τὴν ἀρ- χικὴ διαγωγή μου. 'Η ταπεινώσις αὐτὴ δημιούργησε στὴν καρδιά μου ἕνα βαθύ αἶσθημα. Δὲν σὲ πιέζω, Νινέτ. 'Αν ἀ- γαπᾷς τὸν Πῶλ, μὴν ντρέσῃς νὰ μείνῃς μαζί του. Πάντως ἐγὼ δὲν θὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ.

—'Εμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω, τὸν διέκοψε ὁ Πῶλ καὶ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του. 'Εχω τηλεγρα- φήσει στὴν... γυναίκα μου νὰ ρθῇ ἀπὸ τὴν Μασσαλία καὶ τὴν περιμένω ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα...

Στὰ χεῖλη τοῦ Γκράς φάνηκε ἕνα χαμόγελο, ἐνῶ ἀντι- θέτως ἡ Νινέτ ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

—Πῶλ!... Εἶσαι παντρεμένος;

—Παντρεμένος καὶ χωρισμένος μὲ διαζύγιον. Τὴν περα- σμένη ὅμως ἑβδομάδα ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα τῆς πρώην γυναίκας μου. 'Ηταν βαρεῖα ἀρρώστη, καὶ μοῦ ζη- τοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσω. Τὴν λυπήθηκα καὶ τῆς ἀπάντησα καταφατικὰ. Χθὲς πάλι ἔλαβα ἕνα δεύτερον τηλεγράφημά της. Μοῦ γραφε ὅτι... ἀρρώστησε ἐπειδὴ ἠθέλε νὰ μοῦ ἀπο- σπάσῃ τὴν συγγνώμην μου. Συγχρόνως μοῦ γράφε ὅτι ἔρ- χεται νὰ με βοῇ. 'Η ἀγάπη σας, λοιπόν, μοῦ δίνει τὴν εὐ- καίρην νὰ συζήσω ξανά μὲ τὴν γυναίκα μου. Αὐτὴ νομίζω εἶναι ἡ καλύτερη λύσις καὶ γιὰ τοὺς τρεῖς μας. Χαίρετε!

Οἱ δυὸ νέοι ἀπὸ ἀρκετὰς στιγμὰς δὲν ἄκουγαν τίποτα. Μ' ἕνα τρελὸ σφικταγκάλισμα, εἶχαν ἐνώσει τὰ χεῖλη τους εἰς ἕνα ἀτέλειωτο φιλium.

ΠΕΓΚΥ ΓΚΑΝΤΥΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

Η μεγαλειτέρα εις έκτασιν εκλογική περιφέρεια του κόσμου εφίσταται εις την Αυστραλίαν και είναι τρεις φορές μεγαλειτέρα από την Γαλλίαν.

Η τεραστία αυτή εκλογική περιοχή εφίσταται εις την Βόρειον Αυστραλίαν έχει δε καθορισθή, παρά την έκτασιν της, ως μία μόνον εκλογική περιφέρεια διότι ο πληθυσμός της διασκορπισμένος εις όλα τα σημεία της, μόλις φθάσει τον άριθμόν που ο νόμος όρίζει διά την εκλογήν ενός βουλευτού.

Τό σύνολον των κατοίκων της ανέρχεται εις 65 χιλιάδας και 65 αυτών εκείνοι που έχουν δικαίωμα ψήφου είναι δυό χιλιάδες 600 κάτοικοι, εκ των οποίων πάλιν, όταν γίνονται εκλογαί παρουσιάζονται διά να ασκήσουν τό εκλογικόν των δικαίωμα τετρακόσιοι ή πεντακόσιοι τό πολύ.

Ο λόγος της άπροθυμίας αυτής είναι ότι οι περισσότεροι εκλογείς διά να μεταβούν να ψηφίσουν εις τα εκλογικά τμήματα είναι υποχρεωμένοι να διατρέξουν απόστασιν εκατοντάδων χιλιομέτρων εις την όποιαν δεν υπάρχει κανένα σύγχρονον μέσον συγκοινωνίας.

Οι εκλογικοί όμως νόμοι του αυτόνομου κράτους της Αυστραλίας τιμωρούν αυστηρότατα την άποχην από τας εκλογάς. Και οι άνωτέρω εκλογείς παρά τό γεγονός ότι είναι απολύτως δικαιολογημένοι διά μη εκπληρώσιν του εκλογικού των καθηκόντων καταδικάζονται κάθε φορά που θά γίνουν εκλογαί εις βαρύτατα πρόστιμα τό όποια, όμως, ούδέποτε πληρώνουν και τοτό διότι οι άρμόδιοι διά την είσπραξίν των, είναι σχεδόν αδύνατον να άνευρουν τούς καταδικασθέντας εις την άπέραντον έκτασιν όπου είναι διασκορπισμένοι.

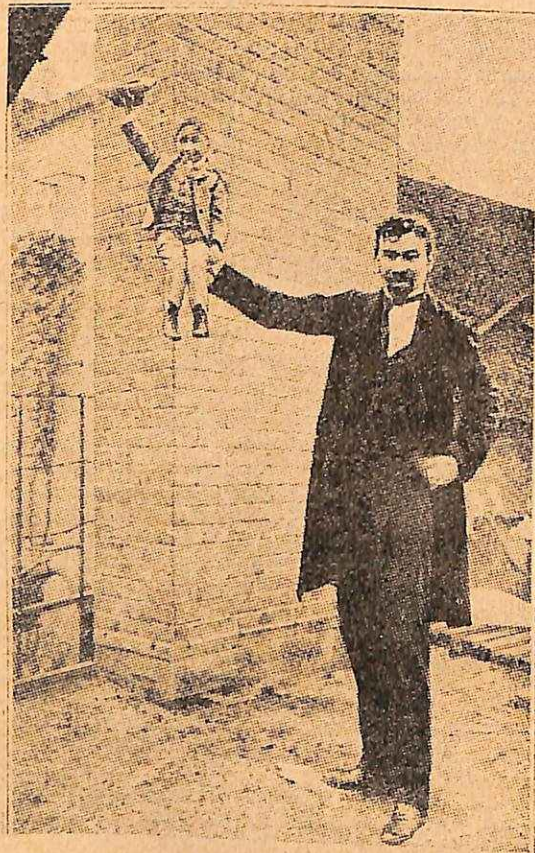
ΜΙΑ ΣΟΦΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

Σοφωτέρα και δικαιοτέρα απόφασις από εκείνην που εξέδωκε επί ενός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος, ό σέρτζων Κόλμαν, δικαστής ενός πλημμελειοδικείου του Λονδίνου, άφαιώς δεν θά ήμπορούσε να γίνη.

Ο Τιμ Γκόρντον οδηγός ενός ταξι παρέσυρε και έτραυματίσε ένα ποδηλάτην εις κάποιον έρημικόν δρόμον των περιχώρων του Λονδίνου. Τά τρούματά του ποδηλάτου δεν ήσαν πολύ σοβαρά αλλά ό δυστυχής απέθανε εξ αίμορραγίας ενώ τον μετέφεραν εις τό νοσοκομείον.

Από τας μαρτυρικές καταθέσεις απέδειχθη ότι υπάιτιος του δυστυχήματος ήτο ό νεκρός ό όποιος έτρεχε αντικανονικά από τό ένα μέρος του δρόμου εις τό άλλο και εύρεθη έτσι ξαφνικά πρό του αυτοκινήτου και παρεσύρθη ύπ' αυτόν, πριν προλάβη ό σωφέρ να τό σταματήσει δεδομένου ότι είχε αναπτύξει εξαιρετικήν ταχύτητα.

ΕΝΑ ΖΕΥΓΟΣ ΑΚΡΟΒΑΤΩΝ

Ο ύψηλότερος και ό χαμηλότερος άκροβάται συνεννούνται στο ίδιο ιπποδρόμιον

Ο σωφέρ άφου άπηλλάγη, κατόπιν των εύνοϊκών μαρτυριών των καταθέσεων, της κατηγορίας διά τον φόνον του ποδηλάτου επρόκειτο να δικασθή διά την υπερβολικήν ταχύτητα που είχε αναπτύξει τό αυτοκίνητον του και ό δικαστής έθέωρησε καλόν να τον καταδικάσιν εις ενός μηνός φυλάκισιν με άναστολήν της ποινής υπό τον όρον ότι ό καταδικασθείς θά επήγιναι καθημερινώς εις νεκροτομείον και θά παρίστατο επί μίαν ώρα καθ' έκάστην εις τας νεκρώσεις των θυμάτων των αυτοκινήτων.

Ο Γκόρντον έδέχθη μετά χαράς τον όρον και έφυγε από τό δικαστήριον.

Μετά μίαν εβδομάδα όμως παρουσιάσθη πρό του δικαστοϋ και του έδήλωσε ότι παραιτείται της άναστολής προτιμών να οδηγηθή εις την φυλακήν. Όπως όμολόγησε τά νεύρα του είχαν ταραχθή τόσο πολύ από τό θέαμα, των θυμάτων των συναδέλφων του ώστε ένκινδυνευε να τρελλαθή άν θά έσυνεχίζετο τό πράγμα μέχρι τέλους του μηνός.

Ο ΠΡΩΤΟΝΟΣ ΥΠΝΟΣ

Ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης δρ. Τάλμποτ εις μίαν ένδιαφέρουσιν μελέτην που εξέδωκε τελευταίως σχετικήν με τον ύπνον άνατρέπει όλας τας μέχρι σήμερα επικρατούσας άντιλήψεις διά τας ώρας κατά τας όποιας πρέπει να κοιμάται ό άνθρωπος.

Ο άμερικανός καθηγητής υποστηρίζει ότι οι άνθρωποι και ιδίως οι κάτοικοι των πόλεων δεν πρέπει επ' ουδενί λόγω να κατακλίνονται πρό της 2ας ή 3ης πρωϊνης και να ξυπνοϋν πρό της 10ης πρωϊνης. Η νύκτα λέγει, λόγω του σκότους και της έλαττώσεως των θερμών είναι ό ιδεώδτερος χρόνος διά τον κάτοικον της πόλεως, ιδίως, όπως άναπαύση και διασκεδάση τό κατακόπον από τας φροντίδας της ήμέρας πνεύμα του. Η ευεργετική επίδρασις δε της άναπαύσεως αυτής επί του όλου οργανισμού, συντελείται εύκολώτερα και πληρέστερα όταν ό άνθρωπος εύρίσκει εν έγρηγόρει.

Εξ άλλου ή πρωϊνή άφύπνισις είναι, κατά τον καθηγητή, κυριολεκτικώς καταστρεπτική διά τό νευρικόν σύστημα, διά τούς νέους, δε μάλλον, οι όποιοι εύρίσκονται εις την ανάπτυξιν των είναι όλεθρία δι' ύλον γενικώς τον οργανισμόν των.

ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΜΙΑΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ

Εξ άφορμής μιās άπαγωγής που έγινε την παρελθούσαν εβδομάδα εις ένα χωριό παρά τας Σερβοαλβανικά σύνορα συνεκροτήθη πραγματική μάχη εις την όποιαν έλαβε μέρος και ή ίδια ή άπαχθείσα.

Η σύγχρονος Έλένη, μία νέα Άλβανίς σερβικής ύπηκοότητος άν και άρραβωνιασμένη με κάποιον νέον της ίδιας μ' αυτήν εθνικότητος, συνεδέθη αισθηματικά με κά-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ποιον νετрон Σέρβον χωρικών και όλίγας ήμέρας πρό του γάμου της συνεννοήθη με τον τελευταίον και άλληλο-απήχθησαν.

Ο προδομένος μνηστήρ, έξαλλος διά την προσβολήν, παρέλαβε μερικούς φίλους και συγγενείς του και έτρεξαν προς συνάντησιν του άπαγωγέως ό όποιος είχε καταφύγει σε ένα άλλο γειτονικόν χωρίον.

Οι συγγενείς εξ άλλου, του άπαγωγέως, μόλις έ πληροφορήθησαν τον κίνδυνον των οποίων διέτρεχε ό συγγενής των έσπευσαν και αυτοί ώπλισμένοι διά να τον ένισχύσουν.

Η μοιραία σύγκρουσις εν άρχησε να επέλθη. Πραγματική μοχη συνήθη εις την πρώτην γραμμήν της όποιας εύρίσκει ή άπαχθείσα πολεμήσασα με άπίστευτον γενναίότητα έναντιον των αντιπάλων του έκλεκτοϋ της, και τραυματίσασα δύο εξ αυτών με τό περιστροφόν της. Δεν έδέ-

χθη δε να έγκαταλείψη τον άγωνα παρ' όσον όταν αιμόφυρτος από τά τραύματα ήρθαν-θη τας δυνάμεις της να την έγκαταλείπουν.

Η μάχη θά έτελείωνε άσφαλώς μόνον μετά τον φόνον όλων των πολεμιστών άν δεν έπρολάμβανε να φθάση εγκαίρως εις τον τόπον της συμπλοκής ένα ισχυρόν στρατιωτικόν άπόσπασμα τό όφοιον με πολλόν κόπον κατώρθωσε εις τό τέλος να έπαναφέρει την τάξιν.

Μετά τό τέλος της συμπλοκής ή νέα δεν έδέχθη επ' ουδενί λόγω να μεταφερθή εις τό νοσοκομείον. Και πρό της έπιμονής της και αυτοί άκόμη οι γονείς ήναγκάσθησαν να δεχθούν όπως παραμείνη εις τό σπίτι του έκλεκτοϋ της μέχρι της άναρρώσεως της όπότε θά γίνουν τι άλλο; οι γάμοι των.

ΔΑΚΤΥΛΙΚΑ ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ ΩΣ ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Η άστυνομία της νέας Υόρκης έκάλεσε τούς έπιθυούντας να διευκολύνουν την άστυνομίαν εις τό έργον της να δώσουν τά δακτυλικά των έποτυπώματα. Ός γνωστόν δακτυλικά άποτυπώματα λαμβάνονται μόνον των κατηγορουμένων επί κλοπή ή διά διάφορα άλλα έγκλήματα.

Άλλά—κατά την άστυνομίαν—ό δίδων τά δακτυλικά του άποτυπώματα εις την άστυνομίαν την διευκολύνει εις τό έργον της εξακριβώσεως της ταυτότητος εν περιπτώσει δυστυχήματος οίουδήποτε. Μέχρι τοϋδε έντός τριών μηνών 80,000 περίπου πολίται, ούδέποτε κατηγορηθέντες διά τό έλάχ στον παΐσμα, προσεφέρθησαν να δώσουν τά δακτυλικά των άποτυπώματα. Μεταξύ αυτών είναι και τραπεζίται, μεγάλοι έπιχειρηματίαι, καλλιτέχναι, έπιστήμονες και εν γένει άνθρωποι μη διατρέχοντες τον κίνδυνον να έξανασασθουν υπό της άστυνομίας όπως δώσουν τά δακτυλικά των άποτυπώματα.

ΑΓΡΙΟΝ ΔΡΑΜΑ ΖΗΛΟΥΠΙΑΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΝΙΚΑΙΑΝ

Ένας όνόματι Σαρλέ, ξενοδόχος εις Λαντόσκ, παρά την Νίκαιαν, είχε νυμφευθή εις ήλικίαν 18 ετών μίαν νέαν εκ του χωρίου του, κατά τινος μήνας νεώτεραν του και ώραιωτάτην. Η σύζυγος του δεν ή ο έν τούτοις πιστή και ό Σαρλέ ήθέλησε να την διαζευχθή τό τρίτον έτος του γάμου των. Ο πατήρ του όμως τον έπεισε να μεταβάλη ά-

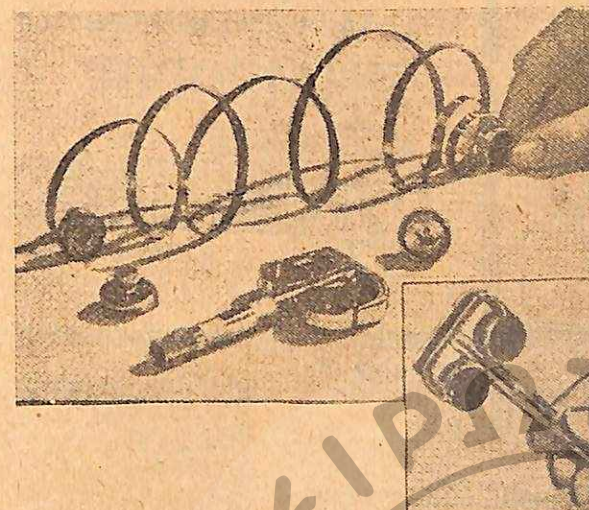
πόφασιν χάριν των δύο τέκνων του. Με την

περιουσίαν την όποιαν του

άφήκεν ό πατήρ του και με τας οικονομίας του ό Σαρλέ ήνόσασε τό ξενοδοχείον του έμενον άξιωματικοϋ του πυροβολικού της εκεί φρουράς και ό Σαρλέ είχε έννοί-ας ότι ή σύζυγος του τον ήπάτα με έναν λογαγόν. Καιροφυλκτήσας, συνελαβε τούς δύο έραστάς εις εν δωμάτιον, του ξενοδοχείου του. Διά του κυνηγετικού του όπλου, τό όποιον έκράτει, έπυροβόλησε και άφηκε και τούς δύο νεκρούς επί της κλίνης.

Η ΑΓΓΛΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΙΜΗΘΗ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΣΥΡΙΣΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Ένας Άμερικανός μηχανικός επενόησε την άνωτέρω συριστική μηχανήν διά την όποιαν έλαβε δίπλωμα εύρεσιτεχνίας. Η πρωτοτυπία της συριστικής μηχανής έγκειται εις την λεπίδα της ή όποία είναι μακρά όπως ένα έλατήριο.

ριον. Επί πλέον άπογοητεύει τούς ξένους, τούς έπισκεπτομένους την Άγγλιαν.

ΕΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑ ΝΑ ΤΟΥΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΗΣΗ

Εις μίαν πολίτην παρά τό Άλγέριον ένας φοιτητής του Πανεπιστημίου του Άλγερίου, όνόματι Ντεσαμπώ, έφόνευσε τον πατέρα του και την μητέρα του διά να κληφόνευσε τούς γονείς του τας παρανομίας των Χριστουγέννων, αλλά κατώρθωσε να πείση τούς γείτονες, ότι οι γονείς εύρίσκοντο εις τό Άλγέριον. Τέλος οι γείτονες άνηouxήσαντας εκ της μακράς άπουσίας, είδοποίησαν την άστυνομίαν, ή όποία εύρεν έντός της άκροκίας των Ντεσαμπώ τά πτώματα των δύο γονόντων.

Ο πατροκτόνος, συλληφθείς εις τό Άλγέριον, όμολόγησε τό άποτρόπαιο έγκλημά του.

— Είμαι είπε κυνικάτα, 23 έτών και έπρεπε να άναλάβω εγώ την διαχείρισιν της περιουσίας, πράγμα τό όποιον οι γονείς μου ήρνούτο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Κατασκευή βεγγαλικών φώτων.

Επειδή πολλές φορές έγιναν δυστυχήματα εις εκείνους που κατασκεύαζαν βεγγαλικά φώτα, οι ειδικοί παρέχουν τις εξής συμβουλές. Πρέπει να κάνουμε σκόνη τις διάφορες ουσίες την κάθε μία χωριστά επάνω σε μαρμάρηνη πλάκα κι' όχι σε γουδί, και με προσοχή μεγάλη. Έπειτα τις διάφορες σκόνες τις ανακατεύουμε με ένα φτερό, για να γίνει η προστριβή της μιάς με την άλλη έλαφρά και επομένως ακινδύνως. Το μίγμα τότε το ρίχνουμε σε κυλινδρικά χαρτιά, βάζουμε επάνω λίγο θειάφι και κλείνουμε το χαρτί. Για να φεταξώμε ζωηρό κ ό κ κ ι ν ο φώς μεταχειριζόμεθα μίγμα από 6 μέρη χλωρικού καλίου, 16 θειαφίου και 23 χλωριούχου άσβεστιού. Για πορτοκαλί 52 μέρη χλωρικού καλίου, 149 θειαφίου και 34 κιωλλας. Θ α λ α σ σ ί : 60 μέρη χλωρικού καλίου, 16 θειαφίου 12 μ. άνθρακικού χαλκού, και 12 στύψη. Τριανταφυλλία 60 μ. χλωρικού καλίου 10 μ. θειαφίου, 12 μ. ποτάσσας και 12 στύψη: Π ρ α σ ι ν ο ν : 73 μ. χλωρικού καλίου 17 θειαφίου, 10 βορικού οξέως. Ά ν ο ι κ τ ο Π ρ α σ ι ν ο : 60 μ. χλωρικού καλίου, 16 μ. θειαφίου και 24 μ. άνθρακικού βαρύου.

*Καίτε πρωί
την καμαρώνει*

και της λέγει: «Τόσο ωραία μαλλιά καμιά άλλη δεν έχει». Και πραγματικά τα μαλλιά της είναι τόσο λαμπερά και μεταξένια! Άν θέλετε ν' αποκτήσετε και σεις παρόμοια μαλλιά πρέπει να λούζεσθε με το Σαμπουνάν

TETE-NOIRE (Τέτ-νουάρ). Είναι άπηνλλαγμένο από αλκαλικά άλατα που καταστρέφουν τις ρίζες των μαλλιών και δημιουργούν την πιτυρίδα. Για ξανθά μαλλιά ζητήσατε τον ειδικό φάκελλο με την έπιγραφή Shampooing - TETE - NOIRE. (Κάθε φάκελλος περιέχει συμβουλές και οδηγίες έλληνιστί).

SHAMPODOR SHAMPOSAN
Για ξανθά Για σκούρα
TETE-NOIRE
avec chevéclat

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΠΟΣ. ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ ΕΡΜΟΥ-ΝΙΚΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Με την άφιξιν των νέων μας Μηχανημάτων και Φαρμάκων τελειοποιήσεως 1936. Ειδικών διά φυσικήν όντυλασιόν και χονδρές μπούκλες.

Δηλούμεν ύπευδύνως ότι θα παρουσιάσωμεν τας πλέον ωραιωτέρας Κομμώσεις PERMANANT και εις τὰ δυσκολώτερα άκόμη μαλλιά.

Χάριν έπιδειξεως έκανονίσαμεν τας κατωτέρω τιμάς.

ΤΙΜΑΙ PERMANANT

Δι' ήλεκτρισμού Δραχ. 100
Άνευ ήλεκτρισμού Δραχ. 125

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ PERMANANT
ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20 ΤΗΛ. 23-341

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Όσες άναγνώστριες ζητούν συμβουλές από τον Δερματολόγον πρέπει ν' αναφέρουν την ηλικίαν των, εάν είναι έγγαμοι ή άγαμοι, το είδος της ζωής των και να περιγράφουν λεπτομερώς την πάθησιν των. Όταν έπίσης αι έρωτήσεις υπερβαίνουν τας 2 πρέπει να εισακλείεται πεντάδραχμον γραμματόσημον, όταν δε ζητηται ιδιαιτέρα άπάντησις να έσωκλείωνται γραμματόσημα πενήντα δραχμών.

«ΟΡΦΑΝΟΥΛΑΝ Π., Θεσσαλονίκην — Άβλεψία του τυπογράφου παραμόρφωσεν έντελώς την συνταγήν που σάς άνέγραφα στο προηγούμενον φύλλον. Η άκριβής λοιπόν συνταγή είναι ή κάτωθι :

Acetate de Thallium	0,50	gr
Oxyde de zince.	2	<
Vaseline	20	<
Lanoline	5	<
Eau de roses	5	<

«ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΠΑΠΑΔΑΚΗ, Χανιά — Άν και το ζήτημά σας άνάγεται εις την παθολογίαν έν τούτοις σάς άπαντώ από της παρούσης στήλης. Θά διάγεται, λοιπόν, ζωήν υπαίθρου και θα άποφεύγετε τας στενοχωρίας και την πνευματικήν ως και σωματικήν υπερκόπωσην. Θά τρώτε πολλές φορές την ημέραν αλλά από όλίγον. Την ζωμοθεραπείαν που μου γράφετε εφαρμόσατέ την εις μικράν πάντως κλίμακα. Ένέσεις θα κάμετε δύο σειράς από είκοσιν εκάστην σειράν Calcium glyconate «Chlori», έσωτερικώς δε θα λαμβάνετε επί τρεις μήνας, με δεκαήμερους έν τώ μεταξύ διακοπάς, τας κάτωθι ουσίας.

Lactate de fer	0 10	cent.
Hemoglobine cryst.	0,20	<
Glyceroph. de chaux	0,30	>
> de soude		
> de magnesie		
> de potasse		a á 0,10

Poudre de fève de St. Ignace 002 c.c
Pour une cachet, F.S No 30.

D. S. Τρεις όστιες ήμερησίως, πρωί, μεσημβρίαν και έσπέρας προ του φαγητού.

«ΑΛΦΑ, Ένταύθα. Θι λούζεσθε δύο φορές τουλάχιστον την εβδομάδα με σαπούνι μαύρο Κατράμιου Την παραμονήν δε εκάστου λουσίματος θα τρίβετε τις όλκες με το κάτωθι φάρμακον:

Teint' de quillaya	
< de romarin	
< de jaborandi	
Sulfate de quinine	
Alcool à 60°	
Eau de cologne	

Πάντως εάν θέλετε περoάστε να σάς ιδω από την οδόν Κάνιγγος 12 τας ήμέρας που δέχομαι. Θά σάς δεχθώ πολύ είχαρίστως.

«ΑΝΤΙΓΟΝΗΝ ΠΑΤΕΡΑΚΗ, Έράκλειον Έπρεπε εϋθις εξ αρχής να μην εκάματε χρήσιν του οξυζενέ. Πάντως εις το εξής θα μεταχειρίζεσθε αποκλειστικώς και μόνον χαμομηλόνερο σκέτο. Κατ' αυτόν τον τρόπον σιγά σιγά θα επανέλθουν εις την προτέραν των κατάστασιν. Μην μεταχειρισθήτε δε εις το μέλλον κανένα φάρμακον γιατί όλα δεν είναι έντελώς άγνά.

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥ ΛΟΝ, Μεγαλόπολιν. — Πρώτα θα κάμετε γενικήν άποτρίχωσην και μετά πλύσεις τοπιζες με το κατωτέρω υγρόν.

Bichl. de mercure	0,25	gram
Ess de Térébenthine	30	>
Glycerine	40	>
Alcool camphré	175	>

Η άδελφή σας πρέπει νά σταματή-

ΠΑΝΘΕΟΝ

ση όλα τα έμπειρικά γιατροσόφια εάν θέλη να μην μετανόηση πικρά άργό τερα

Άς μου γράψη πάντως λεπτομερώς για την πάθησιν της και θα της καθορίσω την έπιστημονικήν θεραπείαν που πρέπει να εφαρμόση.

MARIAN ΜΑΝΟΥΣΟΥ. Θεσσαλονίκην. Θά τα πλένετε πρωί και βράδυ με το εξής:

Lanoline pure	40	gr
Eau de roses	20	>
Liqueur de labarraque	5	>
Ess. geranium	1	>

«ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΚΑΝΕΛ... Πάτρας. Στην ηλικίαν σας αγαπητέ μου, δεν επιτρέπονται άπαισιοδοξίες και άπογοητεύσεις. Την ζωήν πρέπει να την αντιμετώπισετε με θάρρος και με θέλησιν διά την επικράτησιν εις αυτήν, άλλως δικαίως θα θεωρηθήτε δειλός. Η κατάστασίς σας άλλωστε όπως μου την περιγράφετε κάθε άλλο παρά σάς δικαιολογεί. Με λίγη ύπομονή και με περισσότερη αυτοπεποίθηση θά γίνετε έντελώς καλά και τότε ασφαλώς θ' αλλάξετε ιδέαν διά την χρησιμότητα και σκοπιμότητα της

ζωής. Εις όσα σάς συνεβούλευσεν ο ίατρος σας δένέχω τίποτα ναπροσθέσω πλην τουότι πρέπει να υποβάλλετε στον έαυτον σας την πεποίθησιν ότι θα γίνετε καλά. Πράγματι δέ σάς διαβεβαιώ ότι θα θεραπευθήτε έντελώς καθόσον ή ασθένεια όπως διαφαίνεται εις τα γραφόμενά σας δεν έχει προχωρήσει εις βαθμόν άνιαντον.

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ

Ο Δερματολόγος του «Πανθέου» θα δέχεται τας άναγνώστριάς του περιοδικού δωρεάν εκάστην Τρίτην, Πέμπτην και Σάββατον 5-6 μ.μ. εις το Κατάστημα Καλλυντικών, οδός Κάνιγγος 12, επί τη προσαγωγή δύο εκ των κατωτέρω δελτίων άποκοπομένων εκ των φύλλων των δύο τελευταίων, προ της ήμέρας της επισκέψεως, εβδομάδων.

Περιοδικόν «Πανθεον»

Δελτίον Δερματολόγου

Δελτίον φύλλου 127

Θέλετε να σας θαυμάζουν οι άνδρες; Τό επιτυγχάνετε με την νέα κρέμα MATITE Βανίλινγκ και την πούδρα MATITE, που δίδουν την MAT και βελούδινη χροιά στο πρόσωπο.

ΜΗΝΥΤΟΡ

MATITE L.T. PIVER PARIS

Κατόπιν ενός στοιχήματος 100.000 δολλαρίων ο αρχιμηχανικός των Μεξικανικών Σιδηροδρόμων, ανέλαβε να διασχίσει με τα πόδια όλες τις χώρες της γης.

Ο τολμηρός αυτός πεζοπόρος, ο οποίος ονομάζεται "Ιμπρ Φίμπικερ, έχει επισκεφθεί ως τώρα τις πρωτεύουσες 56 κρατών διανύοντας την εκπληκτική απόσταση των 103.750 μιλίων. Την ιστορική αυτή πορεία του την

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

άρχισε εδώ και είκοσι χρόνια κι' υπολογίζει να την συμπληρώσει την 31 Δεκεμβρίου του έτους 1939.

Η τράπεζα της Αγγλίας απέκτησε τελευταία ένα θησαυροφυλάκιο τε-

λείως άπαραβίαστο και απόρρητο κι' από αυτά τα στοιχεία της φύσεως άκόμα.

Το υπόγειο αυτό θησαυροφυλάκιο είναι κατασκευασμένο από μπετόν άρμ.

Εκεί μέσα, μπορούν να χωρίσουν 250 εκατομ. λίρες χρυσές και 1.000 τόνοι μέταλλο χρυσού και άργυρου.

Απ' όλες τις Εύρωπαϊκές γλώσσες ή άγγλική είναι ή πιο διαδεδομένη. Έχει υπολογιστεί ότι 160 εκατομ. άνθρωποι όμιλούν άγγλικά. Την Γερμανική γλώσσα την όμιλούν 110 εκατ. την Ρώσική 100 εκατ και την Γαλλική 70 εκατ. Η Κινεζική γλώσσα με τας διαφόρους διαλέκτους της όμιλείται σχεδόν από 400 εκατ. άνθρωπους.

Κατ' άναλογία, στο Λονδίνο, έκασ-

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

τος ταχυδρομικός διανομέας πρέπει να γνωρίζει 6.709 όνόματα και διευθύνσεις.

Ένας άγγλος ευπατρίδης έχει στην κατοχήν του ένα χρυσό δοκτυλίδι, το όποιον αντί πολυτίμου λίθου φέρει έ-

να δόντι ανθρώπου. Το δόντι αυτό ανήκει στον Σέρ 'Ισαάκ Νεύτων.

Στην Πράγα, ένας κτηνίατρος χειρουργός έχει έναν κυνηγετικό σκύλο ό οποίος έκτελεί χρέη τυμπανιστού σε μία Γάζα - μπόντ.

Τό ξύλο με το όποιο κτυπάει το τύμπανο είναι δεμένο στο ένα του μπροστινό πόδι.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΚΑΙ ΤΙΣ ΔΥΟ

ΚΑΙ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΓΟΝΕΥΕΤΑΙ

ΕΙΝΑΙ ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣ

Και αϊ δύο χρησιμοποιούν ΚΡΑΓΙΟΝ διά τὰ χείλη των. Η μία ήγόρασε εκείνο, το όποιον ό προμηθευτής της της έδωκεν, ή άλλη έζήτησεν επιμόνως το Κραγιόν ΡΕΑ. Με αυτό ούδέποτε ξεβάφουν τὰ χείλη, ούδέποτε κοκκινίζουν τὰ δόντια της και είναι πάντοτε θελκτική.

Η Άρωματοποιία Cana με τόν Γάλλον χημικόν σύμβουλόν της Α. Thomassen κατεσκεύασε το Κραγιόν ΡΕΑ εις 3 σταθερούς χρωματισμούς. Ο συντονισμός του με το χρώμα του προσώπου είναι πολύ εύκολος και κρατεί στα χείλη 24 όλόκληρες ώρες, πράγμα που σας κάμνει να άποφεύγετε το συχνό βάψιμο.

Πωλείται κατά τι ακριβώτερον από τὰ Κραγιόν χειλέων του έμπορίου, αλλά τοúτο δέν έμποδίζει κάθε γυναίκα με γούστο να είναι έφωδιασμένη πάντοτε με Κραγιόν ΡΕΑ.

ΜΙΑ ΣΕΙΡΑ ΔΩΡΟΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΑΣ
Κάθε άναγνώστης του

"ΠΑΝΘΕΟΥ"

που θα στείλη στα γραφεία
(Πολυκλείτου 18)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΔΕΛΤΙΑ
από εκείνα που δημοσιεύουμε
στη "ΣΕΛΙΔΑ ΤΩΝ ΡΕΚΛΑΜΩΝ",
όποιασδήποτε ήμερομηνίας και
αν είναι—θα πέρνη ένα από τὰ
κάτωθι βιβλία :

ΜΕ 5 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΓΚΑΙΤΕ ΒΕΡΘΕΡΟΣ Σελ. 112
ΗΡΕΣΚΙΝ Η ΩΡΑΙΑ ΕΛΕΝΗ > 190
ΑΒΔΟΥΛ ΧΑΜΙΤ > 100
(Ταχυδρ. δρχ. 1,50)

ΜΕ 8 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΙΜΙΛ ΖΟΛΑ ΝΑΝΑ Σελ. 272
ΒΙΚΤΩΡΙΕΝ ΣΑΡΔΟΥ ΤΟΣΚΑ > 225
ΟΛΣΤΑΤ'ΗΝ Η ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ > 304
ΜΑΤΩΜ-ΝΟΣ ΚΟΖΑΚΟΣ > 207
ΑΤΤΙΚΟΥ ΑΙ ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΑΙ > 272
ΠΡΕΒΑΛΙΟ ΦΡΑ ΔΙΑΒΟΛΟΣ > 288
ΜΟΥΖΑΦΕΡ 30 ΧΡ ΕΥΝΟΥΧΟΣ > 308
ΚΟΥΡΣΕΛ ΔΥΟ ΜΑΓΚΕΣ > 372
ΕΔΜ ΔΑΝΤΕΛ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΣ > 268
ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ ΧΕΙΜΑΡΙΩΤΙΣΑ > 320
ΑΤΤΙΚΟΥ ΣΙΔΕΡ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ > 248
ΧΑΡΙ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ > 272
(Ταχυδρ. δρχ. 3)

ΜΕ 15 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΜΠΙΣΣΩΝ Η ΑΓΝΩΣΤΟΣ Σελ. 125
ΚΥΡΙΑΚΟΥ Η ΚΑΣΣΙΑΝΗ > 545
> Τ' ΑΠ. ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ > 415
(Ταχυδρ. δρχ. 8)

ΜΕ 30 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΑΔ. ΝΤ' ΕΝΕΡΥ: ΑΙ ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ
Τοι 2 Σελ. 772
ΜΙΧ. ΖΕΒΑΚΟ ΓΕΦΥΦΑ ΣΤΕΝΑΓ-
ΜΩΝ Σελ. 104
(Ταχυδρ. δρχ. 8)

ΜΕ 50 ΔΡΑΧΜΕΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ: ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ Τό-
μοι 5 Σελ 1104
(Ταχυδρ. δρχ. 11)
ΟΛΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑ-
ΦΗΜΕΝΑ

Μόνον οι άναγνώστες τών
Έπαρχιων έπιβαρύνονται με
τὰ ταχυδρομικά.

Κυρίες! θέλετε να άψιερώσετε μερικές δραχμές γιά τόν έαυτό σας;

Τι διαφορά γιά τόσο λίγα!

Μερικές δραχμές — είναι λίγο — αλλά άρκοουν σ' ό να σημειώσουν άποφασιστικό σταθμό στη ζωή σας. Σήμερα ό κόσμος θέλει με κάθε θυσία την νεότητα — την νεότητα — πάντοτε την νεότητα: Ένας κινηματογραφικός άστηρ χάνει τὰ 750.000 τών άποδοχών του άμα φαίνεται γηρασμένος. Χάνει ήδη 50 ομο μόλις το χρώμα της μαραινεται. Ο καθηγητής Dr. Stejskal, του Πανεπιστημίου Βέννης επέτυχε, από νεαρά ζωάκια μίαν θυμασιάν καλλωπιστικήν ύλην, όνομαζομένην «Biocel» που τρέφει και αν νεώνει ταχώς την έπιδερμίδα. Είς πειράματα διατροφής της έπιδερμίδος γινόμενα από του Stejskal επί γυναικών 55 και 72 έτών αι ρυτίδες έχάθησαν εντός έξι έβδομάδων. (Βλέπε την πλήρη έκθεσιν εις την Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης). Εντός όκτώ ώρων παράγει συχνά τέτοια έκπληκτική μεταβολή του χρώματος, σαν να έδιδαν καλή τροφή σε μιά πεινασμένη γυναίκα που σχεδόν πεθαίνει της πείνας. Το πρώτο πράγμα που ένας άνδρας παρατηρεί είναι το χρώμα σας. Έ-

άν είναι άσχημα δέν θάσας ξαναπροσέξη. Ένα πτωχό κορίτσι που παντρεύτηκε έναν έκατμυριόχο λέγει ότι αν δέν είχε το θαυμάσιο χρώμα της ό άνδρας της δέν θα την ξεχώριζε μετ' έξι τώσων ώρών κοριτσιών. Η έξαιρετική καλλωπιστική αυτή ύλη, άνακαλυφθείσα υπό του Dr. Stejskal περιέχεται τώρασιν κρέμα Τοκαλόν χρώματος ροζ.

Επιθέσατέ την το βράδυ πριν κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την έπιδερμίδα κατά τόν ύπνον σας. Η κρέμα Τοκαλόν, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) πρέπει να χρησιμοποιήται το πρωί. Περιέχει νωπήν κρέμαν και έλαιόλαρον, προσφωμιμένα. Θά τροφοδοτήση την έπιδερμίδα σας όλην την ήμέραν. Περιέχει έπίσην ένα τονωτικόν συστατικό που συσφίγγει τούς διεστελμένους πόρους, λευκαίνει την έπιδερμίδα και την καθιστά φρέσκια, σκληρή.

Γενικός Άντ. Α. Π. Ρεπουρτζάκος
δδός Πραξιτέλους 42, Αθήναι.

• Η τριχόπτωσης και ή φαλάκρα είναι πηγή μεγάλων στενοχωριών. Ιδίως όταν αναφαίνονται εις άτομα ακόμη νέα.

• Τρίβετε τὰ μαλλιά σας και το τριχωτόν της κεφαλής άπαξ της ήμέρας με
Pétrole Cana

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΙΔΟΣ

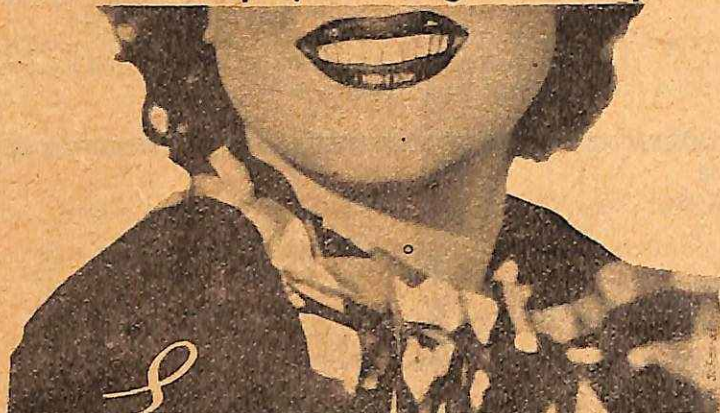
Παθολόγος — Παιδίατρος

Σωζουπόλεως 27—Τέρμα Άχαρνών

ΑΘΗΝΑΙ

Κόκκινα λέπια στὰ χείλη.

Γιατί τὸ κραγιὸν σας δὲν στρώνει.

Εντός 10 ἡμερῶν

1220 ἐπιστολαὶ μᾶς ἤλθαν βεβαιώνουσαι τὰ καλὰ ἀποτελέσματα

Εἶχαμε ζητήσει ἀπὸ τίς κυρίες, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ κραγιὸν μᾶς, νὰ μᾶς ἀπαντήσουν κατὰ πόσον τὸ κραγιὸν ΡΕΑ, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν κατασκευὴν του οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὰ κραγιὸν τοῦ ἐμπορίου, τίς ἱκανοποιεῖ

Καὶ μᾶς ἀπαντοῦν ὅλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ»

Ἴδου γιατί τὸ κραγιὸν ΡΕΑ θριαμβεῖ: Τὸ νέον μᾶς σύστημα κατασκευῆς ἀποκλείει αὐστηρῶς τὴν χρῆσιν ὕδατος καὶ γαλακτωμάτων, τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν σταθερὸν χρῶμα ἐπὶ τῶν χειλέων, τελειῶς ἐλαστικόν. Ἡ σύνθεσίς μᾶς ἀνθίσταται ὄχι μόνον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐπαφήν.

Χρησιμοποιεῖτε πάντοτε στὰ χείλη σας τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, διὰ νὰ μὴ φθάνετε εἰς τὴν κατάστασιν νὰ ἔχετε κόκκινα λέπια ἐπὶ τῶν χειλέων σας.

Τὸ Κραγιὸν ΡΕΑ, προϊόν τῆς Ἀρωματοποιίας **Cana**, εὐρίσκεται εἰς 3 σταθεροὺς χρωματισμοὺς καὶ πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Καταστήματα.

ΚΑΛΤΣΑΙ ΣΤΕΡΕΩΤΑΤΑΙ

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΑΙ ΠΛΕΟΝ

ΔΙΑΦΑΝΕΙΣ

ELBEO

Αἱ γνήσιαι ἐκ φυσικῆς μετάξης Κάλτσαι ELBEO, ἐκτὸς τῆς Κορώνας, φέρουν ἐπ' αὐτῶν καὶ τὴν μάρκαν ELBEO κεντητήν. Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα Καταστήματα εἰς τιμὰς ὠρισμένας.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ—ΑΠΟΘΗΚΗ
Μητροπόλεως ἀριθ. 46. Τηλέφ. 21—318

ΓΙΑΚΝΟΥΤΣΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Τοῦ προσώπου καὶ οἰουδήποτε μέρους τοῦ σώματος, χρησιμοποιοῦσα-τε τὸ παγκοσμίου φήμης Βιεννέζικον καλλυντικὸν ἀποτριχωτικὸν RAPI-DENTH τὸ ὁποῖον ἐξαλείφει διὰ παντὸς μὲ τὴν ρίζαν τὸ περιττὸν τρίχωμα Συγχρόνως δέ, λόγω τῶν ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συστατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέγμα τὴν ἀπαλότη-τα βελούδου.

Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ

Στοὰ Φέξη 59 Ἀθῆναι
(Πρώτος ὄροφος)

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Ἱατρός

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν

Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25-532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἑκαστον ἀσθενῆ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΔΩΡΩΝ

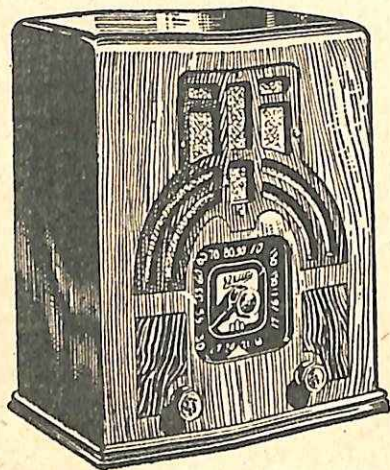
τοῦ περιοδικοῦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Ἀριθ. 42

Ἀπριλίου 20 1936

ΔΡΧ. 4.500
ΤΥΠΟΣ 4-L-26E 4 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψεις άνω των 40 σταθμών (187-2000 μέτρα). Με τὰ όνόματα των σταθμών επί του φωτεινού πίνακος.

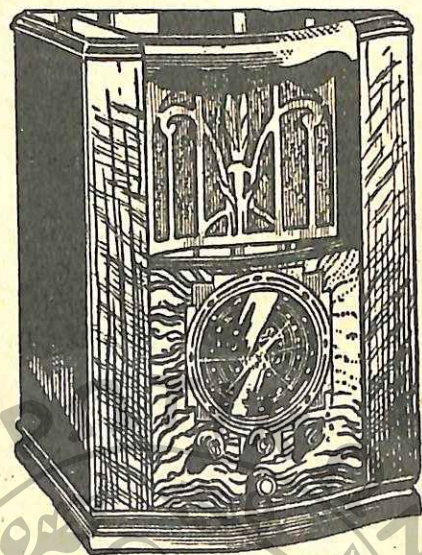
“Όλοι αϊ τελευταΐαι τελειοποιήσεις.--
Λυχνΐαι ΥΑΛΙΝΑΙ “Η ΜΕΤΑΛΛΙΚΑΙ
(κατ’ έκλογήν).

Τὰ μοναδικά άμερικανικά ραδιόφωνα
με κολοσσιαΐον φωτεινόν πίνακα (Magnu-
vision) 18 έκ. Κάθε κλίμαξ κύματος χωρι-
στόν χρώμα.

Μοντέλα 4, 5, 6, 7, 9 & 12 ΛΥΧΝΙΩΝ
ΜΕ ΔΥΟ ΜΕΓΑΦΩΝΑ.

“Όλα τὰ μοντέλα εΐναι έφωδιασμένα
με λεπτοδείκτην άπαραΐτητον διά τόν
άκριβή προσδιορισμόν τών σταθμών
βραχέων κυμάτων.

Διά μέρη χωρίς ρεύμα, τελευταΐου
τύπου ραδιόφωνα λειτουργοΰντα ΜΟ-
ΝΟΝ ΜΕ ΜΙΑΝ ΜΠΑΤΑΡΙΑΝ 6
VOLTS.

ΤΥΠΟΣ 7-A-28 7 ΛΥΧΝΙΩΝ

Λήψεις όλων των κυμάτων
13-2100 μέτρα). Εΐδικώς κατα-
σκευασθέν διά την Έλλάδα και
με τὰ όνόματα των σταθμών
επί του φωτεινού πίνακος.

Γεν. Άντιπρόσωποι: ΠΟΙΚΙΛΗ ΑΓΟΡΑ Σταδίου 58- Άθήναι